FEJŐS ÉVA KÖNYVTÁRA

Agatha Raisin és a rossz lóra tett feleség

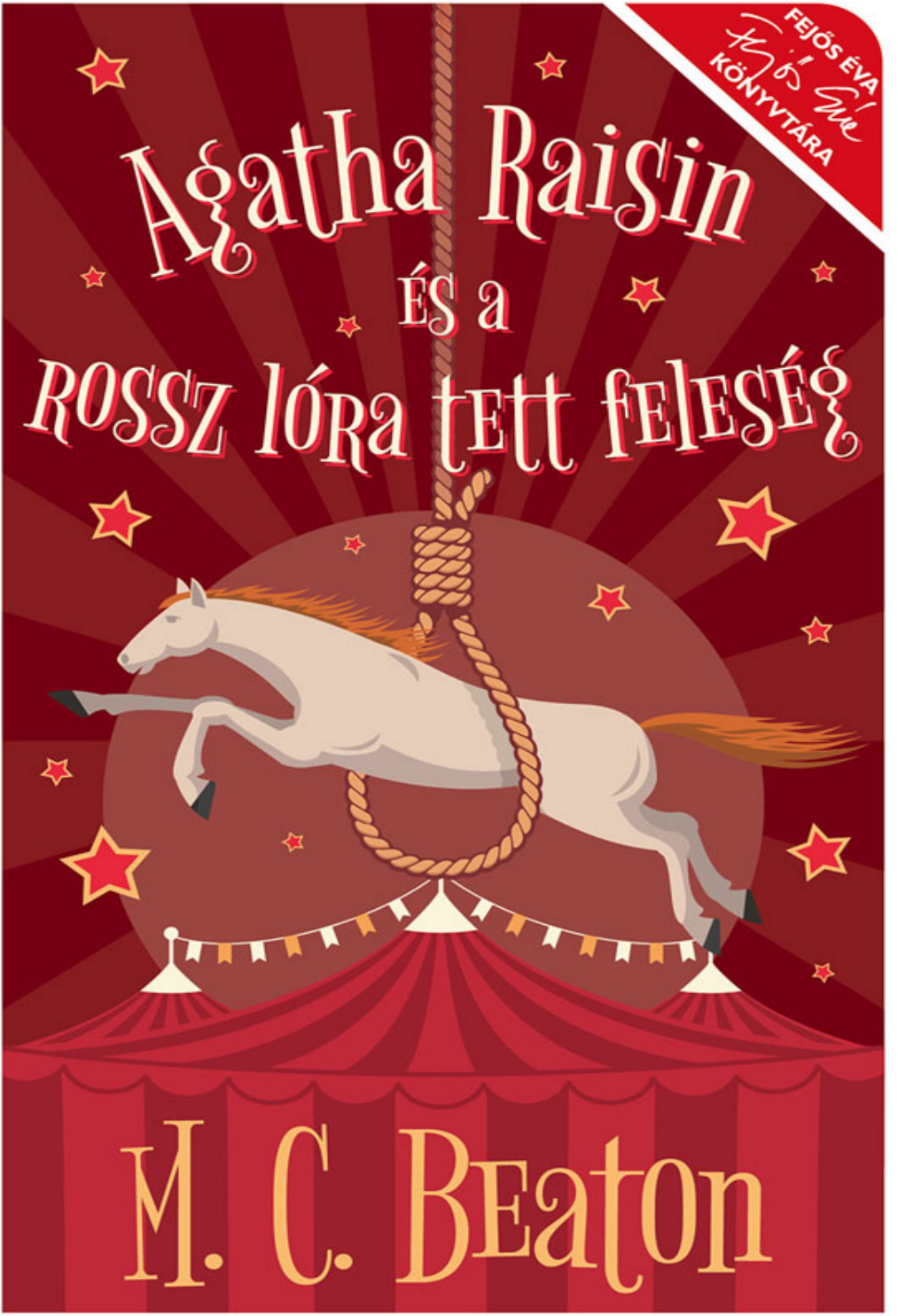

M. C. Beaton

erawan

M. C. Beaton

Agatha Raisin és a rossz lóra tett feleség

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Hot to Trot
Copyright © 2020 by M. C. Beaton
Minden jog fenntartva

For information, address St. Martin's Press,
175 Fifth Avenue, New York, N. Y. 10010.

Fordította: LAIK ESZTER
Copyright © 2020 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Laik Eszter, 2021
© Erawan Könyvkiadó, 2021

A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszédek a szerző képzeletében születtek. Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – utóbbiak akár élők, akár már elhunytak – csakis a véletlen műve.

Felelős kiadó: Fejős Éva
Szerkesztette: Münz András
A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítóterv, tördelés: Müller Péter

Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-6269-37-9
ISSN 2064-3683

M. C. Beatonnek szeretettel – kedvessége, intelligenciája
és humorérzéke hiányozni fog az olvasóknak,
és még annál is jobban barátainak és családjának.

Nélküle kevésbé érdekes hely lesz a világ.

R. W. Green előszava

Az a férfi – vagy a nő, akinél felbukkant – biztosan mesterkedett valamiben. Az egész kissé gyanús volt, legalábbis Agatha Raisin ezt gondolta volna. Egy nős ember rendszeresen látogat egy idősödő hölgyet, és órákat tölt nála meghitt privát csevegéssel? Agatha rögtön levonta volna a következtetést, hogy itt történik valami… és ez csakugyan így volt. M. C. Beaton – Marion – azon törte a fejét, miféle megpróbáltatásokba és győzedelmes kalandokba sodorja legközelebb Agatha Raisint, és férfi látogatójának – aki én voltam – abban a hatalmas megtiszteltetésben és óriási kiváltságban volt része, hogy ebben segíthetett neki.

Sok-sok évvel ezelőtt ismertem meg Mariont. A feleségem, Krystyna több mint húsz éven át volt a kiadója Londonban, így hát Marion és én sokszor találkoztunk különböző rendezvényeken. Mindketten skótok, újságírók és írók lévén, szerettünk elcsevegni egymással. Meg kell

jegyeznem, Marion sokkal sikeresebb újságíró és író volt, mint én, de mindig őszintén érdekelte, min dolgozom, én pedig imádtam hallgatni a Skóciában, az Egyesült Államokban, Franciaországban és a Földközi-tengernél megesett kalandjairól szóló történeteit. Lenyűgöző életet élt.

A kiadói rendezvényeken Mariont óhatatlanul körülvették a rajongói, de amikor Krystyna és én időnként meglátogattuk Cotswoldsban, szabadabban beszélgethettünk – olykor könyvekről, legtöbbször valami másról. Kezdtem a barátomnak tekinteni Mariont, és egyre jobban vártam a találkozásokat. Amikor az elmúlt évben egészségi állapota rosszabbra fordult, és már nehezére esett papírra vetni a gondolatait, boldogan segítettem neki.

Marion lelkes hírfogyasztó volt, a tévén keresztül követte a világ eseményeit, és ezek bőséges inspirációt jelentettek számára. Az aktuális történések rendre felidézték benne saját múltját, és bizonyos eseményszálak felbukkantak az Agatháról, Jamesről, Charlesról, illetve a Carsely falujáról szóló jelenetekben. Sokszor a helyszínek inspirálták a cselekményt, vagy továbblendítettek egy-egy történetet. A kigondolt jelenetek addig maradtak a fejében, amíg papírra nem kerültek, vagy amíg be nem épültek állandó karakterei valamelyikének élettörténetébe. Mindent tudott a szereplőiről. Tudta, hol élnek, hogyan beszélnek, hogyan öltözködnek, hogyan mozognak és mit gondolnak. Nem úgy tekintett rájuk,

mint barátaira – az alkotásai voltak, nem a haverjai –, de azért mindegyikőjüket behatóan ismerte. Fejben tartotta valamennyi jellemvonásukat és jellegzetes gyarlóságaikat. Nem volt szüksége ehhez semmiféle mankóra vagy írásos feljegyzésre.

Sir Charles Fraitht például nagy ragadózóként írta le nekem, ha nőkről volt szó. Nem úgy értette, hogy Charles veszélyes volna a nőkre nézve vagy erőszakoskodna velük, egyszerűen csak fél szemmel már mindig a következő hódítás felé pislog. Jól nevelt, művelt és intelligens, de jelentékeny háza és hatalmas birtoka ellenére, ahogy Marion fogalmazott, „szűkölködik”. Ezt a szót azonban nem használta túl gyakran a könyveiben. Marion szerette, ha történetei élénken, vidáman haladnak előre, könnyedek, nem terheli őket túldíszített prózai stílus.

Amikor elmentem Marionhoz, hogy elkezdjem vele a munkát, arra számítottam, hogy diktálja nekem új könyvét, és menet közben esetleg be is iktat tőlem néhány ötletet. De nem! Ő ennél okosabb volt. Beszélgetni szeretett volna a történetekről, fordulatokról, gyilkosságokról és arról, kinek mit dob a sors. Nem akarta például, hogy Sir Charles Fraith örökké pénztelen maradjon. Arra gondolt, jó volna, ha a változatosság kedvéért egy kicsit dúskálna a vagyonban. Hogy mennyi ideig hagyná, hogy Charles meg is tartsa a pénzt, az már más kérdés.

Rengeteget jegyzeteltem, és közben vártam, mikor

kezdődik a diktálás. De Marionnak egyáltalán nem ez volt a szándéka. Biztos akart lenni benne, hogy értem Agatha világát, elküldött hát a jegyzeteimmel együtt, hogy írjak egy mintafejezetet úgy, ahogyan ő tenné. Maradjak hű a karakterekhez és ahhoz, ahogy az élet, a halál és egy gyilkosság lejátszódhat Carselyben. Ha bele tudja szőni Agatha Raisin nyomozásaiba, amivel előállok, akkor képesek leszünk együtt dolgozni. Ha nem azt kapja, amit szeretne, legfeljebb továbbra is barátok maradunk.

Az ember könnyen elfelejti, milyen rémesen szorongott gyerekként az iskolában, amikor beadta házi feladatként a megírt fogalmazását. Ez az érzés fogott el újra, amikor átadtam Marionnak írásom kinyomtatott változatát. Igaz, nem álltam egyik lábamról a másikra, miközben ő átolvasta – inkább leültem –, de a csend gyötrelmes volt. Aztán Marion hirtelen, fel sem pillantva a kéziratból megszólalt:

– Nem, én nem ezt a kifejezést használnám – és a tollával kihúzott egy sort. Majd egy pillanat múlva:

– Nem *vigyorog*. Agatha nem vigyorog. – Aztán felnézett és elmosolyodott. – Ettől eltekintve pontosan olyan, ahogy én csinálnám.

Azt hiszem, Agatha nemcsak mélységesen gyanakodott volna titkos találkozóinkra, és iszonyú dühbe is gurult volna, ha hallja, hogy az ő kontójára kacagunk – bizonyos ördögöt és poklot emlegetett volna. Marion és én egyetértettünk abban, hogy az írás szórakoztató dolog – különben hogyan szerezhetne örömet az olvasás?

Rendkívül élveztem, hogy együtt dolgozhattunk, és nagy megtiszteltetésnek tartom, hogy megbízott azzal: kontárkodjam bele a karaktereibe. Annyira fog hiányozni, hogy el sem mondhatom.

Az Agatha Raisin-sorozat szerzőjének bevezetője

Hosszú út vezetett Agatha Raisinig.

Iskoláséveim végeztével a legrégebbi brit könyvesboltba kerültem eladónak, a glasgow-i John Smith & Sonhoz a Vincent Streeten – azóta sajnos bezárt. Akkoriban a könyvesbolti eladó még valódi szakma volt, az embernek minden kötetről tudnia kellett valamit, amit az üzletben árultak.

Jó szemmel mértem fel, mire vágyhat egy-egy olvasó, és már messziről megmondtam, hogy, teszem azt, Omar Khajjám bőrkötéses zsebkönyvkiadását kell az illető kezébe adnom.

A bolt alkalmazottai kölcsönözhettek is, így aztán bőven kiélhettem krimi- és kémregény-szenvedélyemet. Már kislányként beleszerettem Richard Hannay-be a *39 lépcsőfok* című thrillerből, John Buchan regényének

filmváltozatában. Tizenegy évesen megkaptam ajándékba Dorothy L. Sayers *Lord Peter Views the Body* (Lord Peter megszemléli a holttestet) című regényét, és innentől mindent elolvastam az írónőtől, amihez csak hozzájutottam. Ezután következett – a könyvesbolt jóvoltából – Ngaio Marsh, Josephine Tey, Gladys Mitchell, Eric Ambler, Agatha Christie és még sokan mások.

A bolt igen kifinomult munkahelynek számított. Nem szólíthattuk kollégáinkat a keresztnevükön. Délelőtt félórás kávészünetet engedélyeztek, napközben másfél óra ebédszünetet, délután pedig fél órát kaptunk teázásra.

Egy délelőtt éppen kiugrottam kávézni, amikor megismert egy vásárlónk, Mary Kavanagh, és csatlakozott hozzám. Elmesélte, hogy a *Daily Mail* glasgow-i kiadásának kulturális szerkesztője, és épp tudósítót keres egy aznap esti *Hamupipőke*-előadáshoz, amelyben a főszerkesztő unokahúga játssza egy egyik gonosz nővért.

– Én vállalom! – csaptam le a lehetőségre.

Gyanakvóan nézett rám.

– Írt már bármit, ami megjelent?

– Ó, persze – csúszott ki a számon a füllentés –, például „Az ütés”-t, „A lehallgató”-t, ilyesmiket.

– Nos, végül is csak ötven szó kell – töprengett Mary. – Jól van, legyen.

Így kezdődött. Operetteken nőttem ki magam, és tizenkilenc éves koromra vezető színikritikus lettem.

Később a *Scottish Field* magazinhoz kerültem divatszerkesztőnek, aztán a *Scottish Daily Express*hez

mint helyi tudósító, de túlzottan alámerültem a valóságba. A hírszerkesztő adott egy esélyt, hogy megmentsen a kirúgástól, és bűnügyi riportokkal bízott meg.

Gyakran kérdezik tőlem, segített-e ez a tapasztalat később a krimiírásban. Igen, de nem úgy, ahogy azt gondolnák. A glasgow-i bűnözés borzalmas volt: bűnbandák, profi gyilkosok, én pedig tudósítottam a mocskos, elhagyatott bérlakásokból, ahol ripityára tört a folyosói vécé és így tovább. Menekülésképp olyan történeteket találtam ki, amelyeknek semmi köze a valósághoz. Végül aztán túl sok lett ez nekem, és átmentem a *Daily Express*hez a Fleet Streetre[1] Londonba.

Élveztem azt a munkát. Este végigsétáltam a híres utcán, mintha csak esti műszakomat tölteném, éreztem a nyomdagépek dübörgését, a forró papír illatát, néztem a Ludgate Hill fölött lebegő Szent Pál-katedrálist, és tiszta szívemből úgy éreztem, befutottam.

A vezető női riporter pozíciójával együtt aztán rám köszöntött az unalom és a valóság. Ekkor ismertem meg a férjem, Harry Scott Gibbonst, a korábbi közel-keleti tudósítót. Épp kilépett a lapjától, hogy megírhassa *The Conspirators* (Az összeesküvők) című könyvét a brit visszavonulásról az Ádeni-öbölből.

Én is felmondtam a szerkesztőségben, és utazgatni kezdtünk Görögország-, Törökország- és Ciprus-szerte. Harry ekkor már új könyvén dolgozott a ciprusi feszültségekről. Anyagilag leégve érkeztünk vissza

Londonba, majd született egy fiunk, Charles. Amerikába költöztünk, ahol Harry szerkesztői állást talált egy Long Island-i lapnál, az *Oyster Bay Guardian*nél. Nem szerzett itt túl kellemes tapasztalatokat.

Én egyre inkább vágyakoztam a krimiírás után. Korábban már elolvastam Georgette Heyer összes, régenskorban játszódó romantikus lektűrjét, és gondoltam, a friss megjelenéseket is beszerzem.

– Ezek szörnyen gyengék – panaszkodtam a férjemnek. – A történet is gyatra, a dialógusok is, a ruhák...

– Hát írj egyet – nógatott Harry.

Édesanyám nagy rajongója volt a régenskornak, jómagam Jane Austenen és különféle történelmi regényeken nőttem fel. Anyám még antikvár könyveket is fellelt az időszakból, mint például Maria Edgeworth *Moral Tales* (Erkölcsi mesék) című művét. Emlékszem, milyen erős vonzalmat tápláltam egy gonosztevő, Lord Raspberry iránt. Szóval, elindítottam a filmet a fejemben, és elkezdtem leírni, ami ott pergett. Az első könyvem a *Regency Gold* (A régensek aranya) címet viselte. Mindössze húsz oldalig jutottam, amikor megbénított a gondolat: biztosan nem tudok egy teljes könyvet megírni. A férjem kivette a kezemből az addig elkészült szöveget, és megmutatta egy író barátjának, aki ajánlott egy ügynököt. Folytattam a munkát, elkészültem az első ötven oldallal és a történet vázlatával, majd az egészet eljuttattam az ügynöknek, Barbara Lowensteinnek. Javasolt néhány változtatást, ezeket véghezvittem, és

elküldtem neki a kész kéziratot.

A könyvet három nap alatt elkapkodták. Még szinte el sem fogyott, amikor megkeresett egy másik kiadó, hogy írjak nekik edwardiánus regényeket. Jennifer Tremaine álnéven jegyeztem őket, mert a leánykori nevem – Marion Chesney – már foglalt volt az eredeti kiadómnál. Majd újabb kiadók és újabb nevek következtek: Anne Fairfax, Helen Crampton, Charlotte Ward.

Végül a St. Martin's Presszel kötöttem szerződést egy hatkötetes, kemény táblás régenskori sorozatra. Ezzel együtt még mindig nem adtam fel krimiírói ambícióm, és ezt fel is tártam a St. Martin's Press főszerkesztőjének, Hope Dellonnek.

– Jól van – bólintott rá Dellon. – Ki a nyomozója?

Fejben még csak az elnagyolt tervekig jutottam, semmi konkrét ötletem nem volt.

– A falusi közrendőr – vágtam rá gyorsan.

– Hogy hívják?

Kattogott az agyam.

– Hamish Macbeth.

A detektívem után magamnak is nevet kellett találnom.

– Mondjon egy írói álnevet, ami nem úgy kezdődik, hogy Mac – javasolta Hope. Aztán az M. C. Beatonnel állt elő, amelyben az M. C. a Marion Chesney-re utal.

Nekiláttam hát krimiket írni. A családommal visszaköltöztünk Londonba, hogy a fiam ott folytathassa tanulmányait. Ott szökkent szárba Agatha Raisin ötlete is, habár akkor ezt még nem tudtam.

A fiam osztályfőnöke megkért, hogy sütnék-e valami süteményt egy jótékonysági vásárra. Nem akartam a fiamat cserbenhagyni, és visszaüzenni, hogy nem tudok sütni. Bementem hát a Waitrose-ba, vettem két doboz quiches-t, a bolti csomagolást gondosan házilagosra cseréltem, elláttam „saját készítésű” címkével, és bevittem az iskolába. Nagy sikere volt.

Nem sokkal később Hope, aki felettébb szerette Cotswolds vidékét, megkért, gondolkodjam el egy sorozaton, ami ezen a festői tájon játszódik. Jómagam női nyomozót szerettem volna, és E. F. Benson Miss Mapp-sorozatának hatására – nagyon kedveltem – arra jutottam, érdekes lenne egy olyan főhős, akit az olvasó nem feltétlenül szeret, mégis drukkol neki a sikerhez. Szintén inspirálóan hatottak rám Colin Watson Flaxborough-regényei, és Simon Brett nyomozója, Charles Paris.

Agatha Raisinnek tehát Cotswolds lett az otthona, ez a szelíd, gyönyörű táj a maga kacskaringós útjaival, régi, zsúpfedeles házaival. Ez a vidék jelenti a folytonosságot a mindig karcos modorú Agathának. Csak azt sajnálom, hogy annyi gyilkosságot és erőszakot kell felvonultatnom ebben a békés tájban.

Első fejezet

Senki nem sejtette. Aki látta Agatha Raisint öntudatosan masírozni Mircester főutcáján ezen a pompás, verőfényes tavaszi reggelen – csillogó barna haja csinos kontyba fésülve tündökölt, amit a fodrásznál lefoglalt kora reggeli időpontnak köszönhetett –, annak sem tűnt fel. Senki még csak nem is gyanította, hogy az a nő az elegáns tengerészkék blézerben és szoknyában, oldalán fáradt rózsaszín táskával, amely csaknem tökéletesen harmonizált a rúzsával, a nő, aki mosolygott és derűsen biccentett a járókelők felé, titokban súlyosan gyötrődik.

Csakis Agatha tudta, mennyire becsapottnak érzi magát amiatt, hogy régi barátja és egykori szeretője, Sir Charles Fraith elkötelezte magát, és feleségül vesz egy nőt, aki majdnem harminc évvel fiatalabb Agathánál. Csakis ő tudta, és úgy döntött, ez így is marad.

Sikeres, független nő vagyok, mantrázta belül. Nem kell, hogy emésszen a bánat Charles hibái miatt. Továbbra is a

saját életemet kell élnem. Nem megmondta Coco Chanel, hogy „Egy nőnek két dolgot kell tudnia: hogy kit és mit akar”? Hát, ebben és a kis fekete ruhában határozottan igaza volt. Magánnyomozó vagyok, virágzó vállalkozást vezetek, és úgy élem az életemet, ahogy nekem jólesik. Ha valakinek ez nem tetszik, elmehet a pokolba – és ez Sir Charles Fraithre is vonatkozik! Ebben a szent pillanatban Agatha ezt szinte el is hitte magának.

Egy ősrégi macskaköves utca sarkához érkezett, amely enyhén lejtősen a főutcáról kanyarodott lefelé. Felnézett a Raisin Nyomozóiroda első emeleti ablakaira. Látta, ahogy a beosztottai járkálnak, készülnek a munkanapjukra. A lehető legkecsesebb mozdulattal, lábujjhegyen kelt át három vagy négy lépéssel a macskaköveken, vigyázva, nehogy sötétkék, magas sarkú bőrcipőjének sarka valahogy beszoruljon a gonosz kövek közé, amelyek ott leselkednek az elővigyázatlanokra, mint afféle taposóaknák. Elérte a járda menedékét a régiségbolt előtt, amely fölött az irodája működött, és meglátta tükörképét a kirakatüvegben. Talán kissé molett, vallotta meg magának, de mire számíthatna egy hosszú, hideg tél után, amikor az ember olyan bőségesen étkezik? Könnyen megszabadul néhány kilótól most, hogy közeleg a salátaszezon. Megrángatta a blézere alját, hogy kiegyenesítsen egy láthatatlan gyűrődést, helyeslően bólintott, majd feltrappolt az emeletre.

– Mindenkinek szép jó reggelt! – harsogta, ahogy becsörtetett az irodába.

Valamennyien odakapták a fejüket, és viszont üdvözölték őt. Toni Gilmour, Agatha asszisztense, a szép, fiatal, szőke, sőt lelkiismeretes nyomozó kiváló érzékkel bírt a részletek iránt. Agatha maximálisan megbízott benne, bár ezt úgyszólván soha nem vallotta meg senkinek, különösen Toninak nem. Patrick Mulligan, a magas, sápadt, nyugalmazott rendőr hatalmas nyomozói tapasztalattal rendelkezett. Komoly, szinte mogorva fickó volt, csak ritkán mosolyodott el. Simon Black széles vigyorral üdvözölte Agathát, amitől csupa ránc lett az arca. Kissé szabálytalan, fehér, négyszögletes képe alapján Agatha soha nem állította volna, hogy szemrevaló, viszont fiatal volt, és soha nem szenvedett hiányt vonzó barátnőkben, akik csüggtek rajta, és az ágyát is felmelegítették – legalábbis Simon ezt állította. Az egyetlen lány azonban, akivel törődni látszott, mindig a soron következő volt. Nyomozóként akadtak hiányosságai, de makacs elszántsággal párosult természetes kedvessége általában meghozta gyümölcsét. Előlépett Mrs. Freedman, Agatha titkárnője, aki a cég adminisztrációját végezte, és egy kék műanyag mappát nyújtott át. Helen Freedman, ez a barátságos, középkorú nő szorgalmasan és eredményesen dolgozott, és ösztönösen megérezte, mikor vágyik Agatha egy csésze kávéra reggel, egy csésze teára délután, vagy egy gin-tonikra bármelyik napszakban.

– Néhány számla, amit jóvá kellene hagynia – mondta Mrs. Freedman –, néhány aláírandó levél, és

emlékeztetném, hogy be kell nyújtania a költségelszámolást.

– Köszönöm, Helen! – válaszolta Agatha. – Ezeket majd később elintézem. Rendben van, emberek, figyelem! Eligazítás az irodámban mindenkinek, tíz perc múlva!

Átmasírozott a közös helyiségen a saját irodájáig, és belökte az ajtót. Az apró szoba nagy részét egy hatalmas, fából készült íróasztal foglalta el, amely igyekezett György-korabelinek látszani, ám erről sajnos háromszáz évvel lemaradt. Agatha az asztalra ejtette a kék iratmappát az óriási, csiszolt üveg hamutartó mellé. Már több hónap is eltelt azóta, hogy utoljára rágyújtott; akkor az összes hamutartót száműzte a fiókokba és szekrényekbe – a dohányzás minden létező kellékét eltüntette a szeme elől és a gondolataiból. Ezt az egyet azonban megtartotta afféle trófeaként, és most papírnehezéknek használta. Üvege csillogóan tiszta volt, és a dohányzás fölött aratott győzelmére emlékeztette Agathát.

Elhelyezkedett a székén, elővette a helyi újság egy példányát a táskájából, és kinyitotta. „Az év társasági esküvője” szólt a szalagcím. „Sir Charles Fraith pazar ceremónia keretében nősül a Barfield House-ban”. Agatha felsóhajtott. Mekkora felhajtás! Charles utálatos menyasszonya, Mary Darlinda Brown-Field gondoskodott róla, hogy az esküvőjéről szenzációként számoljon be minden bulvárlap, amelyiknél csak sikerült megbabonáznia, rábeszélnie, megvesztegetnie vagy

egyszerűen megfenyegetnie a szerkesztőt. A cikkhez közös fotót is mellékeltek róluk. Charles arcán bizonytalan, enyhén riadt kifejezés, Mary viszont… ez a hatalmas áll, amit az apjától örökölt, meg a távol ülő szemek… soha nem nyerné meg a mircesteri szépségversenyt. Mégis, ahogy Charles karjába kapaszkodik, látszik rajta az eltökéltség, hogy ez lesz a legnagyobb szabású esküvő, amelyről a *Mircester Telegraph* valaha tudósíthatott.

Nem mintha Charles korábban ne rendezett volna már ünnepélyes szertartást a Barfield House-ban. Agatha azt úgy fúrta meg, hogy beállított a spanyol pincérrel, aki a várandós ara születendő gyermekének igazi apja volt. Ezúttal azonban úgy látszott, nem akadályozhatja meg, hogy Charles a vesztébe rohanjon. Érdekházasság volt ez a javából, pénzügyi tranzakció, amelytől Charles azt remélte, segítségével felvirágoztathatja csőd szélén álló birtokát. Csakhogy a menyasszony családja pénzzel soha nem tudja megvásárolni, amire úgy vágynak – a társadalmi rangot, ami alacsony származásuk okán megtagadtatott tőlük. A házasság csalás volt, és Agatha félt, hogy Charles azt kockáztatja: kicsúszik a kezéből a ház és a birtok, amely generációk óta a családjáé. Mégsem tett meg mindent, hogy kiszabadítsa a férfit jelenlegi szorult helyzetéből, és most már idő sem volt rá. Az esküvő szombatra lett kitűzve – mindössze negyvennyolc óra volt már hátra.

A munkatársak kezükben kávéscsészével

beszállingóztak az irodába, és székeket húztak Agatha íróasztalához. Mrs. Freedman ellátta a főnökét is kávéval, aztán visszament a kinti irodába.

Toni ült le legközelebb Agathához. Az asztalon fekvő újságra pillantott, odanyúlt, hogy maga felé fordítsa, és el tudja olvasni az apró betűs részt is. Agatha gyorsan rárakta a kék iratmappát, és amikor Toni felnézett, észrevette, hogy főnöke rezzenéstelen arccal bámul rá. Aztán elfordította a tekintetét, és belekortyolt a kávéjába. Nyilvánvaló volt, hogy az esküvő témája nem tartozik másra.

– Rendben! – szólalt meg Agatha. – Kezdjük a Chadwick-válás ügyével. Simon, te tartod megfigyelés alatt Mrs. Sheraton Chadwicket. Milyen típusú nővel állunk szemben?

– Olyasvalakivel, aki nem vet meg egy kis ungabungát, ha érti, mire gondolok – vigyorgott Simon, és felhúzta az egyik szemöldökét.

– Nem hiszem, hogy értem, mire gondolsz – válaszolta nagy naivan Agatha. – Neked van valami ötleted, Toni?

– Ungabunga? Nem tudom biztosan – vont vállat Toni, aki értette Agatha célzását, és tanácstalan arckifejezést öltött –, de mintha a régi, fekete-fehér brit filmekben használnának ilyesféle kifejezéseket.

– Ó, igen – helyeselt Agatha. – Mint az „etyepetye” vagy a „huncutkodás”. Úgy érted, Simon, hogy olybá tűnik neked a nő, mint aki élvezettel vetné bele magát egy titkos szexuális kalandba?

– Igen! – felelte Simon kissé feszengve. Patrick Mulligan a szája elé kapta a kezét, nehogy valaki meglássa, ahogy elmosolyosodik. – Igen, úgy értem.

Agatha az asztalra tenyerelt, kissé előrehajolt, és sötét maciszemét Simonra szegezte.

– A megbeszéléseken tartsuk magunkat a formálisabb megfogalmazásokhoz, rendben van? Ha az esetek megvitatásakor elengedjük magunkat, fennáll a veszély, hogy egy ügyféllel tárgyalva is bakizunk, és oda nem illő stílusban találunk nyilatkozni. Nem kelthetünk olyan benyomást, hogy félvállról vesszük a munkánkat. Az határozottan rosszat tenne az üzletnek.

– Sajnálom – mentegetőzött Simon. Kihúzta magát ültében, és halványan elpirult. – A jövőben oda fogok figyelni, hogyan… fogalmazok.

– Remek! – nyugtázta Agatha. – Hogy halad a megfigyelés?

– Eddig nem volt túl nagy szerencsém. Mrs. Chadwicket egy bérelt oxfordi házban látogatja egy fickó.

– Van esetleg fotód erről a… fickóról?

– Láttam, de az arcát nem tudtam úgy lefotózni, hogy annak alapján be lehetne azonosítani – ismerte be Simon. – Megvan a kocsi rendszáma, amelyik hozta és vitte, de egy szempillantás alatt kiszállt a járműből, és eltűnt a házban.

– Rendben, haladjunk! – mondta Agatha. – Patrick, hogy állunk a Philpott Electronics-üggyel?

– A cég elnöke, Sidney Philpott gyanakszik az új

ügyvezető igazgatóra, Harold Cheesemanre – felelte Patrick, és egy borítékot csúsztatott át az asztalon. – Arra kért minket, végezzünk diszkrét átvilágítást. Cheeseman életrajza és referenciái egyelőre hitelesnek tűnnek. A legutóbbi munkahelyét azért hagyta ott, hogy elfoglaljon egy pozíciót Ausztráliában, és Mr. Philpottnak azt állította, azért jött vissza, mert a felesége nem szerette Ausztráliát. Ez egész biztosan hazugság.

– Miből gondolod? – kérdezte Agatha a beszámolót lapozgatva.

– Nem él a felesége – magyarázta Patrick. – Jóval azelőtt meghalt, hogy Cheeseman Ausztráliába távozott volna. Ezért is akart elmenni – hogy új életet kezdjen.

– Abszurd dolog ilyesmit hazudni – jegyezte meg Agatha.

– Lehet, hogy megvan rá az oka – tűnődött Patrick –, de egyáltalán nem bízom benne. Ahogy a kollégái beszélnek a munkahelyi viselkedéséről, valami nem stimmel körülötte. Küldtem pár e-mailt Ausztráliába, hogy megtudjam, mibe keveredett odaát, és megpróbálom fellelni néhány itteni régi barátját.

– Rendben – hagyta ennyiben Agatha. – Maradj rajta.

Volt még néhány folyamatban levő ügy, amit megbeszéltek, főleg válások és elveszett házi kedvencek, aztán Agatha Tonihoz fordult.

– Nos, Toni – kezdte –, vannak potenciális új ügyek, amelyekről én még nem tudok?

– Megkeresett minket egy bizonyos Mr. Gutteridge,

akinek keksz- és süteménygyára működik Evesham közelében – felelte Toni. – Azt akarja, hogy helyezzünk el lehallgatóeszközöket a munkások büféjében, mert úgy érzi, hogy a beosztottak ronda dolgokat terjesztenek róla és a titkárnőjéről.

– Viszonyuk van? Mire gondol, miféle dolgokat pletykálnak róluk?

– Tagadja, hogy viszonyuk lenne. A nő Genfből jött, és a falfirkákon a női vécében „svájci kiflinek” nevezik.

– Ebbe nem akarok belekeveredni – jelentette ki Agatha a fejét rázva. – Az belefér, ha megtisztítunk egy helyet a poloskáktól, de hogy mi telepítsünk kütyüket azért, hogy kihallgassuk az egyszerű embereket pusztán egy irodai szóbeszéd miatt… nem. Ezenkívül?

– Egy bizonyos Mrs. Jessop azt hiszi, hogy egy kísértet átrendezi a konyhaszekrényét és felássa a kertjét.

– Egy kísértet? – ámult el Agatha. – Egy szellem? Hátborzongató, de érdekes.

– Ezenkívül – folytatta Toni – egy bizonyos Mrs. Fletcher Carsely közeléből nyomozást szeretne, mert valaki szennyezi a kertje végét.

– Szennyezi? – kérdezte Patrick. – Úgy érted, illegálisan rak le hulladékot? Szemétkupacokat hagy ott? Ez a helyi önkormányzatra tartozik, nem?

– Nem, nem hulladéklerakás – válaszolta Toni. – Valaki oda piszkít. Szóval… ürülékkupacokat képez. Méghozzá elég sokat, Mrs. Fletcher szerint.

– Undorító! – fintorgott Agatha a homlokát ráncolva. –

Ki tenne ilyet?

– A nőnek fogalma sincs – magyarázta Toni –, de a kupacok rendszeresen megszaporodnak éjszakánként.

– Értem – bólintott Agatha, és lassan lezárta a megbeszélést. – Minden ügyben lendüljünk akcióba. Patrick, igénybe vennéd a kapcsolataidat, hogy megpróbáljuk lenyomozni az autót, amelyik Mrs. Chadwick látogatóját szállítja? Toni és én átvesszük a Chadwick-ügyet, hátha elérünk valami haladást. Azt is kiderítjük, hogy Mrs. Jessop kísértete után érdemes-e nyomozni. Simon, te kapod a fantomtrágyázó ügyét.

– De ez… – Simonnak a torkára fagyott a tiltakozás Agatha tekintetének súlya alatt.

– Igen, tudom, *szar* ügy – közölte Agatha –, de valakinek meg kell csinálnia, és minél gyorsabban tisztázzuk, annál előbb foglalkozhatsz valami mással.

Míg Simon és Patrick hátratolták a széküket, és elindultak az ajtó felé, Agatha intett Toninak, hogy maradjon.

– Szükségem van rád, hogy felgyorsítsuk a Chadwick-ügyet – mondta. – Hívj fel később, aztán este találkozunk, és megfigyeljük azt a házat. Délután nem leszek az irodában.

– Meglátogatja Charlest?

– Semmi közöd hozzá!

– Tényleg meg kellene próbálnia beszélni vele…

– Semmi ilyesmit nem *kellene* csinálnom! – reagált Agatha kissé dühösen.

– Tennie kell valamit – kötötte az ebet a karóhoz Toni. – Hónapok óta ezen gyötrődik. Rémes karácsonya volt, és azóta is csupa ideg. Napirendre kellene térnie a történtek fölött.

– Képes vagyok eldönteni, mit kell tennem és mit nem, egy ilyen fiatal lány tanácsára meg végképp nincs szükségem, aki még pelenkás volt, amikor én már együtt vacsoráztam London legpartiképesebb férfijaival!

– És mi lett belőle? – vágott vissza Toni, igyekezve visszafogni erősödő ingerültségét. – A végén otthagyta Londont, hogy Cotswoldsban éljen. Nézze, sok mindent átvészeltünk már együtt, és én törődöm…

– Te csak ne törődj semmivel, csak a munkáddal! – rivallt rá Agatha. – Nem kellett volna magyarázkodnom…

– Ó, *igazán* sajnálom! – csattant fel Toni. – Biztosan nagyon nehéz *bármit* is elmagyarázni valakinek, aki olyan fiatal, mint én!

– Egyáltalán nem – mondta Agatha –, csak ma otthon felejtettem a zsírkrétát és a színezőkönyvet.

Toni kiviharzott, Agatha pedig felkapta az újságot az íróasztalról és a papírkosárba hajította. Tudta, hogy Toni segíteni próbált, a legjobb szándék vezérelte, de a helyzet Charlesszal már olyan régóta keserítette, hogy ha csak szóba került, azonnal tombolni kezdett dühében. Felsóhajtott, és kelletlenül bár, de megvallotta magának, hogy Toninak igaza volt. Tisztáznia kell a helyzetet Charlesszal a saját lelki békéje érdekében. De ez még odébb van. Agatha a kék műanyag mappáért nyúlt.

Délután Agatha a Carsely felé vezető úton hajtott Mircesterből. Ragyogott a nap az azúrkék égbolton, és a mezőkön újszülött bárányok dörgölőztek egymáshoz remegve. Az élősövények rügyeztek, itt-ott vadvirágok díszítették az út szélét – lóhere vöröslött, kecses fehér kankalinok és harangvirágok borították be a vidéket. Agatha befordult egy keskeny, kanyargós mellékútra, amely a Barfield House kapujához vezetett. A díszes, kovácsoltvas kapu nyitva állt, mint mindig, a zsanérokról tágasan fordult rá a magas kőoszlopokra, amelyek alja eltűnt a magas fűben.

A hosszú kocsifelhajtót szegélyező fák végül látni engedték a házat körülvevő parkosított kertet, amely bőven hagyott helyet az épületnek a kibontakozásra. A gondozott füvön a legnagyobb sátor terpeszkedett, amit Agatha életében látott. Különféle formájú és méretű, ponyvával fedett pavilonok gyakran felbukkantak a birtok területén, mivel sokszor rendeztek itt helyi vásárt, mezőgazdasági kiállítást és számtalan közösségi eseményt. Charles szokta volt mondogatni, hogy bár ő a ház és a birtok tulajdonosa, azok valójában a helyi lakosoké. Úgy tekintett magára, mint valamiféle gondnokra – rendkívül kiváltságos gondnok, elmélkedett Agatha, de mégiscsak gondnok. Ezért aztán a Barfield gyepét rendszeresen megtisztelték a sátrak.

Ez a mostani monstrum azonban határozottan híján volt minden kecsességnek, ahogy ott terpeszkedett. Munkások egy csapata köteleket feszített ki és karókat

vert le, hogy rögzíteni tudják a sok tíz méternyi vásznat. Zászlók, szalagok és drapéria lobogott minden támasztórúdon, fent pedig egy csúnya, nagy, kerek, élénk rózsaszín és fehér csíkos sátortető éktelenkedett. Úgy néz ki, gondolta Agatha, miközben leparkolt és tátott szájjal bámulta a jelenséget, mint egy… Megvan! Cirkuszi sátor! Ebben tartják az esküvőt! És mennyire hiteles! Mary úgy döntött, cirkuszt csinál az esküvői színjátékból! Jöhetnek a bohócok!

Agatha továbbgurult a kocsival. Még a Barfield House, ez a hatalmas viktoriánus építmény – amit tervezője bizonyára egy grandiózus középkori kastély romantikus utánérzéseként képzelt el – sem érdemelte meg, hogy egy ízléstelen cirkuszi sátrat erőszakoljanak rá. Charles abban mindig egyetértett Agathával, hogy a ház nem különösebben szemet gyönyörködtető látvány a napfényben csillogó, osztott üvegű ablakok sokasága ellenére sem, de Agathát most igazán megdöbbentette a füves térséget elfoglaló bizarr sátor. Egyszerűen rémes, gondolta. Mintha a régi épület kivillantotta volna az… alsóneműjét. Olyan… közönséges.

A kőlépcső közelében parkolt le, ami a ház nehéz, feketére festett tölgyfa ajtajához vezetett. Charles ritkán használta ezt az ajtót, és Agatha több más bejáratot is ismert, de mivel most bejelentés és meghívás nélkül érkezett, úgy érezte, nincs más választása. És mert nem akarta kockára tenni frissen lakkozott körmei épségét, nem a robusztus, öntöttvas kopogtatót használta, inkább

megnyomta az ajtókeretben megbúvó elektromos csengőt. Szinte azonnal meghallotta Gustav cipőjének ismerős kopogását, ahogy átszeli a hatalmas, kövezett előcsarnokot. Gustav, aki egy személyben volt komornyik, házvezető és ezermester, valamikor Charles apjának szolgálatában állt, és szinte már a birtok tartozékának számított. Agatha tudta, hogy Charles számára Gustav nélkülözhetetlen, ő és Gustav azonban, finoman szólva, mindig is ádáz ellenfelek voltak.

– Ó! – szólalt meg Gustav, miközben ajtót nyitott. – Maga az!

– Nekem is óriási öröm újra látni magát, Gustav! – vicsorgott Agatha. – Hiányoztam?

– Sir Charles nincs itthon.

– Nincs itthon *nekem,* vagy egyáltalán nincs?

– Londonban van, a klubjában időzik. Ő és néhány régi barátja férfimurit tartanak.

– Kár! – sóhajtott fel Agatha. – Azt reméltem, beszélhetek vele.

– Azt hiszem… – Gustav habozott, idegesen a háta mögé pillantott. – Azt hiszem, jobb lesz, ha bejön. Beszélnünk kell. – Kinyújtotta a kezét, karon ragadta és berántotta Agathát, majd sietősen végigmasírozott vele a hatalmas előcsarnokon.

– Hé, mit képzel, ki maga…

– Pssz! – sziszegte Gustav a szája elé tartott ujjal. – Ide, gyorsan!

Kinyitott egy ajtót hátul, közel a helyiséghez, amely

Agatha emlékezete szerint egy nagy, világos, modern konyha volt. Az ajtó egy hosszú, keskeny előtérbe nyílt, alig tűnt többnek egy folyosónál. Faburkolat, szekrények és munkaasztalok szegélyezték az átjárót, amely távolabb nagyobb helyiséggé szélesedett. Itt két négyszögletes porcelánmosogató állt magas, sárgaréz csappal a tejüveg ablak alatt. Volt ott egy kis konyhaasztal is két székkel. Gustav az egyik felé lódította Agathát.

– Mi a fenét szórakozik velem? – háborgott Agatha. – Nem ráncigálhat ide, és…

– Ne kiabáljon! – suttogta Gustav. – Manapság itt még a falnak is füle van. Ez az egyetlen hely, ahol viszonylag biztonságban beszélhetünk. Ha tudnák, hogy maga itt van, azok a gazemberek gondolkodás nélkül kirúgnának.

– Mi ez a hely? – nézett körül Agatha. – És kik rúgnák ki? Brown-Fieldék?

– Ez a régi éléskamra – magyarázta Gustav, és az Agathával szemben levő székre ereszkedett. Agatha nézte, ahogy leül és keresztbe teszi a lábát. Most is, mint mindig, egy táncos eleganciájával mozgott. Ráadásul erős is volt, mint egy atléta. Agatha masszírozta a karját, ahol Gustav úgy megszorította, mint egy satu.

– Igen – válaszolta a férfi komoran –, Brown-Fieldék szeretnének okot találni rá, hogy lapátra tegyenek, úgyhogy csak röviden. Nem fogom megkínálni teával.

– Gustav, mi folyik itt? – érdeklődött Agatha. – Mi ketten soha nem voltunk igazán jó barátok, de nem örülök, hogy így viselkedik. Ez nem normális.

– Nincs abban semmi normális, ami ebben a házban történik! Igaz, hogy soha nem voltunk barátok. Talán soha nem is leszünk, de tudom, hogy van egy dolog… van valaki, akivel mind a ketten őszintén törődünk.

– Charles.

– *Sir* Charles. Londonban van, ahogy mondtam. Ahogy az az utálatos liba is, akit nemsokára elvesz. A nő bulizik a barátnőivel, és most van az utolsó ruhapróbája. „Miss Mary”, ahogy megparancsolta, hogy hívjam. Az esküvő után pedig „méltóságos asszonyom”. El tudja ezt képzelni? Mit képzel magáról az a bestia?

– Gondolom, itt vannak a házban a szülei. Tudom, hogy beköltöztek.

– A keleti szárny egyik lakosztályát használják, de mintha a saját lakásuk lenne. Arra utasítottak, hogy Mr. Darellnek és Mz. Lindának szólítsam őket. Mz.? Ez meg miféle átkozott titulus? Úgy hangzik, mint egy méhfing. Söpredék! Gyülevész népség, abszolút közönségesek!

– Azért ez mókásan hangzik egy egyszerű inas szájából, akinek magyar az apja és angol az anyja! – gúnyolódott Agatha.

– Énrám céloz? – mordult fel Gustav. Megátalkodottan titkolózott a múltját illetően. – Ki mondta magának, hogy az apám magyar volt?

– Bill Wong.

– A rendőr? Nos, ő sem tudhat mindent, nem igaz? Különben is, most nem rólam van szó. Hanem Sir Charlesról.

– Micsoda szélhámosság! – nyögött fel Agatha, aztán elkapta Gustav dühös tekintetét. – Nem magára értem, Gustav, hanem rájuk. Darell és Linda. Ez Mary középső neve, nem igaz? Félig az apja, félig az anyja neve: Darlinda.

– Erre csak most jött rá? Miféle detektív maga? – csúfolódott Gustav, aztán gyorsan visszatért a témájához. – Tönkreteszik Sir Charlest, Mrs. Raisin. Az a liba folyton a sarkában van. Ha nem ezzel a felháborító esküvővel nyaggatja, akkor arról oktatja, hogyan vezesse a birtokot, és az apja mindig kéznél van, hogy a pártját fogja. Soha egyetlen pillanatig nem hagyják békén. Nem hiszem, hogy Sir Charles tényleg azért ment Londonba, hogy a közelgő házasságát ünnepelje. Azt gondolom, egyszerűen azért van ott, hogy minél távolabb legyen ezektől a rémes emberektől.

– Talán vissza sem jön.

– Visszajön. Nem mer semmi olyat lépni, ami veszélyeztetné ezt az esküvőnek nevezett komédiát. A markukban tartják.

– Én is azt hiszem – helyeselt Agatha –, de nem hajlandó beszélni velem.

– Velem sem – ismerte be Gustav –, pedig büszke vagyok rá, hogy mindig én voltam a legfőbb bizalmasa.

– A tanácsai azért nem voltak mindig üdvözlendők. Maga nemegyszer igyekezett megmérgezni a kapcsolatomat Charlesszal, mert nem tartott alkalmasnak, hogy a birtok úrnője legyek. Gyűlöltem

magát ezért.

– Nem várom el, és nem is kívántam soha, hogy kedveljen, Mrs. Raisin. Kötelességem messzemenően védelmezni Sir Charles Fraith érdekeit.

– Hát, ez nem sikerült túl jól az elmúlt néhány hónapban, ugyebár? Hagyta, hogy Brown-Fieldék átvegyék itt az uralmat. És Charles nagynénje mit szól ehhez az egészhez?

– Mrs. Tassy ritkán jön le mostanában. Még az étkezések idejére sem hagyja el a szobáját. Attól félek, ez a végét jelentheti.

Agatha megdöbbent. Charles nagynénje magas, karcsú hölgy volt; arca sápatag, haja ezüst, és az előkelő körökben többnyire úgy emlegették, mint aki „benne van a korban”. Agatha viszont tudta, hogy az idős hölgy erős, mint egy ló. Gyűlöletes volt elgondolnia, hogy Brown-Fieldék a szárnyát szegték, amikor pedig éppolyan tartozéka volt a Barfield House-nak, mint a grandiózus lépcsősor vagy a festett portrék a könyvtárban.

– Meg kell fékeznünk ezeket az ördögöket, Mrs. Raisin! – Gustav keze ökölbe szorult. – Ha csak rágondolok arra a visszataszító teremtésre, akit Sir Charles nemsokára feleségül vesz, elönt a méreg. Az a nő járkál a házban és jegyzetel, hogy milyen változtatásokat fog véghezvinni. A tölgyfa borítást eltávolíttatja. A bútorokat és szőnyegeket kidobja. Meg tudnám csapni azt a buta képét!

– Lenne hova csapni.

– Az kétségtelen. Akkora az álla, mint egy kredenc.

– Amelyiknek ki van húzva az alsó fiókja.

– Isten bizony, éjjel arra riadok fel, hogy álmomban a nyakát szorongatom. – Gustav fojtogató mozdulatot tett a kezével. – Meg kell szabadítanunk Sir Charlest ezektől a haramiáktól, csak azt nem tudom, hogyan.

– Nos, kétlem, hogy meg tudjuk akadályozni az esküvőt ezen a ponton – válaszolta Agatha –, de a házasságok nem tartanak örökké. – Átadott egy névjegykártyát Gustavnak. – Itt a számom. Maradjunk kapcsolatban. Ne csináljon semmi ostobaságot, és nehogy felpattanjon a motorjára!

– Nem fogok – ígérte Gustav már nyugodtabban. Díjnyertes Harley-Davidsonját Charlestól kapta ajándékba. Agatha emlékeztetni akarta, hogy a Fraith család szolgálatában töltött éveit mindig nagyra értékelték és jutalmazták. Gustav eszébe kellett juttatnia a lojalitását, nehogy elhamarkodottan cselekedjen. Egyszer már elszökött egy rövid időre, hogy Svájcban dolgozzon, amikor Charles eljegyzett valami szegény lányt, amit ő nem helyeselt. Hogy ezúttal sikerült uralkodnia magán, csodaszámba ment.

– Itt van magára szükségem – mondta Agatha, miközben indulni készült. – Maga lesz a szemem és a fülem ebben a házban. Ha összedolgozunk, talán megtaláljuk a módját, hogy kihúzzuk Charlest a bajból.

– Remek. – Gustav egy kis ajtóhoz irányította Agathát, amely egy udvarra nyílt a ház oldalában. – Legjobb lesz, ha erre távozik. Így kisebb az esélye, hogy meglátják.

Ahogy visszaért a kocsijához, Agatha elhajtott a cirkuszi

sátor mellett, aztán tovább a fasorban, és a főkapu előtt megállt. Megkereste a táskájában a mobiltelefonját.

Roy Silver az irodájában ült a Pedman Marketingügynökségnél, és unatkozva bámulta ablakából a londoni forgalmat. A járművek három emelettel lejjebb bénultan vesztegeltek a dugóban. Roy lapszang szucsongot szürcsölt egy porceláncsészéből, élvezte a tea füstölt fenyőlevél ízét, és azon lamentált, hogy útban hazafelé hamarosan ő is kénytelen lesz csatlakozni az ingázók tömegéhez. A meleg tavaszi időjárás felhevítette a várost, és ha így megy tovább – ahogy az előrejelzés is állítja –, az utcán elviselhetetlen lesz a por meg a kipufogógáz.

Berregni kezdett a telefonja, Roy ábrándosan nyúlt érte az íróasztalon.

– Roy, én vagyok – hallotta Agatha Raisin hangját. – Szeretném, ha megtennél nekem valamit.

– Aggie, drágám! – örült meg Roy. – De jó hallani téged! Élvezed a jó időt ott Cotswoldsban? Itt a városban egyre nyomasztóbb a helyzet. Tönkreteszi a homloküregemet, ráadásul rengeteg a dolgom.

– Hagyd a rizsát, Roy. Egész életedben nem dolgoztál végig egyetlen napot sem.

– Ó, változnak az idők, drágám – kacagott Roy. – Amióta voltál kedves és befogtál, hogy menedzseljem Csitt-Csattot, a szamarat, azóta alig van egy szabad pillanatom magamra.

– Ezt erősen kétlem. Tudom, hogy egy egész csapat dolgozik az ügyön, te pedig egész szép pénzt söpörsz be belőle. Úgyhogy tartozol nekem, és eljött az adósság kiegyenlítésének ideje.

– Na jó, talán tudok szakítani néhány percet. Miről van szó? – sóhajtott Roy, aztán hirtelen felélénkült. – Ugye nem egy újabb pikáns gyilkosság?

– Nem. Azt akarom, hogy mozgósítsd minden londoni kontaktodat, és tudd meg, mivel tartják a markukban Brown-Fieldék Sir Charles Fraitht.

– De Aggie – ellenkezett Roy –, ezen már túl vagyunk. Azok a vén fajankók a klubjában semmit nem árulnak el, ahogy a banki hiénákból sem lehet kihúzni semmit.

– Próbálkozz ügyesebben, Roy! Kell lennie valamiféle szerződésnek. Hívj meg egy fiatal ügyvédet, és itasd le tequilával! Terjeszd el, hogy új ügyvédeket és könyvelőket keresel a vállalkozásod számára, és szedj ki belőlük minden információt. Csavarj ki néhány kart! Csalj! Hazudj! Vesztegess! A kocka el van vetve. Muszáj megtudnunk!

– Ez borzasztó komolyan hangzik – motyogta izgatottan Roy; az intrikának már a gondolatát is élvezte. – Azonnal neki is látok.

Agatha lassan ráfordult kocsijával az útra, és hazaindult Carselybe. Újra meg újra megfogadta magában, hogy nem avatkozik Charles dolgaiba. A férfi nagyon csúnyán cserbenhagyta. Még az eljegyzéséről sem szólt neki. Hogy bánhatott így vele?

Gustav és Charles nagynénje is olyan sokszor viselkedett velem lekezelően, hogy velük sem lenne szabad törődnöm – morfondírozott Agatha. – Viszont még ők sem érdemlik meg Darell és Linda Brown-Fieldet és Mary Darlindát. De tényleg! Egyszerűen képtelen vagyok magára hagyni Charlest, bármiféle bajba keveredett is. Tennem kell valamit!

Agatha elmosolyodott, melegség öntötte el a szívét. Most, hogy döntött és csatára készen állt, sokkal elevenebbnek érezte magát, mint hónapok óta bármikor.

– Hoztam magunknak szendvicseket – jelentette be Toni, és felajánlotta Agathának, válasszon a két, papírba csomagolt harapnivaló közül. – Csirkesalátás vagy sonkás?

Agatha hálás biccentéssel a sonkás szendvicset választotta. Nem feledkezett meg korábbi szóváltásukról, és amióta csak Toni az autójával érte jött, visszafogottan viselkedett. Kedvesen duruzsolt, és igyekezett nyugodt légkört teremteni a kocsiban. Egy fákkal szegélyezett utcán álltak le Oxfordban, amely a házak méretéből és az előttük parkoló drága kocsikból ítélve a város egy kőgazdag negyede lehetett. Az épület, amellyel szemben Toni leparkolt, újabb volt, mint a nagyobb, főként Viktória-korabeli otthonok az utcában; egy új építésű, négy egységből álló házsor részét képezte egy tágas saroktelken, amelyet valamikor, vélte Agatha, egyetlen udvarház foglalt el. A sorház valamennyi lakása

háromszintes volt, fából készült bejárati ajtóval, amely mellett széles garázsajtó is helyet kapott.

– Az ott, a végén – mutatott előre Toni, és kicsomagolta a szendvicsét. A kormánykerék mögé, a műszerfalra helyezte a hosszú objektíves digitális kamerát. – Patrick azt mondja, az autó, amelyik a férfilátogatót vitte, egy helyi taxicéghez tartozik. Az állomáson veszik fel Mr. Smitht, elhozzák erre a címre, aztán később érte jönnek. Készpénzzel fizet. Úgy sejtem, a Smith nem az igazi neve.

Beleharapott a szendvicsbe. Odakint sötétedett, az utcai lámpák éles fényét csak egy kicsit enyhítette a kocsi ablakainak füstszínű üvege. Agatha úgy érezte, nem előnyös a megvilágítás, fiatal munkatársnőjének mégis sikerült bámulatosan kinéznie. Hogy festhet valaki ilyen jól ebben a fényben? Hogy nézhet ki valaki ilyen jól, miközben csirkesalátás szendvicset majszol? Agathát nem először csapta meg a féltékenység szele. Pár évvel korábban, ha együtt léptek be egy helyiségbe, Agatha tudta, hogy könnyedén magára tudja vonni a figyelmet. Most – gondolta –, akár egy hétig is fogyókúrázhatnék, tökéletes lehetne a frizurám és a sminkem, gyilkos tűsarkút, feltűnő gyémánt ékszert viselhetnék, felölthetném a tiszta selyem ruhámat mély dekoltázzsal, akkor is láthatatlan maradnék Toni mellett.

A lány sima fekete pulóvert és fekete farmert viselt – praktikus öltözék az ilyen munkához. Agatha fekete vászonnadrágot szándékozott felvenni, de az utóbbi néhány hétben rendszeresen fogyasztott mikrózott

lasagne – gyakran sült krumplival, valamint egy fél üveg Merlot-val – azt eredményezte, hogy bármennyire összeszorította is a fogát, a nadrág cipzárja megmakacsolta magát, és sehogy sem ért össze. A fekete szoknyát, amit helyette választott, csak egy hajszállal volt kevésbé bajos begombolni. Rágcsálta a szendvicse sarkát, és érezte, hogy minden falatnál jobban feszül a derekán az öv.

– Toni – kezdte halkan –, a ma történtekről… Én…

– Ne! – vágott közbe Toni, és Agatha felé fordult. – Mindig hamisan csengenek a magyarázkodásai.

– Hogy érted azt, hogy hamisan? – háborgott Agatha. – A mentegetőzésem soha nem hamis! Én tudok a legjobban magyarázkodni a szakmában!

– Így már sokkal jobb – kuncogott Toni. – Ez sokkal inkább úgy hangzik, mint az az Agatha, akit ismerek. Nem akarok egy szelíd, kedves Agatha Raisinnek dolgozni. Túlságosan unalmas volna.

– Rendben – mosolygott Agatha felszabadultan. – Várj csak! Odanézz! Ott az autó!

Kezébe kapta a kamerát, amikor látta, hogy egy kék luxusautó érkezik, és egyetlen utas száll ki belőle: egy átlagos magasságú, felhajtott gallérú kabátban közlekedő férfi. Az illető felsietett a három lépcsőn a bejárati ajtóhoz, amely nyitva volt, így ugyanazzal a lendülettel be is lépett rajta.

– Ez gyorsan ment – jegyezte meg Toni. – Nem csodálkozom, hogy Simon nem tudta lefotózni. Nekem se

jött össze.

– Megvárhatjuk, amíg kijön – töprengett Agatha –, vagy megpróbálhatunk bekukkantani, mi folyik odabent.

– Mit javasol?

– Bekopoghatnánk, és piackutatónak adhatnánk ki magunkat – felelte Agatha, és elővett a kesztyűtartóból egy hivatalos kinézetű csipeszes írótáblát –, bár kétlem, hogy az emberünk kijön ajtót nyitni.

– De lehet, hogy Mrs. Chadwick igen – vélte Toni –, viszont nem őt kell lefotóznunk.

– Már azelőtt is láttam ilyen házakat – magyarázta Agatha –, és ismerem az alaprajzukat. A földszinten van a garázs, a konyha-étkező, a nappali pedig hátul a kertre nyílik. Az első emeleten elöl van egy kis hálószoba két fürdőszobával, hátul egy nagy hálószoba. A legfelső emeleten pár hálószoba és még egy fürdőszoba.

– Feltételezhetjük, hogy hátul lesznek, a nagy hálószobában.

– Menjünk, nézzük meg!

Elindultak egy szervizösvényen az épület mellett, óvatosan átlépkedtek a szerteszét heverő építkezési törmelékeken és a törött, elhajított szerszámokon, a ház közelmúltbeli befejezésének bizonyítékain. Toni ment elöl, kezében egy gondosan álcázott elemlámpával megvilágítva a kacatokat a lábuk előtt. Magas kerítés futott az épület hátuljánál, és amikor felnéztek, látták, hogy a ház hátsó felében egyedül a nagy hálószoba ablaka világít.

– Ebből a szögből semmit nem látunk azon az ablakon keresztül – suttogta Toni.

– Nem – erősítette meg Agatha –, de azt ott igénybe vehetjük. – Egy rozoga létrára mutatott, amely az építési törmelékek között hevert. A lehető legkisebb zajt csapva az épület oldalához vonszolták, és finoman a falnak támasztották.

– Én mászom fel – jelentette ki Agatha, és átvetette a vállán a kamera hevederét. – Ha a sarkon be tudok pillantani, akkor talán látok valamit, és le is tudom fotózni.

– Legyen óvatos, Agatha! Nem látszik valami erősnek ez a létra.

– Nem lesz gond, ha tartod, és figyeled, hova lépek.

Agatha biztos léptekkel elindult felfelé a fokokon, hála praktikus, bár nem teljesen lapos sarkú cipőjének. Amikor félúton járt, magasabban, mint ahol normális esetben a feje volna, ideges lett és lenézett. Toni kifelé bámult az utcára.

– Toni! – sziszegett Agatha. – Arról volt szó, hogy nézed, hová rakom a lábam!

– De ha felnézek, egyenesen a szoknyája alá látok…

– Nem látsz semmi olyasmit, amit ne láthatnál a polcon a Marks and Spencernél!

– Igen, de a polcon nem… izeg-mozog ennyire!

Agatha legyintett, és feljebb mászott. Amikor az ablak magasságába ért, a fejét óvatosan félrehajtotta. Csak a szoba egy részét látta az ablakból, és egy nyitott

kisablakon keresztül zeneszót hallott – country-rock összeállítást –, meg egy panaszos hangot, amint a *Saddle Up the Palominó*t énekelte. Aztán Mrs. Sheraton Chadwick lépett be a képbe. Harmincas évei elején járó nőnek látszott, fekete bársony lovaglósisakot, fekete zakót viselt egy lovat ábrázoló ékköves brossal, hozzá fehér lovaglónadrágot és fényes, fekete bőr lovaglócsizmát. Lovaglópálcáját halvány mosollyal az arcán a combjához ütögette.

Mielőtt eltűnt volna a látóteréből, Agatha tisztán hallotta a következő szavakat: „Ki a huncut kis póni?” És a választ: „Rajta, csináld csak, bébi – olyan izgatott vagyok!”

Ahogy Agatha még egy kicsit előrehajolt, hogy jobb rálátása legyen a dolgokra, a létra megreccsent, imbolyogni kezdett, és Agatha sürgősen szilárd talajt akart érezni a lába alatt. Sebesen lemászott, Tonihoz fordult, ám ekkor a létra felborult, és meglehetős zajjal landolt az építési törmelék tetején.

– Mi volt ez? Ki van ott? – rántotta fel az ablakot Mrs. Chadwick. – George, hozd a puskát!

– Ördög és pokol! – nyüszített Agatha. – Rohanjunk!

A kocsi felé iramodtak.

Második fejezet

– Sajnálom, Chris, ma este egyszerűen nincs kedvem elmenni vacsorázni. Nem hiszem, hogy jól érezném magam egy csomó emberrel körülvéve… Tudom, de ott lesznek a barátaid, és másnap már úgyis visszajössz. Csinálhatunk valamit, megígérem… Igen, az ebéd nagyszerű lenne. Majd akkor elmondod. Érezd jól magad! Viszlát! – Agatha letette a kagylót, és a kanapéra roskadt. Két macskája, Hodge és Boswell felugrottak mellé és versenyt doromboltak, hogy magukra vonják gazdájuk figyelmét. Ő mindkettőt gyengéden megcirógatta, azok meg hálásan elnyúltak mellette.

Chris Firkin végtelenül kedves, udvarias, gyengéd férfi volt – és roppant jóképű. Agatha szívből kedvelte, ő pedig egyenesen odavolt Agatháért. Talán soha nem találok még egy hozzá hasonlót – gondolta Agatha. – Mit művelek én? Fel akart vidítani, de én nem akarok felvidulni. Beszélgetni akart velem, de én nem akarok beszélgetni.

Azt akarta, hogy… nos, a maratoni kényeztetés a hálószobában ezúttal szóba sem jöhetett. A megfelelő körülmények között elképesztően jó dolog, de a mai nem az az este volt. Nagy kár, hogy üzleti útra megy, de Agatha ezen az estén egyszerűen képtelen lett volna udvariasan kibekkelni egy rögtönzött baráti összejövetelt.

Egyedül üldögélt. Kora este volt, sötétedett, de a kényelmes nappaliban csak egyetlen asztali lámpa pislákolt. A félhomály illett a hangulatához. Élénk rózsaszín, bolyhos kezeslábast viselt. Az egyrészes pizsamát egy ebéd utáni, gintől fűtött vásárlási rohamában vette meg. Agatha tudta, hogy a legtöbb holmi, amit megvásárol, a jótékonysági boltban végzi majd, miután egyszer felvette, vagy talán ki sem bontotta. A vásárlásterápiától nem derült jobb kedvre, de a kezeslábas puha volt és kényelmes. Megrángatta az egyik ujját, és megígérte magának, hogy másnap kidobja.

Megszólalt a csengő. Agatha úgy döntött, nem reagál. Aztán kopogtak az ablakon, és közvetlen szomszédja, egyben volt férje, James Lacey helyes képe nézett be az üvegen.

– Ugyan már, Aggie! – kiáltott be a férfi. – Tudom, hogy ott vagy. Arra gondoltam, örülnél a társaságnak.

Feltartott egy üveg Sancerre-t és két poharat.

– Azonnal jövök, James! – Agatha leugrott a kanapéról, mire a macskák a konyha felé iramodtak. Agatha ellenőrizte a sminkjét a kandallópárkány fölötti tükörben, és újra kirúzsozta magát. Igaz, hogy efféle öltözékben még

holtában sem mutatkozna, na de smink nélkül aztán Agatha Raisin tényleg soha – még holtában sem – áll mások elé. Átment a szűk előszobán, és kitárta az ajtót.

– Nem voltam biztos benne, hogy használjam-e a kulcsomat, és… Jóságos ég! – kiáltott fel James. – Mi az ördög van rajtad?

– Tudom, tudom – nyugtatta meg Agatha, és visszasétált a nappaliba. – Nem igazán én vagyok, de ma nem is igazán voltam magamnál.

Leültek a kanapéra, és James töltött a borból.

– Arra gondoltam, talán kerülget a depresszió ma este – jegyezte meg. – Ezt nem hagyhatjuk, igaz?

Koccintottak, aztán Agatha odasimult Jameshez. Nagyon jól tudta, hogy James nem a leggyengédebb és legközlékenyebb ember, de aranyszíve van.

– Akarsz beszélni róla? – kérdezte a férfi.

– Nem különösebben.

Így aztán kellemes csendben ültek, iszogatták a bort, Agatha feje a férfi mellkasán pihent, és hallgatta aranyszíve dobogását.

– Tudod – szólalt meg egy idő után Agatha –, néha azt gondolom, a legnagyobb hiba, amit elkövettünk, az volt, hogy elváltunk.

– Lehet, hogy igazad van – állapította meg James –, de nyilvánvaló, hogy a holnapi esküvő miatt gondolod ezt.

– Valószínűleg – ismerte el Agatha. – Az utóbbi időben szinte nem is gondolok másra.

– Akkor ki kellene találnunk valamit, hogyan

feledtessük el veled.

– Miért kell mindig ezt csinálnod?

– Mit?

– Ezt a tipikus férfidolgot: megpróbálni megoldást találni a problémára. Néha nem létezik praktikus válasz. Bizonyos problémákat egyszerűen nem lehet megoldani.

– Hát, attól még megpróbálhatjuk. Még ha nem is találunk megoldást, biztosan sokat megtudunk a problémáról.

– Ez úgy hangzik, mintha valamelyik előadásodat tartanád egy útikönyvről vagy valami hadtörténeti kiadványról. – Agatha mosolyogva felült, és magasba tartott pohárral jelezte, hogy kér még. – De köszönöm, hogy megpróbáltad.

– Még mindig szereted?

– Charlest? Nem, az a hajó már rég elment. Ezt az egész esküvői cirkuszt nem tudom kiverni a fejemből. Még mindig érdekel, mi történik vele.

– Persze hogy érdekel. Akkor miért nem mész el az esküvőre? Elkísérlek, mint a partnered.

– Ne butáskodj. Nem vagyunk meghívva.

– Ki butáskodik? – nevetett James. – Mikor akadályozta meg Agatha Raisint egy olyan apróság, mint a meghívás hiánya abban, hogy azt csinálja, amit akar?

Agatha kihúzta magát, sötét szeme csillogott a homályban. A Raisin-agy – jött rá James –, lelassult.

– Haza kell menned – szólt Agatha, és a lépcső felé indult. – Nincs sok időnk. Terveket kell készítenem. Ki kell

találnom, mit vegyek fel. Holnap esküvőre megyünk!

Az erdőn átvezető ösvény puhán süppedt be a lába alatt; beigazolódott, hogy jól döntött, amikor a zöld gumicsizmáját vette fel. Általában a hátsó ajtónál tartotta, és csak időnként használta, amikor a kertben tevékenykedett. Nevetségesen nem illett a ruhájához, de ezen nem lehetett segíteni, és különben is, merőben valószínűtlennek tűnt, hogy ő és James bárkivel is összefutnak ezen az erdei ösvényen. Agatha hozott magával váltócipőt. James néhány lépéssel lemaradva követte őt a táncoló árnyékok között.

A Barfield House mellett a Vadásznál, egy út menti fogadónál parkoltak le, ahová Agatha és Charles egyszer-kétszer betértek már egy italra. Agatha azt javasolta, merítsenek egy kis bátorságot egy-egy „holland féldecivel”, mielőtt benyomulnak az esküvőre. James elmagyarázta, hogy a kifejezés a tizenhetedik században keletkezett, amikor a katonák holland gint kaptak, hogy azzal enyhítsék félelmüket és növeljék harci kedvüket csata előtt. Mivel pillanatnyilag nem volt jobb dolga, Agatha udvariasan végighallgatta a magyarázatot, miközben gin-tonikját kortyolgatta a kocsma kertjében. A kert végében kezdődött az erdő, ahol könnyen rátaláltak a sétaösvényre.

Mivel Gustav előzőleg részletesen megismertette vele a nap programját, Agatha úgy döntött, a késő délután lesz a legalkalmasabb, hogy szemügyre vegye a fejleményeket,

mert addigra a nappali vendégek teleeszik magukat, az estiek ellenben még nem érkeznek meg. Ő és James igyekeztek a beszédek elhangzása előtt megérkezni, így remek alkalmuk lehet tanulmányozni a vendégeket, miközben a násznép másfelé figyel.

Még meg sem közelítették az ösvény végét, de már tisztán látták a hatalmas esküvői sátrat, ahogy uralta a ház előtti pázsitot. Agatha azért választotta ezt az utat, hogy észrevétlenül közelebb kerülhessen a sátorhoz, de még mindig meg kellett kerülniük egy kis füves területet, miután előjöttek a takarásból. Egy öreg tölgyfa mögül leselkedve mérték fel a helyszínt.

– Néhány oldalsó sátorszárny nyitva van – jegyezte meg James. – Biztosan a szellőzés miatt, de ez azt jelenti, hogy megláthatnak minket.

– Lehetséges – bólogatott Agatha. – Nézzük meg, ki hol ül. – Elővett a táskájából egy papírlapot, és szétnyitotta. – Gustav elküldte az ültetési tervet. A vendégek nekünk háttal lesznek, és a fő asztal felé néznek, amikor a beszédek elhangzanak. Nem valószínű, hogy észrevesznek minket, a fő asztaltól sem láthatnak, ha ebből az irányból közelítjük meg a sátrat. Az egyetlen probléma, hogy mellette hogyan haladunk el. – Agatha egy férfi felé intett, aki a sátor egyik nyitott oldalának közelében állt fekete öltönyben és csokornyakkendőben.

– Fekete csokornyakkendő? – ráncolta a homlokát James. – Az estélyi öltözék nem igazán illik…

– Ő nem vendég, James! – fortyant fel Agatha. – Nézd

meg, hogy feszül a zakója ujja a bicepszétől. Biztonsági őr.

– Biztonsági őrök egy esküvőn? – álmélkodott James. – Kik ezek az emberek? Maffiózók?

– Nem kedvelik őket, az biztos – jegyezte meg Agatha –, de amúgy semmi szükség nem lenne őrökre. Ez is csak azért van, hogy Brown-Fieldék felvághassanak, gondolom. Ezzel az őrrel elbánok. Gyere utánam.

Agatha kimasírozott a fűre. A ragyogó délutáni napsütés azonnal rávetült világoskék, rövid ujjú ruhájára, amelynek nyakrészét elegáns, vékony fekete bársony szegélyezte. Egyenesen a sátor felé vonult, James szorosan a nyomában. A nyitott sátoroldal szélén Agatha megállt, és nekilátott lehúzni az egyik gumicsizmáját. Az őr határozottan, de halkan beszélt, nyilvánvalóan kioktatták, hogy a mai esemény alkalmával inkább diszkrét legyen, semmint hogy az izomerejét fitogtassa.

– Elnézést, hölgyem! Önök hivatalos esküvői vendégek?

– Persze hogy azok vagyunk, fiatalember! – kacagott fel Agatha metsző hangon, a felső körök akcentusával. – Sir Charles régi barátai vagyunk.

James alig látható fejbólintással ismerte el Agatha produkcióját. Agatha mosolyogva csúsztatta lábát a fényes, fekete tűsarkú cipőbe, és viszonozta James bólintását. Most Jamesen volt a sor.

– Igen, régi barátok vagyunk – jelentette ki James. Neki nem kellett annyira erőlködnie az akcentusa miatt. – Tudja, én voltam a történelemoktatója Cambridge-ben.

– De mintha az erdő felől érkeztek volna – méregette

őket az őr.

– Ó, az erdő fantasztikus búvóhely – búgta visszafojtott hangon Agatha. – Tökéletes egy kis… tudja… szabadtéri hancúrozáshoz.

Az őrnek felszaladt a szemöldöke. Agatha csizmájára mutatott.

– De magán gumicsizma van…

– Egy kicsit sáros lenne odabent, úgyhogy felkészültünk – magyarázta Agatha, és lesimította a haját.

– Előre megfontolt hancúr – tette hozzá James, és az őrre kacsintott, ahogy elmentek mellette a sátor felé.

Agatha és James elvettek egy-egy pohár pezsgőt a tálcáról, amit egy pincér nyújtott feléjük, és lecövekeltek, nem túl távol a nyitott sátorrésztől, ahonnan az egész terepet meg tudták figyelni. Néhány vendég, akárcsak ők, pohárral a kezében álldogált, otthagyva az asztalukat, hogy barátokkal csevegjenek. A többség kerek asztalokat ült körül, amelyek mindegyike nyolc főre volt terítve, a fehér abroszon borosüvegek és poharak csillogtak. Az asztalokat egy hatalmas, faburkolatú táncparkett körül helyezték el a földön rögzített szőnyegen.

A násznép, ahogy Agatha számított rá, a kissé megemelt pódiumon foglalt helyet. Egész hadseregnyi felszolgáló masírozott ki a sátorból tányérokkal és evőeszközökkel megpakolva, ami jelezte, hogy az étkezésnek vége. Agatha nem csodálkozott, hogy az eseménysor pontosan a tervek szerint zajlik. Normál esküvőknél ez ritkán fordul elő, de ez nem számított normális esküvőnek. Ez Mary Darlinda

Brown-Field esküvője volt.

A helyiségben csend támadt, amikor az alkalomhoz öltözött ceremóniamester bejelentette a menyasszony apját, és Darell Brown-Field emelkedett szólásra.

– Azzal szeretném kezdeni – köszörülte meg a torkát –, mennyire büszke vagyok gyönyörű lányomra…

– Melyik az a lány? – suttogott egy nő Agathától balra, és összenevetett a barátnőjével. – És miért nincs itt?

Agatha a menyasszonyra összpontosította a figyelmét. Mary sötét haja feltűzve pompázott, és számtalan lokni verdeste a nyakszirtjét. Gyémánt fülbevaló csillogott ugyancsak lenyűgöző gyémánt nyakéke fölött; a kettő együttes ragyogása túltett a cifra csillárokon is, amelyek a nagy sátor tetejéről lógtak lefelé. A ruhája, amennyit Agatha látott belőle, fehér selyemből készült, mély dekoltázzsal, a karja és a válla nagyrészt fedetlen volt. Agatha mindig elismerte, hogy Marynek jó alakja van, és némi stílusérzékkel is rendelkezik – úgy látszott, ezalól esküvői szettje sem kivétel.

Charles a menyasszonya mellett ült. Makulátlan öltözékét tiszta fekete öltöny, aranyszínű mellény és kék nyakkendő képezte, amely harmonizált leendő apósa öltözékével. Mintha tudta volna, hogy figyelik, elfordította a fejét, és ebben a pillanatban meglátta Agathát. Erőltetetten elmosolyodott, és megemelte a poharát. A mozdulat felkeltette Mary figyelmét, követte Charles pillantását, és hitetlenkedve bámult. Nyíltan rosszindulatú pillantást lövellt Agatha felé.

Agatha higgadtan reagált: szép lassan félrebillentette a poharát, és tartalmát a vászonszőnyegre borította. Miközben az apja monoton hangon mondta a magáét, Mary intett a ceremóniamesternek, és Agatha irányába mutogatott.

– A játéknak vége, James – szólt Agatha. – Ideje lelépni.

Agatha megállt a sátoron kívül, hogy levegye a cipőjét. A biztonsági őr vigyorgott, és már épp mondott volna valamit, de arcára fagyott a mosoly Agatha villámló tekintetétől, aki az erdő felé viharzott. James felkapta Agatha gumicsizmáját, megvonta a vállát a biztonsági őr előtt, aztán Agatha után iramodott.

Miután aznap este Agatha megetette Boswellt és Hodge-ot, belebújt egy könnyű dzsekibe, majd kisétált a kerti ösvényen, és végigballagott az Orgona közön. Az orgona, amelyről az utcát elnevezték, és uralta a szomszédos házak előtti kerteket, még nem virágozott ki teljesen, de a sárga nárciszok már kidugták fejüket a könnyű szellőben, és az aranyeső virágaihoz csatlakozva virítottak a leereszkedő szürkültben. Agatha nem fogadta el James vacsorameghívását, így a férfi kénytelen volt visszavonulni saját házába. Sok évig tapasztalta exe notórius hangulatváltozásait, így felfogta, hogy a társasága nem kívánatos.

Agatha kiért Carsely főutcájára, és elindult felfelé a dombon. Csodálta a teraszos házakat; volt köztük nádfedeles, palatetős, mindegyik sárga cotswoldsi kőből

épült, és ragyogott az alkonyatban. Elment a hentes, a posta és a vegyeskereskedés mellett, aztán továbbsétált, és csak akkor állt meg, amikor a lelkészlak kertjét körülvevő alacsony falhoz ért. Ahogy felnézett a templom tornyára, amely védelmezően magasodott a falu fölé, valaki a nevén szólította.

– Agatha! Hogy van, drágám?

Margaret Bloxby, a lelkész felesége lépkedett felé a kertben, kezében friss nárciszcsokorral.

– Valamely vallásos élmény felől elmélkedik? – kérdezte, és felnézett a toronyra. – Ez mindig megteszi a hatását, úgy érzem. A nap bármely szakában, bármilyen megvilágításban, van benne valami melegség, valami bizalomgerjesztő és vigasztaló.

– Egyetértek – válaszolt Agatha. – Úgy értem, a templomtoronyban, nem a vallásos élményben. – Hirtelen rájött, hogy a lelkész feleségével beszél. – Sajnálom… nem úgy értettem. Nos, ismer engem…

– Igen, ismerem. – Mrs. Bloxby szabad kezével legyintve, mosolyogva hárította el Agatha mentegetőzését. – Jöjjön be! Megihatunk egy pohár sherryt.

– Köszönöm! – örült meg Agatha. – Az jólesne.

Mrs. Bloxby előresietett a paplakba, és a nappali szoba felé mutatott.

– Tudja, hol tartom az üveget és a poharakat – mondta. – Töltsön, én addig vázába rakom ezeket, hogy felvidítsam Alf dolgozószobáját. Ma este összejövetelen van a másik templomában. Nekem sikerült elbliccelnem.

Agatha töltött a poharakba, és az egyik székre telepedett az ablak mellett. Mrs. Bloxby visszabattyogott a nappaliba, és elhelyezkedett a másik széken. Megfogta a sherryjét, koccintottak, aztán kortyoltak. Agatha a nagy asztal felé nézett, amely roskadozott a cukormázzal gondosan bevont torták súlya alatt.

– A carselyi Hölgyegylet süteménysütő versenyére – magyarázta Mrs. Bloxby. – Holnap az istentisztelet után lesz az értékelés. Még van idő benevezni, ha szeretne.

– Talán az lesz a legjobb, ha nem teszem – mélázott Agatha. – Ki tudná elfelejteni a gyümölcslepény-incidenst?

– Valóban – válaszolta Mrs. Bloxby. – Óriási volt a felfordulás. Határozottan érdekesebb az életünk, amióta Carselybe érkezett, Agatha. Épp ma gondoltam magára. Az esküvő, természetesen. Azon tűnődtem, hogyan birkózik meg ezzel az egésszel. Fényűző eseménynek tűnt.

– Az volt. Ott voltam.

– Valóban? Nem hittem volna, hogy Sir Charles menyasszonya beleegyezik, hogy magát is meghívják.

– Nem egyezett bele. Nem hívtak meg. De úgy éreztem, látnom kell, a saját szememmel.

– Maga betört az év esküvőjére! – kacagott fel Mrs. Bloxby. – Ez nagyszerű! Majd megkeresem a képeken a háttérben, ha megjelennek a fotók a társasági magazinokban. Hogy is hívják ezt manapság a fiatalok? Fotóbombázás?

– Nem hiszem, hogy rajta leszek bármelyik fényképen – mosolygott Agatha. – Nem voltam ott sokáig. Látni

akartam Charlest, és…

– Hogy tudja, még mindig törődik vele? – kérdezte Mrs. Bloxby, aki eleget csevegett Agathával a tűz mellett ahhoz, hogy értékelni tudja Sir Charles Fraith iránti érzelmeinek mélységét. Hasonló beszélgetéseket folytatott Sir Charlesszal is. Sok sherryt legurított az évek során.

– Még mindig érdekel – válaszolt Agatha. – Nem romantikus értelemben. Már nem. De nagy részt foglalt el az életemben, és fájdalmas látni, hogy így bánnak vele.

– Akkor még mindig nehéz helyzetben van?

– Úgy tűnik, a helyzete rosszabb, mint valaha. Szeretném megtalálni a módját, hogy segítsek neki, de az a nő biztos megpróbálja majd megakadályozni. Nem tudom, mit tehetnék. Néha úgy érzem, meghaladja az erőmet. Talán hátat kellene fordítanom az egésznek – elfelejteni Charlest, elfelejteni Carselyt, elfelejteni mindent, és visszamenni Londonba.

– Nagy kár lenne, Agatha – mondta Mrs. Bloxby. – Rettentően hiányozna, és azt hiszem, maga is tudja, sosem bocsátaná meg magának, ha elfutna. De ugye nem gondolja komolyan? Maga nem szokott beijedni.

– Igaza van – helyeselt Agatha. – Sok ember van itt, akiket szeretek, és csak egy, akit pillanatnyilag igazán gyűlölök.

– Akkor azokra kellene koncentrálnia, akiket szeret.

– Az lesz, de először azzal az eggyel kell foglalkoznom, aki valóban dühít: Lady Mary Fraith.

– Szóval kialakultak a frontvonalak. – Mrs. Bloxby

belekortyolt az italába. – Mindig nagyon kínos megpróbálni beleavatkozni bármibe, ami férj és feleség között történik.

– Egy magándetektívnek nem – válaszolt Agatha. – Nagyjából ebből áll a mindennapi teendőm.

– Az enyém is – mosolygott Mrs. Bloxby. – Alf nagyszerű prédikációkat ír, és remekül megoldja a templomi rendezvényeket, én viszont jelentős részt vállalok abból, amit lelki gondozásnak lehetne nevezni.

– Ez általában együtt jár a sherryvel és a beszélgetéssel?

– Maga más – mondta Mrs. Bloxby, és újra töltött a poharakba. – Hála az égnek! Sir Charles Fraith talán elveszne maga nélkül, és egy napon még, biztos vagyok benne, hálás lesz azért, hogy maga ott volt neki… hogy soha nem adta fel.

– Soha nem adom fel! – erősítette meg Agatha, és ismét koccintottak. – Nem adom fel!

Ha Agathában volt is némi bizonytalanság, segítsen-e Charlesnak megküzdeni új feleségével és annak szüleivel, a következő nap kora délutánján az is elpárolgott. Későn kelt fel, aztán lezuhanyozott, felöltözött, és a konyhában kávézva lapozgatta a vasárnapi újságokat, amikor csengettek. Míg a keskeny előszobán át az ajtóhoz sietett, gratulált magának, hogy kényelmesen megfésülködött és kifestette magát, mielőtt a látogatója megérkezett, akárki legyen is az. Legnagyobb meglepetésére Mary állt az ajtó előtt. Lezser pulóvert, farmernadrágot és csizmát viselt –

ez utóbbiból azt a fajtát, amelyet vidéki hölgyek azért tartanak, hogy abban sétáltassák a labradorjaikat.

– Nahát, nahát! – jegyezte meg Agatha. Összefonta a karját, és az ajtófélfának támaszkodott, hogy világossá tegye látogatója számára: nem fogja behívni. – A szégyenlős menyasszony. Nem nászúton kellene lennie vagy ilyesmi?

– Mindent a maga idejében – válaszolta Mary, és felnézett Agathára. Csak egy lépcső vezetett a ház bejárati ajtajához, de Agatha élvezte a stratégiai előnyt, hogy magasabbról nézhet le Maryre. – Holnap elrepülünk egy kis időre a spanyolországi birtokunkra – folytatta Mary –, aztán rövid utazást teszünk egy meglehetősen drága óceánjáróval. De hagytam egy kis időt arra az esküvő után, hogy elrendezzek néhány elvarratlan szálat.

– Nem szeretem, ha elvarratlan szálnak neveznek.

– Nem érdekel, hogy maga mit szeret! – csattant fel Mary. – Azért vagyok itt, hogy figyelmeztessem: ne üsse az orrát az ügyeimbe! Láttam magát tegnap.

– Láttam, hogy látott engem tegnap.

– És a biztonsági őr elmondta nekem, mit művelt az erdőben – vele! – Mary jobbra mutatott, ahol James ült egy padon a bejárati ajtaja előtt, és élvezte a napsütést egy csésze teával és egy könyvvel a kezében.

– Helló, James! – kiáltotta Agatha.

– Helló, Aggie!

– Nem kellene mindent elhinni, amit egy izomagyú kretén mond a rosszul szabott öltönyében – válaszolta

Agatha –, de remélem, ez nem tette teljesen tönkre a maga nagy napját, Darlinda.

– Magának Lady Mary!

– Ugyan már, felség. Nekem jobban tetszik a Darlinda, bár nagy kár, hogy nem inkább Lindarell, nem igaz? Az anyja egész csinos. A nevével együtt akár a kinézetét is örökölhette volna, ahelyett – és itt Mary állára mutatott –, amit az apjától örökölt.

– Nem vagyok köteles eltűrni, hogy így beszéljen rólam! Maga arra sem érdemes, hogy a szart lepucolja a cipőmről. Az ilyeneket én kilóra megveszem, úgyhogy nagyon vigyázzon, maga vén tehén! És tartsa távol a kövér valagát a birtokomtól!

Agatha szeme villámokat szórt. Arca hideg, elszánt kifejezést öltött.

– Vén? *Kövér*? – és már lendült is a keze, és elkapta Mary torkát. Mary visított, és két kézzel belekapaszkodott Agatha hajába. James egy pillanat alatt átugrott az előkerteket elválasztó alacsony sövénykerítésen, és szétválasztotta a két nőt.

– Elég legyen! – kiáltotta. – Higgadjanak le, mind a ketten!

A szomszédok, akik az autójukat mosták az utcán vagy a virágágyásaikat csinosították, a nyakukat nyújtogatva lestek, mi zavarta meg vasárnap délutáni nyugalmukat.

– Látták ezt? – lihegte Mary a nyakát dörzsölve, Agatha szomszédaihoz fordulva. – Maguk mind látták ezt? Meg akart fojtani!

– Takarodjon vissza a Bartfield House-ba – üvöltötte Agatha –, mielőtt befejezem, amit elkezdtem! – Majd egy hátraarccal becsapta maga után az ajtót.

Mary sarkon fordult, és elviharzott a kerti ösvényen. James fellélegezve huppant vissza a padjára.

Sir Charles Fraith az íróasztalánál ült a könyvtárában. A házban levő sok helyiség közül – márpedig volt bőven, ő már rég el is felejtette, hány – ez volt a kedvence. Menedékhely, ahol dolgozhatott, gondolkodhatott, vagy egyszerűen csak ülhetett és olvashatott. A tölgyfa borítású könyvtárszoba egyik falát könyvespolcok uralták, és egy díszes, kerekeken guruló lépcsősor állt készen, hogy – miként már évszázadok óta – hozzáférést biztosítson a magasabb szintekhez. Sok értékes első kiadás bújt meg a könyvek százai között, és megannyi olyan kötet, amelyet Charles kincsként őrzött. Csak egy töredéküket olvasta, és nem nagyon hitte, hogy sikerül még életében mindegyiknek a végére érnie. Bizonyos könyveket jól ismert, különösen azokat, amelyek cambridge-i történelemdisszertációjának a témakörébe vágtak; másokat csak akkor fedezett fel, amikor kedve szottyant böngészni a gyűjteményében.

A polcokkal szemben magas ablakok bocsátottak fényt a terembe, bár a közvetlen napsugárzás csak a polcok alját érte el. Szándékosan tervezték így, hogy megvédjék a könyvek gerincét. Ezenkívül egy üvegajtón lopta be magát a fény, amely a teraszra nyílt. Az íróasztallal szemben egy

kanapé, két karosszék és egy alacsony kávézóasztal állt, mögöttük díszelgett a márványkeretes kandalló. A párkánya fölött nagy büszkén hatalmas, bekeretezett tükör magasodott.

A Charles mögötti falat az elődök portréinak szentelték, legalábbis azoknak, akiket szeretett. Amikor megörökölte a házat, néhány festmény nem tetszett neki, ezeket száműzte a ritkán látogatott szobákba, vagy pokrócba csavarva felvitte a padlásra. Ezek egyike volt Cater Thompson nyugtalanító portréja, amely megkeserítette Charles gyerekkorát. Thompson nem közvetlen felmenője volt, de ő birtokolta azt a Tudor-korabeli házat, amelyik valaha a Barfield helyén magasodott. Az a ház leégett, ami aligha volt meglepő, tekintve, hogy mi minden történt a falai között. Thompson tagja volt a Pokol Tüze Klubnak, feketemiséket és rituális orgiákat tartottak a helyiségekben.

A portrék, amelyek maradtak, mind jelentettek valamit Charles számára, jól ismerte valamennyi modell történetét és teljesítményeit. Vajon miféle számlák és fizetési bizonylatok alkotják majd az ő elért eredményeit? Ki veszi majd szemügyre az arcképét és mondja el a történetét? Vajon megmarad-e ez a szoba, ez a ház, hogy egy napon helye legyen benne az ő portréjának is? Eddig nem sokat törte a fejét ilyesmin, de most…

Egyszer csak megjelent töprengése forrása, és kivágta a könyvtárszoba ajtaját.

– Átnézted ezeket a legutóbbi táblázatokat? – rontott rá

Mary.

– Már elkezdtem átnézni őket – felelte Charles.

– Nem túl szívderítő olvasmány, nem igaz? Vess egy pillantást az ötéves előrejelzésekre… Ó, te jóságos ég! Miért nincs még itt számítógép vagy legalább egy laptop?

– Azok az irodában vannak.

– De te itt töltöd az idődet! Változások lesznek ebben a házban, Charles, kezdj hozzászokni.

– Már megváltoztak a dolgok – sóhajtott Charles, és végigsimított a haján –, de bizonyos elképzelések, amelyeket javasolsz, egyáltalán nem praktikusak.

– Már megint a becses bérlőidről beszélsz, ugye?

– A bérlők jelenléte létfontosságú a birtok egyben tartása szempontjából, és jelenleg a legtöbb gazdálkodó és kisvállalkozás gondban van. Képtelenek kigazdálkodni olyan hatalmas bérleti díjakat, amiket te akarsz. Néhányan el tudnának viselni egy szerény emelést, de nem terhelheted őket ilyen esztelen mértékű bérlettel.

– Ne merészeld megmondani nekem, mit tehetek és mit nem! – sziszegte Mary, és ujját, mint egy szuronyt, Charlesra szegezte. – Esztelen? Évek óta nem érvényesítettél még észszerű emelést sem. Ha nem tudnak fizetni, szedhetik a sátorfájukat!

– Sokan közülük generációk óta itt élnek. Velük nőttem fel. Nem hagyom, hogy elűzd őket. Tönkreteszed a gazdaságot.

– Tönkreteszem a gazdaságot? Azt csinálok a birtokkal, ami jólesik! Ha utamat állod, *téged* foglak tönkretenni!

Charles nézte, ahogy fiatal felesége kivonul a könyvtárszobából, és becsapja maga mögött az ajtót. Hosszan felnyögött, és hátradőlt a székében. Marynek szenvedélye volt a pénzszerzés, azonkívül imádta az átkozott lovait meg a díjugratást. Bárcsak magával hozott volna valamennyit a szenvedélyéből a hálószobába is! A nászéjszakájuk nem volt egyértelműen sikeresnek nevezhető. Charles azt remélte, ha együtt hálnak, enyhül valamennyire a nő agresszív természete, de az nem csinált mást, csak panaszkodott, hogy Charles fájdalmat okoz neki. Ez különösen sértő volt, mivel Charles mindig büszke volt rá, hogy gyengéd és érzelmes szerető. Talán változik majd a helyzet, ha nászútra mennek.

Gondolatait kopogás szakította meg, és belépett Gustav.

– A csomagok össze vannak készítve a nyaraláshoz a Brown-Field-bungalóba – jelentette be.

– Nem nyaralás, Gustav – válaszolta Charles –, ez a nászutunk. És az egy villa Marbella közelében, nem bungaló.

– Emeletes?

– Nem.

– Akkor bungaló.

– Szeretném, ha egy kicsit előzékenyebb lennél ezekkel az emberekkel, Gustav. Állandó szereplők lesznek itt, nem csak hétvégi vendégek.

– Ezt látnia kell. – Gustav halkan beszélt, és közelebb lépett az íróasztalhoz. Titokban benyúlt a zakója belső zsebébe, és átadott Charlesnak egy összehajtott

papírlapot. Charles szeme elkerekedett, ahogy átfutotta az oldalt.

– Honnan vetted ezt? – zihálta.

– Mit gondol? Az asztaláról.

– A ribanc! Megölöm! Esküszöm, hogy megölöm!

Harmadik fejezet

– Kissé már lehiggadt, mire ma reggel kivittem őket a reptérre, de az álmoskönyv szerint nem így indul egy sikeres nászút, nem igaz?

– Elég rossz volt az időzítés, Gustav! – vélte Agatha; egyik kezében a telefonnal, a másikkal Hodge-ot simogatva. A hátsó kertben ült és napozott, a macska összegömbölyödve pihent az ölében. Boswell elterült a fűben, és a hortenziabokor árnyékában intenzíven bámult a semmibe. – Charles annyira kimerült volt, talán emberségesebb lett volna esélyt adni neki, hogy kipihenje magát, amíg távol vannak. Igazán várhatott volna vele.

– Maga várt volna?

– Lehetséges – füllentette Agatha.

– Baromság! – fortyant fel Gustav. – Maga kinek az oldalán áll? Ez egy aljas háború, nekünk is aljas módszerekkel kell küzdenünk.

– Rendben – adta be a derekát Agatha. – Látnom kell azt

a dokumentumot. Lefotózná a telefonjával, és átküldené nekem?

– Megtörtént – felelte Gustav, és letette a telefont.

Agatha leemelte Hodge-ot a térdéről, és a fűre rakta Boswell mellé. Hodge egy pillanatig maga is a semmibe bámult, majd a mancsával fejbe suhintotta a társát, aztán elszaladt, Boswell pedig üldözőbe vette. Agatha a telefonját bámulta. Nem nagyon értett a kütyükhöz, de abban biztos volt, hogy elő tudja varázsolni Gustav fotóját, ha pár pillanatig gondolkodik rajta.

– Ma nem dolgozol? – jelent meg James feje a kertjeiket elválasztó sövény fölött.

– Késői kezdés – magyarázta Agatha. – Toni eljön értem, és felkeressük a nőt, aki azt gondolja, hogy kísértet jár nála.

– Kísérteties – mosolygott James. – De komolyan kell venni az ilyesmit errefelé. A helybeliek közül még mindig rengetegen hisznek a boszorkányokban, a tündérekben és a szellemekben.

– Tudom – felelte Agatha. – Elég sokukkal összefutottam már. James, lennél olyan aranyos, és segítenél eligazodni ezen az átkozott telefonon?

– Persze. Gyere csak át! Most főtt le a friss kávé.

Együtt kávéztak a kisasztalnál James ápolt kertjében. James rákoppintott Agatha mobiljára, söpört egyet az ujjával a képernyőn, aztán visszaadta neki.

– Ott a dokumentum a kijelzőn. Csak koppints rá, és megnyílik – magyarázta. – A betűk elég aprók, de biztosan

el tudod olvasni.

– Köszönöm, James! – hálálkodott Agatha. – Tudod, azóta is azon jár az agyam, amiről a múltkor este beszéltünk. Hogy elhamarkodtuk a válást.

– Nekem is – vallotta meg James –, és arra a következtetésre jutottam, hogy amikor összeházasodtunk, én egy agglegény voltam, tele megrögzött szokásokkal, és talán nem voltam felkészülve a házassággal együtt járó változásokra. A magad módján talán te sem.

– Azt hiszem, igazad van – értett egyet Agatha –, kivéve talán az „agg” kifejezést. Szóval ebben is egyetértünk, ez is közös bennünk.

A telefonjára nézett, és a kijelzőn lévő ikonra koppintott. A megnyíló dokumentum címe Barfield House Luxushotel és Fürdő volt. Agatha eltátott szájjal bámulta.

– Jól vagy, Aggie? – érdeklődött James. – Rossz hír?

Az utcán felharsant egy autóduda.

– Ez bizonyára Toni – pattant fel Agatha. – Mennem kell!

– Vigyázz, ne hagyd, hogy a kísértetetek a szívbajt hozzák rád! – tréfálkozott James, és lehajolt, hogy megpuszilja Agathát. Átölelték egymást, és úgy is maradtak egy vagy két szívdobbanásnyi ideig, aztán Agatha hátralépett és elmosolyodott.

– Később még beszéljünk! – mondta.

– Jó! – egyezett bele James. – Tegyük azt.

Toni kicsiny autójának kormánykereke mögött ült és várt, míg Agatha beugrott mellé az első ülésre. Az ablakok le

voltak eresztve; Toni virágmintás nyári ruhát és napszemüveget viselt. A karja meztelen volt.

Agatha lesimította zöld szoknyáját, és úgy igazította, hogy a térde kilátsszon alóla. Mindig is jó lába volt, és tudta, hogyan mutat a legelőnyösebben szoknyában és magas sarkúban. Annyi engedményt tett a meleg időnek, hogy nem húzott harisnyát, különös gonddal borotválta le a lábát, és egy pici barnító krémet kent rá – nem olyan sokat, mintha két hétig nyaralt volna a Földközi-tengeri napsütésben, éppen csak hogy elfedje a téli fehérséget.

Toni nyilvánvalóan semmit nem tudott az évszakokra való felkészülésről. Csak úgy felkapta magára ezt a ruhát, ahogy kisütött a nap, de mivel csinos és vékony alkatú volt, bármiben remekül nézett ki. Agatha rosszallóan sandított rá.

– Nem túl nyárias ez a ruha? – firtatta.

– Gondolja? – kérdezett vissza Toni. – De hát olyan meleg lett! Hazaszaladhatok átöltözni, ha akarja, de valami újdonságra vágytam. Kellett a változás.

– A változás… – visszhangozta Agatha. – Igen, persze. Mindannyiunknak szüksége van időnként változásra, nem igaz? Nem kell hazaszaladnod, Toni, csodásan nézel ki.

– Maga pedig nagyon elegáns, mint mindig – hízelgett Toni. – Látszik, hogy maga a főnök, maga irányít.

– És ennek így is kell lennie! – erősítette meg Agatha, ahogy elindultak. Felhúzta az ablakot, pedig a nap melege perzselt a szélvédőn keresztül. Toni kérdőn nézett rá. –

Tönkreteszi a frizurát – intett Agatha az ablak felé –, és olyan lesz az ember arca, mint egy világot járt tengerészé.

Felhajtottak az A44-esre, és besoroltak az északnyugatra, a Moreton-in-Marsh felé tartó forgalomba. Mielőtt megvette a házát Carselyben, Agathának az is megfordult a fejében, hogy Moretonba költözik. Régi vásárváros, kétezer évesnél is régebbi település, mégis valahogy modernebbnek tűnt Carselynél. Moretonban sehol nem lehetett olyan zsúpfedeleket látni, mint amelyek Carsely központjában ékesítettek néhány épületet. A házak ott is ugyanolyan cotswoldsi kőből épültek, de cserép- vagy palatetővel. Moreton nagyobb is volt Carselynél, mégis megőrizte azt az ellenállhatatlan bájt, amely elcsábította Agathát a csillogó és zajos londoni élettől.

Ahogy elhagyták a galériák és régiségboltok elmaradhatatlan láncolatát, eléjük tárult a redesdale-i vásárcsarnok lenyűgöző épülete. Agatha előbb a saját órájára, majd a tizenkilencedik századi fekete-fehér toronyórára pillantott, amely a csarnok tetejét koronázta, és megállapította, hogy valamelyik nem pontos. Megnézte a tőlük jobbra álló Curfew Tower még régebbi fekete-arany óráját. Az is egy kicsit mást mutatott. Agatha a saját, elemmel működő órája mellett döntött az ősöreg kronométerek ellenében. A különbségek végül is elenyészőek voltak.

Jobbra kanyarodtak, és a Black Bean Inn utcáján haladtak tovább. A széles úttól balra terült el a piactér,

aztán egy fasor következett és a régi rendőrőrs impozáns épülete, amelyet a rendőrség már régen magánszemélyeknek engedett át. A főutca szögegyenesen meredt előre, akárcsak a másik, a Batsford felé vezető utca, amelyre ráfordultak.

– Nagyon szép ez az egész! – csodálta Toni a fákat, amelyek már szinte teljes levéldíszben álltak az út két oldalán; a park egybefolyt a buja zöld mezővel a tavaszi napsütésben. – Micsoda hihetetlenül egyenes utca!

– Régi római út – okította Agatha. – Ők még tudták, hogy a legegyenesebb út egyben a leggyorsabb is, ezért nem sokat vesződtek holmi kanyarokkal meg sarkokkal. Azt hiszem, itt kell balra fordulni.

Rákanyarodtak egy bekötőútra, amely egy nyeregtetős, kőből épült tanyaházhoz vezetett; ablakai közvetlenül a tető alatt helyezkedtek el. A kocsi kerekei csikorogtak a murván, ahogy Toni leparkolt a ház előterét díszítő rózsaágyás mellett. Agatha óvatosan lépett ki az autóból. Utálta a murvát. Árt a becses magas sarkú cipőknek. Toni előrement és becsengetett.

– Mrs. Jessop? – kérdezte Agatha a nőtől, aki ajtót nyitott. – Agatha Raisin vagyok, ő a munkatársam, Toni Gilmour.

– Ó, nagyon örülök, hogy találkozunk! – üdvözölte őket Mrs. Jessop mosolyogva, majd kezet fogott velük. – Kérem, jöjjenek be! – Végigvezette őket az előszobán a ház hátuljába.

Egészen jól tartja magát – gondolta Agatha. – A

hatvanas évei közepén-végén járhat, vékony testalkatú, körülbelül olyan magas, mint én, jól öltözött, csinos kardigán és tweedszoknya, gondosan fésült frizura és szerény smink… Távolról sem afféle csoszogós vénasszony, akire számítottam. Erősnek és egészségesnek látszik. Nem az a típus, aki összezuhan, ha hall néhány hangot éjszaka.

– Menjünk a konyhába – indítványozta Mrs. Jessop. – Itt észleltem a problémát. Kérnek teát?

– Az nagyon jó lenne! – kapott az alkalmon Agatha.

A konyhán látszott, hogy most újították fel, rengeteg fali- és alsó szekrény, márvány munkafelület vette körül a nagy, fából készült konyhaasztalt hat magas támlájú székkel. Agatha és Toni leültek az asztalhoz, Mrs. Jessop pedig odanyúlt, hogy kinyisson egy szekrényajtót. Ám abban a pillanatban elbizonytalanodott.

– Itt, látják? – kérdezte. – Erről beszélek. Itt tartom a teáskannát és a csészéket, és most nincsenek sehol.

Kinyitott majd becsukott még néhány ajtót, aztán átment a konyha másik felébe, és ugyanezt tette, mire végül megtalálta a teát.

– Tudom, hogy ostobán hangzik – ismerte el, miközben a teakészítéssel buzgólkodott –, de ezekben a szekrényekben valaki elmozdítja a tárgyakat. Mindent elrendezek, ahogy én szeretem, és amikor legközelebb kinyitom a szekrényt, minden máshol van!

– Milyen bosszantó! – sopánkodott Agatha. – Engem megőrjítene.

– Ó, én nem vagyok őrült, Mrs. Raisin! – bizonygatta Mrs. Jessop. Az asztalra helyezett egy porcelán teáskannát, a csészéket, egy tejeskancsót és a cukortartót. – Valami nagyon furcsa történik itt. Valami nagyon vészjósló dolog.

– A telefonban azt mondta, hogy úgy gondolja, rendszeresen látogatja egy kísértet – lendítette tovább a beszélgetést Toni. – Látta is azt a szellemet?

– Igen, nagyon is láttam! – erősködött Mrs. Jessop. – Ahogy maguk látnak engem.

– A konyhában látta? – érdeklődött Agatha.

– Nem, ide éjszakánként jár rosszalkodni.

– Akkor hol pillantotta meg? – kérdezte Toni.

– Ott kint – mutatott Mrs. Jessop a nagy ablak felé, amely a murvás kerti ösvényre, a tavaszi színekben pompázó, szépen gondozott virágágyásokra és a makulátlan gyepre nézett. – A kertben. Elvégre ott a helye.

– Úgy beszél, mintha tudná, hogy ki az – vetette közbe Agatha.

– Mert tudom is! – vágta rá Mrs. Jessop. Benyúlt a kardigánja zsebébe, és elővett egy kissé kifakult, enyhén meggyűrődött fekete-fehér fényképet. Ő maga volt rajta, sokkal fiatalabb korában, ahogy egy erős testfelépítésű, farmernadrágos, csizmás, kockás inges férfi mellett áll. A férfinak sötét, hullámos haja, nagy szakálla volt, és még ezen a régi fotón is érzékelhető módon a legcsábosabb szeme, amilyet Agatha valaha látott. Csakis átható

neonkéknek tudta elképzelni.

– Ki ő? – kérdezte Toni.

– Úgy érti, ki *volt*? – javította ki Mrs. Jessop. – Ő John Cornish, a kertészem. Huszonöt évvel ezelőtt halt meg.

– És ő… jelenik meg olykor a maga kertjében? – Toni erősen nyeldekelt, miközben tágra nyílt szemmel bámulta a fotót. Agatha mérges pillantással figyelmeztette, hogy szedje össze magát.

– Pontos, mint egy svájci óra – válaszolta Mrs. Jessop. Ekkor a murvát taposó csizma nyikorgásának összetéveszthetetlen hangja hallatszott. – Ez… – suttogta az asszony – ő lesz az…

A kemény léptek egyre hangosabban hallatszottak, minden más neszt elnyomtak. A három nő tökéletesen mozdulatlanul ült, visszafojtották a lélegzetüket, amikor is egy férfialak jelent meg az ablak előtt – sötét, hullámos haj, nagy szakáll és kockás ing. Megállt, lassan feléjük fordult. Agatha érezte, hogy végigfut a hideg a hátán, ahogy a férfi azzal az elképesztő, mélykék szemével ránéz, és ő nem tudja levenni róla a tekintetét. Egy pillanattal később a férfi elfordult, egyenletes léptekkel elindult, majd eltűnt a szemük elől az ablak mögött.

A konyhára csend borult. Mrs. Jessop szeméből kicsordult egy könnycsepp, Toni mintha nyársat nyelt volna, sápadtan és jéggé fagyva ült.

– Ördög és pokol! – kiáltott fel Agatha, és talpra ugrott. – Ezt nem veszem be! – Megragadta a fényképet, és a hátsó kijárat felé indult. Ügyet sem vetett a cipője sarkát

felsértő murvára, kirontott a kertbe, ahol mindössze pár méternyire megpillantotta a figurát.

– Hé, maga! – kiáltotta. – John Cornish! Mit keres maga itt?

Az alak szembefordult vele. Agatha kerülte a szemkontaktust, és állta a sarat, bár úgy érezte, menten összecsuklik a térde.

– Végzem a kerti munkát, nem látja? – felelte Cornish. – Mit érdekli az magát?

– Agatha Raisin vagyok, magánnyomozó.

– Mit kell nyomoznia a kertemben? – kérdezte Cornish, és elindult Agatha felé.

– Ezt! – mutatta neki Agatha a fényképet.

– Honnan vette? – kérdezte Cornish. – Ez az apám meg Joan néni.

– Az apja? – kérdezte Agatha megkönnyebbült sóhajjal. – Akkor maga nem halt meg?

– Ezt mondta magának? – kacagott Cornish a szakállát simogatva. – Azt hiszem, jobb lesz, ha leborotválom. Manapság divat a szakáll, viszont kiköpött úgy nézek ki vele, mint az apám. Körülbelül annyi idős volt a képen, mint most én. Ő tanított meg mindenre, amit a kertről tudok, úgy ám!

– Joan tényleg azt hiszi, hogy maga ő.

– Aha – bólintott Cornish. – Nem minden az, aminek látszik, ugyebár.

– Azt hiszi, maga egy kísértet, aki éjszaka besurran, és átrendezi a konyhaszekrényét.

– Aha! – ismételte Cornish. – Sejthettem volna! Új a konyhája. Mindig elfelejti, hova tette a dolgokat. Joan néni nem önmaga az utóbbi időben.

– A nagynénje?

– Nem igazán, de itt nőttem fel a ház körül, mivel az apám itt dolgozott. Szerette, ha a nénémnek hívom, és mindig családtagként kezelt minket. Tom bácsi ugyanezt tette, amíg pár éve meg nem halt. Akkor Joan magára maradt. Gondolom, akkor kezdett elmenni az esze.

– Teljesen egészségesnek látszik. Egyáltalán nem tűnik zavartnak.

– Ahogy mondtam, nem minden az, aminek látszik. Megtenne nekem egy szívességet? Foglalja le egy kis időre, amíg bemegyek a fürdőszobába és megszabadulok ettől – rántott egyet a szakállán.

Agatha visszaindult a házba. Néhány perc múlva, miután megnyugtatta Mrs. Jessopot és Tonit, hogy nem kísértet jár a kertben, Cornish viharzott be a konyhába frissen megborotválkozva.

– Joan néni! – kiáltotta. – Maradt még egy kis tea a kannában? Nagyon megszomjaztam.

– Persze, John! – Mrs. Jessop arca felderült, ahogy meglátta. – Gondolom, kérsz egy pár kekszet is hozzá. A kedvenced, itt van… valahol.

– Ne aggódjon, Mrs. Raisin – kacsintott a férfi Agathára, ragyogó kék szemével. – Majdnem mindennap itt vagyok. Majd én vigyázok rá.

A kísérteties kertész legendája napokig szórakoztatta a Raisin Nyomozóiroda munkatársait. Egymást érték a bosszantó tréfák, amelyek főleg Tonit vették célba, mivel Agatha nem arról volt híres, hogy tolerálja, ha viccelődnek vele. Rugós kísértetek ugrottak elő a lány íróasztalának fiókjaiból, és hátborzongató üzenetek jelentek meg a számítógépe képernyőjén a szellemvilágból. Agatha tudta, hogy a csínytevések értelmi szerzője Simon, de mivel úgy tűnt, felgöngyölítette a fantomtrágyázó ügyét, és megígérte, hogy a következő megbeszélésre elkészíti a beszámolóját, ráadásul lelkesen belevetette magát minden útjába kerülő munkába, Agatha hagyta, hogy a szórakozás menjen tovább a maga útján. Megbízta Tonit, tájékozódjon Mrs. Jessop anyagi helyzete felől, és mivel a hölgy elég vagyonosnak tűnt, elrendelte, hogy számlázzák ki az ügyével töltött időt.

– Az üzlet az üzlet – emlékeztette magát, bár valahogy soha nem kerített rá sort, hogy el is küldje a számlát Mrs. Jessopnak.

Agatha otthon töltötte a délelőttöt, elvégezte a papírmunkát a konyhaasztalnál, és a beszélgetésen járt az esze, amit Jamesszel folytatott előző este a kapcsolatuk felelevenítéséről. Tudta, hogy ő volt a kezdeményező, mivel elsőként ő hozta szóba a dolgot, de James egyáltalán nem feszengett a téma miatt. Mit is akarok én valójában? – tűnődött Agatha. – Ez a dolog Jamesszel csak válasz arra,

amit Charles művelt? Charles mit szólna hozzá? Szinte hallotta a férfi hangját:

– Helló, Aggie!

És valóban hallotta a hangját! Ahogy felnézett, Sir Charles Fraith karcsú alakja magasodott fölé a konyhában. Most is, mint mindig, kifogástalan öltözékben feszített. Ropogós, halványsárga, rövid ujjú inge látni engedte napbarnított nyakát és karját, sűrű, szőke haja aranyszínű, mediterrán árnyalatot kapott. Valamikor régen, ha meglátta jóképű ábrázatát, Agathának felgyorsult a szívverése. Most szinte csalódott volt, hogy nem érzett mást, csak enyhe bosszúságot a benyomulás láttán.

– Hogy jöttél be? – vakkantotta Agatha.

– Kulccsal – hangzott a válasz, és Charles felmutatta a kulcscsomót, amelyet Agatha adott neki valamikor a régmúltban.

– Nem vagy a nászutadon?

– Tegnap este visszajöttem.

– Mit óhajtasz?

– Nézd, a történtek után megértem, hogy egy kicsit fagyosan viselkedsz velem, drágám…

– Ne nevezz így!

– Jó, jó, jó. Csak azt akartam mondani, mennyire sajnálok mindent, és hogy elnézést kérjek, amiért Mary idejött, mielőtt elutaztunk. Hallottam, hogy civakodtatok. Megígérhetem, hogy nem történik meg többé, bár az az igazság, hogy semmiféle befolyásom nincs rá. Őszintén

szólva az őrületbe kerget.

– El tudom képzelni – morgott Agatha, és nézte, ahogy Charles a hajába túr. Ez rossz jel – árulkodó Fraith-mozdulat, ami azt jelentette, hogy Charles különösen ideges, szorong és feldúlt. – Ülj le! – sóhajtott Agatha. – Úgy látom, rád férne egy ital.

Ültek a gin-tonikkal, kezdtek felengedni egymás társaságában. Charles egyre ijesztőbb történetekkel rukkolt elő fiatal felesége botrányos viselkedéséről, amikor megszólalt a csengő. Agatha ajtót nyitott. Chris Firkin állt a küszöbön.

– Chris! – szólt meglepődve Agatha. – Visszajöttél?

– Vissza! – válaszolt derűsen a férfi. – Indulhatunk?

– Indulhatunk? Hova?

– Ebédelni. Megígértem, hogy elviszlek ebédelni, ahogy visszajövök, és… – Lefagyott az arcáról a mosoly ahogy meglátta Charlest a lakásban.

– Helló, Chris! – biccentett Charles. Agatha érezte, hogy mind a két férfi határozottan zavarba jött. – Ne is törődj velem, öregem! Épp indulni készültem.

Fürgén elhúzott Agatha és Chris mellett, de egy pillanatra megállt a kerti ösvényen.

– Köszönöm, hogy meghallgattál, Aggie! – mondta. – Majd még beszélünk!

– Hát ez meg mi volt? – kérdezte Chris, követve Agathát a konyhába.

– Ó, semmi! – vágta rá amaz. – Csak van egy kis problémája a…

– Bérlőivel? Ez nem lep meg. Most emelte meg brutálisan a műhelyem díját, amit a birtokán bérlek.

– Azt hiszem, ez sokkal inkább a felesége manővere, mint Charlesé.

– Mindegy. Ez is része a döntésnek, amit meghoztam. Arra jutottam, hogy…

– Agatha, drágám, itt vagy? A tegnap estéről lenne szó. – James szökkent át a kerítésen, és jelent meg az ajtóban. – Ó, elnézést! Nem tudtam, hogy nem vagy egyedül. Majd máskor beszélünk.

James eltűnt, Agatha ismét Chrishez fordult.

– Mit is mondtál? – kérdezte. – Milyen döntés?

– Hogy elmegyek – magyarázta Chris. – Ezt próbáltam elmondani neked. Tudod, hogy már egy ideje elektromos autókkal foglalkozom. Nos, ajánlottak egy lehetőséget, hogy dolgozzam a terület legjobb mérnökeivel. Ilyen alkalom egyszer adódik az életben.

– Ez nagyszerű, Chris! – ujjongott Agatha.

– Olyan ez nekem, mint egy megvalósult álom, és azt akarom, hogy te is a része legyél. Gyere velem, Agatha! Tarts velem Kaliforniába!

– Kaliforniába? Komolyan?

– A legkomolyabban. – Chris megfogta Agatha kezét. – Itt a lehetőség, hogy mind a ketten teljesen új életet kezdjünk. Kérlek, mondd, hogy gondolkodsz rajta!

– Nem kell gondolkodnom rajta.

– Szóval igen? – Chris szeme felragyogott az örömtől.

– Nem, Chris! – jelentette ki Agatha. – A válaszom: nem.

Aranyos vagy, és nagyon kedvellek, de nem akarok teljesen új életet kezdeni. Már megtettem, amikor eljöttem Londonból. Most itt van az életem. Vannak kötelezettségeim, és…

– James és Charles – vágott közbe elszontyolodva Chris. – Tudhattam volna, hogy velük nem vehetem fel a versenyt.

– Nem kell versenyezned velük, Chris. Azért vagyok itt, mert itt akarok lenni, nem őmiattuk. Néha talán még felmerül bennem a kétség, hogy ide tartozom-e, és nem tudom, beilleszkedem-e egészen valaha, de soha nem adom fel, hogy megpróbáljam. Ez az otthonom. Kalifornia nem nekem való. – Szorosan átölelte Christ, és azt suttogta: – Nagyon sajnálom.

Chris a szemébe nézett, és elmosolyodott.

– Akkor ennyi volt – mondta, azzal megfordult, és elballagott a kerti ösvényen. Nem nézett vissza, Agatha pedig tudta, hogy soha többé nem fogja látni.

Visszabotorkált a konyhába. Ő és Charles nem végeztek az italukkal. Agatha először arra gondolt, kiönti, de aztán vállat vont, összeöntötte őket egy pohárba, és leült az asztalhoz. Miért van az, hogy régebben annyira vágyott rá, hogy megállapodhasson egy rendes férfi mellett, most meg egyszerre három is kopog az ajtaján ugyanazon a napon? Ivott egy kortyot a pohárból. A férfiak nagyon rosszul időzítenek. Megszólalt a telefon. Gustav volt az. Jellemző – gondolta Agatha – a rossz időzítés hercege, végszóra.

– Sir Charles meglátogatta magát a mai napon?

– Igen, nemrég ment el. Miért?

– Említette a partit?

– Azt hiszem, arra már nem került sor. Milyen partit?

– Már megint az az átkozott nő! Hatalmas fogadást rendez itt a házban. Maszkabált, el tudja ezt képzelni? Háromnapos rendezvénnyel ünnepli a születésnapját: éttermi tivornya Londonban, utána egész napos vadászat itt, aztán álarcosbál „Versailles” témával.

– Biztosan jó móka lesz.

– Móka? Megőrült? A vadászatra két tucat vendég érkezik! Pillanatnyilag semminek nincs szezonja, úgyhogy agyaggalambra fognak lőni, és maga is tudja, hogy az mekkora felfordulással jár! Két éjszakát töltenek itt, és további hetven fő várható a bálra. És nekem egy szót sem szólt róla! Száz vendég egy idióta álarcos-maszkos katasztrófán!

– Maga ünneprontó – jegyezte meg Agatha, és ivott még egy kortyot. – És mindez mikor történik?

– Most hétvégén! Már itt vannak a lakberendezők, felcicomázzák a báltermet, és már a cateringesek is hordják ide a holmijukat.

– Nem hiszem, hogy kapok meghívót – jegyezte meg Agatha –, pedig kár volna kihagyni. Remek alkalom kifigyelni néhány barátnőjét. Be tud csempészni?

– Persze!

– Jó! A héten még beszélünk.

Agatha letette a kagylót, a maradék italt a mosogatóba

öntötte, és felhívta Tonit az irodában.

– Mit csinálsz szombaton? Nincs még programod? Jó, maradjon is így. Találkozzunk fél óra múlva a King Charlesnál, az irodával szemben. Steventonban van egy színházi jelmezkölcsönző. Be kell ugranunk.

A bál napján Toni késő délután érkezett meg Agathához. Látogatásuk a jelmezkölcsönzőnél a hét első felében rendkívül szórakoztatóan, ugyanakkor nagyon tanulságosan alakult. Rájöttek, hogy egymás segítsége nélkül nem tudják belepasszírozni magukat az imitált tizenhetedik századi ruhákba.

Miután most öltözködés közben megküzdöttek a gombokkal, cipzárakkal, kapcsokkal és csatokkal, külön szobákba vonultak vissza sminkelni és elvégezni az utolsó simításokat.

Agatha készült el elsőnek, lent várta Tonit a nappaliban. Megnézte magát a kandalló fölötti tükörben. A haja – valójában paróka – úgy állt rajta, mint egy gárdistasisak. Barna loknik zuhataga ült a feje tetején, és ő majdnem harminc centivel magasabbnak látszott. Az arca szinte fehér volt a púdertől, a szeme sötét ceruzával kifestve, a rúzsa olyan vibráló vörös, amilyet normális esetben álmában sem viselt volna. A világos púder még jobban elhalványult a nyakán, amelyen háromsoros hamis gyöngysort viselt. Szoros, királykék pruszlikjának hosszú ujját és nyakkivágását ragyogó fehér csipke szegélyezte, és a négyszögletesre szabott ruhadarab felnyomta kebleit

a merész dekoltázsba. A hímzett mellény alatt többrétegű, aranyszínű, virágmintás szoknya söpörte a földet a lábainál. Agatha helyeslően bólintott, és elégedetten állapította meg, hogy a paróka kellően szorosan ül a fején, nem lötyög. Kicsit feljebb nyomkodta a mellét, és megfordult, épp amikor az asszisztense belépett a szobába.

Toni a vállát verdeső bongyor fürtökbe rendezte hosszú, szőke haját. Természetesen sápadt bőrére kevés púdert rakott, hozzá világos rózsaszín rúzst viselt, felső ajka fölé öntapadós anyajegyet ragasztott. Agatha bizonytalanul végigsimította saját felső ajkát – még mindig sajgott a fájdalmas gyantázástól, amit aznap végzett el rajta. Az ő korában keményen meg kellett dolgoznia a sima arcbőrért. Eltűnődött, Toni megértené-e ezt egyáltalán, hiszen alabástrombőrrel és szőrtelen arccal volt megáldva. A ruhája hasonlított Agatháéhoz, csak rózsaszínben. Akár egy igazi hercegnő, mélázott Agatha, én viszont úgy nézek ki, mint egy pantomim-előadásból szalasztott dáma!

– Hűha! Csodásan néz ki! – jegyezte meg Toni, és a keblére pillantott. – Én nem vagyok olyan jól felszerelve ezekhez a ruhákhoz, mint maga…

– Egyáltalán nem így van – ellenkezett Agatha, de jólesett neki a bók. – Szenzációsan nézel ki! Az anyajegy megint le fog jönni, nem? Persze ezt is vinnünk kell. Nem szabad, hogy felismerjenek minket. – Átnyújtott Toninak egy flitteres maszkot, amit selyemzsinórral lehetett a

fejükre erősíteni. Agatha tudta, lesznek, akik vékony pálcákra tűzött maszkokat tartanak majd az arcuk elé, és egy könnyed mozdulattal félrehúzzák, ha úgy tetszik, de az ő titkos természetű behatolásuk a bálba tartós álcát kívánt meg.

Ahogy a taxijuk begördült a Barfield House főbejárata közelébe, látták, hogy a vendégek türelmesen sorban állnak a kőlépcsőn, és várják a bebocsáttatást. A legtöbb hölgy hasonló módon volt felöltözve, mint Agatha és Toni. A férfiak hosszú, hullámos és loknis parókákat, lobogó felöltőket viseltek, amelyek csaknem a térdükig értek, csipkés mandzsettájuk még lejjebb. Térdnadrágok, harisnyák és különleges cipők villantak mindenütt, mivel legtöbben az alkalomhoz tökéletesen illő öltözéket viseltek. Agatha látott egy Erzsébet-korabeli párt, akik egy kicsit kilógtak a korszakból, sőt, egy kalózt is, de összességében valamennyi vendégről el lehetett mondani, hogy lelkesen felkészült a részvételre.

– Gustav az ajtóban áll, és ellenőrzi a meghívókat, ahogy mondta – súgta Toni.

– Elküldted neki a fotóinkat – nyugtázta Agatha –, úgyhogy fel fog ismerni minket. Figyeld a jelzését.

Megközelítették a sort, és azonnal meghallották, mi a fennakadás oka. Egy fiatal nő kétségbeesetten kotorászott a táskájában a meghívóját keresve, és könyörgött Gustavnak, hogy szóljon Marynek, aki igazolni fogja, hogy ő egy tisztességes meghívott. Gustav ördögi élvezettel

utasította vissza a nőt, és megakadályozta, hogy bemenjen. Észrevette, hogy Agatha és Toni be akarnak állni a sor végére, mire a ház oldala felé intett. Agatha lopva feltartotta a hüvelykujját.

– Sétáljunk egyet a kertben, amíg ilyen nagy itt a tumultus! – szólt fennhangon, és Toni előtt megindult a ház oldala felé. – A régi kamrába – tette hozzá halkan. – Gustav nyitva hagyta nekünk az ajtaját.

Miután a régi kamrán keresztül az előcsarnok végébe jutottak, egy kisebb oldalajtón át beléptek a bálterembe. Mary a kétszárnyú ajtónál üdvözölte vendégeit. Az öltözéke messze grandiózusabbnak látszott, mint akár Agatháé, akár Tonié. Parókáját bizsu díszítette, lila pruszlikját televarrták csillogó, hamis drágakövekkel és beszegték ezüstös selyemmel. A szoknyája lila selyemtengerként hullámzott.

Charles a közelében állt, inkább inasnak nézett ki, mint a birtok urának. Mary apja is megjelent, hosszú, sötét parókában, aranykabátban és bricsesznadrágban, fehér harisnyában és aranymasnikkal díszített fehér cipőben – így aztán messze túltett a vején. Charles fájdalmasan esetlenül nézett ki a maszkja mögött. Agatha igyekezett nem mosolyogni nyilvánvaló feszengése láttán, és azon, hogy Darell úgy helyezkedett, nehogy a veje meglógjon és elvonuljon imádott könyvtárába duzzogni. Mary anyját már nehezebben szúrta ki, de végül felismerte, ahogy elegánsan elvegyül a többi vendég között.

A bálteremben, ahogy Agatha emlékezett is rá,

megannyi tükör és pompás velencei kristálycsillár függött, de az alkalomra drapériákkal díszítették fel őket, amelyek kárpitként hullottak alá. A pázsitra nyíló üvegajtók nyitva álltak, és ugyanazok a feketébe öltöztetett biztonsági emberek őrködtek az ajtókban, akik az esküvői cirkuszt is felügyelték. A muzsikusok galériáján egy kis zenekar játszott, lent a kandalló mellett a felszolgálók talpas poharakból építettek piramist pezsgőszökőkútnak; az asztal fölött zászló hirdette: Sun King Burger Bar. A legnagyobb táncparkettet kerek asztalok és székek vették körül, kint a teraszon további asztalok álltak.

Agatha leemelt két pohár pezsgőt egy arra járó inas tálcájáról, és az egyiket átnyújtotta Toninak.

– Azért vagyunk itt, hogy szórakozzunk egy kicsit – emelte meg poharát –, de azért is, hogy elvegyüljünk Mary Darlinda barátai között, és felderítsünk mindent, ami csak a hasznunkra lehet. Úgyhogy ne öntsd magadra a pezsgőt, és ne hívd fel magadra a figyelmet!

– Igenis, főnök – szalutált Toni, és Agatha poharához érintette a magáét. – De azt el kell ismernie, hogy nagyon mókás ez az egész. Még soha életemben nem voltam ilyen bálban. Fantasztikus!

– Ahogy mondtam – figyelmeztette Agatha –, ne kelts feltűnést!

Elvegyültek a többi vendég között, bájcsevegtek velük, és a helyiség lassan megtelt mesésen kiöltözött hölgyek és extravagáns ruházatban feszítő urak csillogó tömegével.

A zenekar egy intésre belekezdett a valcerbe. Agatha büszke volt rá, hogy kiválóan táncol, és tudta, hogy a felcsendülő Strauss-keringő nagyjából egy évszázaddal később született, minthogy passzolt volna egy Versailles-t megidéző bálhoz; igaz, a tánc gyökerei még annál is korábbra nyúltak vissza. Mary és apja lépett a táncparkettre; inkább magabiztosan, mint ügyesen keringőztek, aztán lassanként más vendégek is csatlakoztak hozzájuk; legtöbbjüknek csak imitálni sikerült a helyes tánclépéseket.

Hirtelen egy magas, vékony, maszkot viselő fiatalember állt meg Agatha előtt. Megfogta a kezét, meghajolt, és táncolni hívta. Egy fiatalember, aki őt választotta, és nem Tonit! Agatha átnyújtotta pezsgőspoharát az asszisztensének, széles mosolyra húzta a száját, nyelvet öltött a lányra, és a táncparkettra siklott.

A partnere egész jól táncolt, sikerült nem rátaposnia Agatha lábára és a ruhája szegélyére. Rájött, hogy inkább ő vezet, mint a párja, de azért kellemesen érezte magát. A férfi egy kicsit túl sok illatos arcszeszt locsolt magára, ahogy erre a fiatalemberek hajlamosak. Agatha arra gondolt, ez az illat jobban illett volna hozzá, mint a férfihoz. Aztán Toni keringett el mellette egy férfi karján, akit Agatha azonnal felismert: Charles! Charles megállt, megkocogtatta a fiatalember vállát, és partnert cseréltek.

– Hogy az ördögbe jutottatok be? – mosolygott, miközben tovább táncoltak a forgatagban.

– Könnyedén – válaszolta Agatha. – Ha már sikerült

betörnöm az esküvőre, semmiképp nem akartam kihagyni ezt sem.

– Állj! – rikoltott egy hang. – Állj! – A zene elhallgatott, a táncosok megtorpantak. Egy kéz megmarkolta Agatha vállát, és maga felé fordította. Mary volt az.

– Maga az! – hápogott, és lerántotta Agatha álarcát. – Tudtam! Figyelmeztettem, hogy tartsa távol magát!

– Én hívtam meg – szólt közbe Charles.

– Én viszont ezennel érvénytelenítem a meghívást! – zsémbelt Mary; majd hirtelen előrelépett, és mindkét tenyere élével tekintélyes csapást mért Agatha mellkasára. Az ütéstől Agatha hátratántorodott. Rázuhant a pezsgőstoronyra, éppen amikor a főpincér létrán állva töltötte az italt a piramis csúcsát képező pohárba. A tengernyi pohár és a pezsgő csak úgy záporozott Agathára, eláztatva parókáját és ruháját.

– RIBANC! – fröcsögte Agatha, aztán feltápászkodott. Felkapta a műanyag mustáros- és ketchuposflakont a Sun King Burger Bar asztaláról, és Maryre vetette magát. Telespriccelte a nőt a piros és sárga szósszal, aztán teljes erőből sípcsonton rúgta. Mary visított, és a lábát tapogatta. Ekkor Charles és Mary apja ugrott a két nő közé.

– Tényleg szükség volt erre, Mary? – kiáltotta Charles. – Esküszöm, hogy néha legszívesebben megfojtanálak!

– Azonnal hagyjátok ezt abba! – ordított Darell. – Mi az ördög folyik itt?

Agatha pezsgőtől átitatott parókájának egy része

megadta magát, és viselőjének orrára csúszott, majd egy loccsanással földet ért. Agatha gyorsan lekapta a fejéről a hálót, amelybe saját haját préselte be, és a kezével valamiféle formába igazította a frizuráját.

– Hát maga az! – kiáltott Darell. – A Raisin bestia!

– Megyek átöltözni! – szaladt el bőgve Mary.

– Én a maga helyében az államat is lecserélném – kiáltott utána Agatha, és elégedetten konstatálta, hogy Mary erősen sántít.

– Ennyi elég lesz, Agatha! – szólt Charles. – Gustav, hívjon valakit, aki feltakarítja ezt a latyakot.

– És maguk ott! – kiáltotta Darell a zenekar felé. – Magukat azért fizetik, hogy játsszanak, úgyhogy lássanak neki!

A muzsika újra felcsendült, a táncosok visszatértek partnereikhez, és a bál lassan megint életre kelt. Charles kivezette Agathát a bálteremből, Toni a nyomukban.

– Hívok egy taxit – mondta a lány, és elővette a telefonját. – Kint jobb a térerő. Én most… kimegyek a kocsifeljárón a taxi elé.

Charles kint állt a vastag tölgyfa ajtó előtt Agathával. Agatha hallotta, amint Toni tőlük távolodva magában dünnyög.

– „Ne öntsd magadra a pezsgőt… ne hívd fel magadra a figyelmet… ne kelts feltűnést…”

– Hát ez nem egészen úgy sikerült, ahogy reméltem – ismerte be Agatha, és a legfelső lépcsőfokra telepedett. Charles két fokkal lejjebb állt meg, és a kőfalnak

támaszkodott.

– Sokkal szórakoztatóbb a parti, mint amilyenre számítottam – kuncogott. – Mustár és ketchup? Zseniális!

– Ezek akadtak először a kezembe – hajtotta le Agatha a fejét bánatosan. – Rettentő kínos…

– Utálja a mustárt! – vigyorgott Charles.

Agatha pezsgős parókája kicsúszott a kezéből, és lebucskázott a lépcsőn, mint egy frissen levágott fej.

– Ez már soha nem lesz a régi – állapította meg vidáman Charles, és lehajolt, hogy felvegye. – De te igen. Gyere, elsétálok veled a taxiig.

Mary felrántotta a szobája ajtaját, odabent átmasírozott a gardróbba, letépte magáról a ruhát és végigrugdalta a padlón. Megtapogatta az arcára fröcskölt mustárt. Agatha Raisin ezúttal túl messzire ment! Túl messzire! Ezt még megkeserüli! Érezte, hogy elönti a szemét a könny, és már mozdult a keze, hogy letörölje, de aztán megállt a levegőben. Mustár. Ha mustár kerülne a szemébe, az kibírhatatlan lenne! Hogy örülne az a hárpia, ha ő a begyulladt szeme miatt lemaradna a bál további részéről. De ez nem történhet meg! Visszamegy a buliba, nevetgél majd és mosolyog, és mindenki látni fogja, hogy egy ilyen Raisin-féle ronda vén szipirtyó nem fog ki rajta. Beviharzott a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzon.

Percekkel később törülközőbe tekerve ült a tükör előtt a toalettasztalnál, és fésülködött. Azon töprengett, mit vegyen fel, és milyen sminket válasszon, amikor hirtelen

az a dermesztő érzése támadt, hogy nincs egyedül.

– Helló, Darlinda – szólalt meg egy hang az árnyékban. – Lemaradsz a partiról!

Mary megfordult, a szeme elkerekedett a rémülettől.

– TE? – hebegte. – Mit keresel itt? Hogy jutottál be?

Talpra ugrott, az ajtóhoz rohant, de rá kellett jönnie, hogy az zárva van. Nem volt kiút.

Agatha és Charles lassan sétáltak, olyan tempóban, amit Agatha ruhája lehetővé tett. Alig-alig váltottak néhány szót. Nem jutottak messzire a kocsifelhajtón, amikor Agatha megállt, hogy kirázzon egy kavicsot a cipőjéből.

– Sajnálom – mondta. – Nem Maryt… Sajnálom, hogy neked most még rosszabb lesz.

– Tudom kezelni – válaszolta Charles. – Ne aggódj értem, drágám.

– De aggódom, Charles – állította Agatha –, ráadásul vannak dolgok, amiket nem mondasz el nekem.

– Őszinte leszek, Aggie. Nem tárgyalhatok meg mindent veled. Titoktartást fogadtam.

– Egy részét már tudom – ismerte be Agatha. – A fürdőszálló tervét, például.

Charles felsóhajtott és bevallotta, hogy emiatt a terv miatt különösen fáj a feje. Agatha tudta, hogy a taxi, amit Toni rendelt, még sokáig nem ér ide, és mivel kettesben volt Charlesszal, igyekezett további részleteket kiszedni belőle a helyzetét illetően. Próbált ötleteket adni, hogyan szabadulhatna meg Brown-Fieldéktől, de a társalgás nem

sok eredményre vezetett; Charles végig azt hangoztatta, hogy nem áll módjában felfedni a feleségével és annak rokonaival kötött pénzügyi megállapodásokat a maguk bonyolultságában.

– Ha megtudnák, hogy akár csak egy hangot elkottyintottam a… – Ledermedt, mert egy nő sikoltása verte fel az este csendjét. Újra meg újra felhangzott az éles, kitartó, rémült sikoly.

– Az istálló felől jön! – állapította meg Charles. – Erre, siessünk!

Megkerülte a házat, elrohant a régi kamra ajtaja előtt, sarkában Agathával, aki szoknyáját felkapva szedte a lábát. Az istálló bejáratánál egy hisztérikusan zokogó fiatal nőt pillantottak meg, akit egy fiatalember vigasztalt. Az istálló lámpafényben úszott. Charles megállt az ajtajában. A fagerendán felakasztva lógott Mary. Lovaglóöltözetben volt. A szeme csukva, a fejét féloldalra nyomta a vastag kötélre bogozott csomó. Keze élettelenül lógott a törzse mellett, két lába szép párhuzamban csüggött lefelé.

– Gyorsan, Charles, talán még nem késő! – kiáltotta Agatha, és odarohant.

Megragadta Mary lábát, megemelte a testet, ezzel enyhült a kötél szorítása. Charles gyorsan felállított egy létrát, amely az oldalán feküdt, felmászott rá, hogy meglazítsa a kötelet Mary nyaka körül, és leszedje a gerendáról. Miután a testet gyengéden az istálló padlójára fektette, mindketten látták, hogy erőfeszítéseik

hiábavalók.

Lady Mary Darlinda Fraith halott volt.

Negyedik fejezet

Csoportosulás támadt, miközben Agatha és Charles az istálló padlójára fektették Mary holttestét. Elsőként a biztonsági őrök érkeztek, utánuk Gustav, majd a bál arra tévedő résztvevői.

– Ne engedj be senkit, Charles! – rendelkezett Agatha. – Mondd meg Gustavnak, hogy hívja a rendőrséget! Szólj az őröknek, hogy senki nem távozhat, amíg a rendőrség ide nem ér, különösen az a fiatal pár, akik megtalálták a holttestet.

Agatha lenézett Maryre. Már nem a mustárral és ketchuppal összekent ruhát viselte, hanem a díjugrató szerelését – fekete csizma, fehér lovaglónadrág, fekete zakó egy csillogó, lovat ábrázoló gyémánt brosstűvel, és magas gallérú fehér ing.

Ez az egész szörnyen bizarr – gondolta Agatha. – Klasszikus öngyilkossági helyszín. Az önakasztás a leggyakoribb formája az öngyilkosságnak, de itt semmi

nem stimmel. Mi az ördögért öltözött át Mary ezekbe a ruhadarabokba? És hogy öngyilkosság…? Mary akaratos és célratörő fiatal nő volt. Biztosan nem az a típus, aki kilopakodik az éjszakába és felakasztja magát, még egy olyan marakodás után sem, ami köztünk zajlott a táncparketten. Dühöngött, de ettől azért nem köti fel magát. Van ebben az egészben valami nagyon különös.

Agatha leguggolt a holttest mellé, és Mary csukott szemhéján apró piros pontokat vett észre. A szája körül egy duzzanat látszott, közelebbről megvizsgálva úgy tűnt, a felső ajka felhasadt, és az apró sebhelyet rúzzsal fedték el. Én biztosan nem vágtam szájon – szögezte le magában Agatha –, de akkor mi történhetett? Marynek elkendőznie sem igazán sikerült a sérülést.

Agatha kicsit megmozdította a kötelet, így jól látta a horzsolást, amit Mary nyakán okozott. Aztán lejjebb egy zúzódást vett észre. Finoman félrehajtotta a gallért a jobb oldalon. Egy sor sötét folt tárult a szeme elé, mellettük kisebb karcolások. Ujjnyomok – állapította meg Agatha. – Lehet, hogy én okoztam, amikor néhány nappal ezelőtt nyakon ragadtam? Nem szorítottam meg erősen, úgyhogy nem valószínű.

A másik oldalra hajtotta a gallért, ekkor újabb foltok tárultak a szeme elé. Aztán gyorsan felállt és hátralépett. Megriasztotta az átható sikoltás, amit Linda Brown-Field jajveszékelése követett:

– A kicsikém! Az én bébim! Charles, szedd le a kötelet a nyakáról! – A nőnek patakzottak a könnyei, közben

Darell, a férje támogatta.

– Ne csak állj ott! – ordított rá Charlesra az apósa. – Csináld már, ember!

Charles a holttest felé fordult, de Agatha megfogta a karját, és visszatartotta.

– Ne nyúlj semmihez! – mondta. – Gyilkosság történt.

– Micsoda?! – kiáltott fel Darell. – Megölték? Ezt *te* tetted! – bökött vádlón Charlesra. A te műved!

– Ne légy nevetséges! – kérte ki magának Charles. – A közelében sem voltam amikor…

– Mindenki próbáljon megnyugodni egy kicsit, ha kérhetem! – Alice Peterson nyomozó viharzott el Brown-Fieldék mellett, és egyenesen a holttesthez lépett. Egy recsegő rádióval felszerelt egyenruhás rendőrnő foglalta el posztját közvetlenül az istállóajtón belül. Alice felnézett a kolléganőjére, és megrázta a fejét. – Nincs életjel – mondta halkan.

– Gyorsan ideértek, Alice – jegyezte meg Agatha. A nő Bill Wong menyasszonya volt, az őrmesteré, akit Agatha sok év óta ismert.

– Itt voltunk a környéken – magyarázta Alice. – Jól van, Mrs. Raisin?

– Jól vagyok – válaszolta Agatha, és elképzelte, mit művelhetett a sminkjével a kiömlött pezsgő és az izzasztó futás. – Biztos ijesztően festek, amúgy jól vagyok.

– Úgy néz ki, mintha ronggyá ázott volna – állapította meg Alice. – Mi történt itt?

Az istálló egyenletes, erős megvilágításába most villogó

kék fény játszott bele; rendőrségi autó állt meg a ház mögött.

– Hosszú történet – felelte Agatha –, de ez nem öngyilkosság. Szerintem megölték.

– Maga találta meg a holttestet? – kérdezte Alice.

– Nem, az a fiatal pár ott – mutatta Agatha. – Valószínűleg az volt minden hátsó szándékuk, hogy hemperegjenek kicsit a szénában. Mi szedtük le a kötélről, de már nem volt mit tenni. Halott volt.

– Értem – mondta Alice. – Kérem, maradjanak itt, amíg megérkeznek a helyszínelők.

– Nahát, nahát, Agatha Raisin! – Wilkes főfelügyelő állt meg az istálló ajtajában. – Miért nem lepődik meg senki, amikor ilyesmi történik, hogy magát itt találjuk?

– Viszont mindenkit rémülettel tölt el, ha maga bukkan fel – vágott vissza Agatha.

– Nem akarom hallani a szövegét! – mordult fel Wilkes. – Mi a helyzet, Peterson? Öngyilkosságnak tűnik.

– Nem minden az, aminek látszik… – dünnyögte Agatha mélyen elgondolkodva.

– Tessék? – csattant fel Wilkes. – Mi a csodát motyog itt?

– Megölte a lányomat! – harsogta Darell, és megint Charlesra mutatott. – És talán ő is segített neki! – ujjával Agatha irányába bökött.

– Valóban? – Wilkes ajka sunyi mosolyra húzódott. Bill Wong jelent meg mögötte, és röviden biccentett Alice felé. – Mindenkit tartson itt, őrmester, amíg a helyszínelők nem végeznek! – parancsolt rá Billre Wilkes. – Elég hideg

van. Bent leszek, ha készen állunk, hogy beszéljünk velük. Csak kerül addig tea meg valami harapnivaló!

Bill Wong a könyvtárszoba felé vezette Agathát, akire papírból készült kezeslábast adtak, a vállára meg egy plédet terítettek, miután a helyszínelők elvitték a ruháját a laborba. Toni mellettük tipegett, még mindig a rózsaszín ruhájában.

– Itt maradok a közelben, Agatha – ígérte –, hátha szüksége lesz rám.

– Köszönöm, Toni, de a legjobb, ha hazamész és átöltözöl. Felhívlak, ha lesz valami, amiben segíteni tudsz.

– Megkérhetek valakit, hogy vigye haza Tonit kocsival – ajánlotta Bill. – Hallgass rám, Agatha – folytatta halkan, és közelebb hajolt. A gloucestershire-i anya és honkongi kínai apa gyermeke, Bill fiatal volt, vékony és jóképű. Azok közé tartozott, akiket Agatha először ismert meg, amikor Carselybe költözött, és azóta is bizalmas barátok voltak. – Wilkes személyesen akarja felvenni a vallomásodat. Tudod, milyen. Ne idegesítsd fel! Komolyan ki akar csinálni. Légy óvatos!

– Köszönöm, Bill – mosolygott Agatha –, de semmi félnivalóm nincs.

Wilkes főfelügyelő Charles íróasztalánál ült, Agatha pedig kapott egy széket az íróasztal szemközti oldalán. Bill Wong félreállt.

– Ezúttal mi az ördögbe keverte magát, Mrs. Raisin? – kérdezte vigyorogva Wilkes. – Ez egy igen súlyos eset. A

halottkém megvizsgálta a holttestet, és meggyőződése, hogy Lady Maryvel kegyetlen módon végeztek: megfojtották. Az akasztás csak szánalmasan amatőr próbálkozás volt a gyilkosság leplezésére. És kit ismerünk errefelé, aki szánalmasan amatőr? Wong őrmester, mit gondol?

– Mrs. Raisin próbálta megmenteni az áldozatot – jelentette ki Bill.

– Sajnos – szólalt meg Agatha – már rég halott volt, mire odaértünk.

– És kiválóan biztosította a tett helyszínét! – tette hozzá Bill.

– A látszat kedvéért, nem igaz? – vigyorgott gúnyosan Wilkes. – Magát nem hívták meg a partira, jól tudom, Mrs. Raisin? Még veszekedést is kezdeményezett a ladyvel – aki aztán holtan végezte.

– Nem én kezdtem…

– És mindössze néhány nappal ezelőtt megfenyegette, hogy megfojtja, amikor a saját háza előtt ugyancsak marakodni kezdtek.

– Ezt meg honnan tudja?

– Az a munkám, hogy megtudjam az ilyen dolgokat, Mrs. Raisin. Megtenné, hogy kommentálja az ajtó előtti verekedést?

– Nem! Esetleg egy lesújtó pillantást kaphat tőlem, de ez már megtörtént.

– Ne szellemeskedjen itt nekem! Tudom, hogy megfenyegette Lady Maryt! Tudja, én rendőrtiszt vagyok

– *igazi* nyomozó –, nem valami amatőr, futóbolond nőszemély, aki nyomozónak képzeli magát!

– Egy medvét sem lenne képes megtalálni a mezőn, miután hátulról seggbe harapta! – csattant fel Agatha.

– Valóban? – morgott Wilkes. – Nos, van itt valami, amire viszont *én* képes vagyok, de maga nem! Agatha Raisin, letartóztatom Lady Mary Fraith meggyilkolásának gyanújával! Nem kell mondania semmit, de a védelme láthatja kárát, ha a kérdésekre válaszolva elhallgat valamit, amire később a bíróságon támaszkodna. Bármi, amit mond, bizonyíték lehet. Szóval, még mindig van valami közlendője, Mrs. Raisin?

– Dögöljön meg!

– Vigye az őrsre, és vegye nyilvántartásba, Wong őrmester! Alig várom, hogy később újra elcseveghessek magával, Mrs. Raisin!

Bill előrelépett, és az ajtó felé kísérte Agathát.

– Várjon egy pillanatig, őrmester! – szólt utána Wilkes. – Nem felejtett el valamit? – Kinyújtotta a karját, ökölbe szorította a kezét, és a két csuklóját egymáshoz érintette.

– Biztos benne, uram, hogy ez feltétlenül szükséges? – tiltakozott Bill.

– Tegye, amit mondok! – parancsolt rá Wilkes. – Egy gyilkosság gyanúsítottjáról van szó!

Bill elővette a bilincset a dzsekije alól.

– Nagyon sajnálom – suttogta, miközben kattant a karperec Agatha csuklóján.

Wilkes kárörvendően mosolygott. Sikerült porig aláznia

Agatha Raisint! Agatha dühösen nézett rá, aztán magasra emelte a fejét, és méltóságteljes nyugalmat öltött magára, amit még a buggyos fehér papíroverall és a tönkreázott smink sem ronthatott el.

– Ezt még megbánja – jelentette ki csendesen.

Agathát a mircesteri rendőrségre vitték. Bill Wong hivatalosan átadta a fogda őrmesterének, aki egy sivár, szürke, fémajtós cellába vezette. Bill ezekkel a szavakkal köszönt el tőle:

– Ne aggódj, Agatha! Villámgyorsan kint leszel innen. – A villámgyors kikerülés hat órával később következett be, egy egész órás, vádaskodással tarkított kihallgatás után a kiállhatatlan Wilkesszel. Végül vádemelés nélkül szabadon engedték, akárcsak Charlest, aki hasonló elbánásban részesült. Megérkezett Toni és Gustav, hogy hazavigyék őket, még tiszta ruhákat is hoztak magukkal. Bill Wong a rendőrség épülete előtti lépcsőn beszélgetett Agathával és Charlesszal.

– Nem tudok sok mindent mondani – közölte –, de a tanúk – vendégek és biztonsági őrök – vallomásai megerősítették a ti sztoritokat. Láttak sétálni benneteket a kocsifeljárón. Toni és a taxisofőr látta, ahogy visszarohantok a ház felé. Minden birtokunkban levő bizonyíték arra utal, hogy rossz helyen voltatok rossz időben, ezért keveredtetek Mary gyilkossági ügyébe. Úgyhogy szabadok vagytok – egyelőre. Wilkes még mindig azt gondolja, hogy valamelyikőtök, vagy mindkettőtök

keze benne van a dologban.

– Wilkes egy idióta! – jelentette ki Agatha. – Azt sem tudja, miket beszél.

– De veszélyes – mondta Bill –, és minden eszközt fel fog használni, hogy bizonyítékot szerezzen ellenetek.

– Semmit nem fog találni – mondta Agatha –, mert nem mi tettük! Közben a gyilkos szabad, mint a madár. Meg kell találnunk a tettest.

– Maradj ki ebből, Agatha! – figyelmeztette Bill. – Mint a barátod mondom, nem szeretném, ha bajba kerülnél. Komoly zűrbe sodorhatod magad, ha még egyszer elkapnak a nyomozás során.

– Tudom, Bill. Tudom, hogy jót akarsz, és ezt meg is köszönöm, de elégtételt fogok venni azon a tetű Wilkesen. Pillanatnyilag borzasztó kimerült vagyok, úgyhogy megyek haza aludni.

Roy Silver a nap közepén érkezett, miután Agatha az egész éjszakát a Barfield-House-ban, illetve rendőrségi őrizetben töltötte, ahol a Wilkes által feltett kérdések özönére válaszolgatott. Most alig egy órája kelt fel, amikor ajtót nyitott neki. Roy holtsápadtan, bőrönddel a kezében állt a küszöbön.

– Aggie, drágám! – zihálta. – Idejövet mindent hallottam a rádióban! Gyilkosság a Barfield House-ban! Hihetetlen! Téged letartóztattak! Te most biztosan… ó, te jó ég! Mi van rajtad?

– Ez egy kezeslábas, Roy – világosította fel Agatha. –

Tedd túl magad rajta!

Roy az előszobában ledobta a bőröndjét, és követte Agathát a konyhába. Agatha kávét töltött neki, majd leültek az asztalhoz. A cicák távolról, gyanakodva szemlélték a látogatót, aztán eltűntek a kertben. Agatha elmesélte az előző este történteket, Roy pedig a drámai események hallatán a megfelelő pillanatokban vagy az arcát legyezte, vagy elállt a lélegzete.

– Szóval Charles most még az eddiginél is nagyobb bajba került – foglalta össze Agatha.

– Attól tartok, hogy még annál is rosszabb a helyzet, mint gondolod.

– Rosszabb? – nyögött fel Agatha. – Ugyan már, Roy, hogy lehetne még ennél is rosszabb? Mit tudtál meg?

– Hát, természetesen nincsenek a birtokomban hivatalos dokumentumok vagy ilyesmi, de megcsavartam egy-két kart, ahogy te fogalmaztál, és fejben összeraktam a megállapodást, amit Charles kötött Brown-Fieldékkel. Utólag egy kontaktom igazolta, hogy jól sejtettem. – Roy felemelte és meglóbálta üres kávéscsészéjét.

– Szolgáld ki magad – mondta Agatha. – Főzz friss kávét, de közben is beszélj!

– Szóval, azt tudtuk, hogy a házassággal együtt járt valamiféle pénzügyi megállapodás – fejtegette Roy, miközben kávét kanalazott a főzőbe –, csakhogy az több volt egyszerű házassági szerződésnél. Brown-Fieldék két egész hetvenöt század millió font kölcsönt adtak Charlesnak…

Roy várta a hatást. Agatha felsóhajtott. Ez több volt, mint amire számított.

– De ezt hallgasd meg! – folytatta Roy. – A kölcsön nem a birtokra vagy egy Charles által vezetett cégre vagy bármiféle üzleti vállalkozásra szólt. Személyesen maga Charles kapta. A birtokból származó bevételéből kell visszafizetnie, kamattal együtt. Egy jelentősebb összeg elment a közvetlen adósságai kiegyenlítésére, de a többit sem költheti el úgy, ahogy akarja. Konzultálnia kell Brown-Fieldékkel, és jóvá kell hagyatnia velük minden nagyobb kiadást. Ha késik a részletekkel, vagy szétesik a házasság, a kölcsönt és a kamatokat abban a minutumban teljes egészében vissza kell fizetnie.

Roy leült a kávéjával, és belenézett egy apró jegyzetfüzetbe.

– A felesége, Mary azt követelte, hogy a birtok felét a megállapodás részeként az ő nevére írassák. Charles beleegyezett, mert nyilván azt gondolta, hogy így megalapozhatja az életét. Azt adták be neki… meggyőzték, hogy soha többé nem kell aggódnia a pénz miatt. Arra nem számított, hogy éjjel-nappal a sarkában lihegnek majd.

– Pedig gondolhatta volna – sóhajtott Agatha. – Tudnia kellett volna. Nyilvánvalóan azt hitte, a kedvességével képes levenni a lábáról a családot, akik boldogok lesznek, és minden megy tovább a maga megszokott útján. A marha!

– Talán nem is akkora marha, Aggie – jegyezte meg Roy.

– Mint a felesége, akinek a fél birtok már a nevén volt, Mary a többit is megkapta volna, ha Charles meghal. Charles ebbe csak úgy ment bele, hogy amennyiben Mary halna meg először – leesik a lováról vagy akármi –, akkor viszont övé az egész birtok.

– Házaspárok esetében ez nem szokatlan – jegyezte meg Agatha.

– Igen ám, de adózási okokból Brown-Fieldéknek az egész vagyonuk egyharmada Mary nevén van. És ezt most mind Charles kapja meg – ehhez képest a kölcsön, amit adtak neki, csepp a tengerben.

– Hogy lehettek ennyire meggondolatlanok? Mary könnyen szenvedhetett volna balesetet lovaglás közben. Miért vállaltak ekkora rizikót?

– Úgy volt, hogy Mary abbahagyja a versenyszerű lovaglást. Nem lett volna rá elég ideje, ha egyszer ráteszi a kezét a barfieldi birtokra.

– Igen, láttam a tervei egy részét – mondta Agatha, és megmutatta Roynak a dokumentumot a telefonján.

– Barfield House Luxushotel és Fürdő. – Roy bólintott. – Én ennek a dokumentumnak egy kicsit eltérő változatát láttam, drágám. Ami nálad van, az csak az első oldal. A többi tartalmazza a részletes terveket luxuslakások létrehozására, végig a birtok mircesteri és carselyi oldalán, golfpályával, különálló golfszállóval és egy lovas központtal.

– Mary tönkretette volna a birtokot – jegyezte meg Agatha –, de már meghalt, és Charlesból mocskosul

gazdag ember lesz.

– Erre előbb vagy utóbb a rendőrség is rájön, Aggie – bólogatott Roy. – Ha nem Charles lenne az első számú gyanúsítottjuk már így is, ez csak még jobban ráirányítja majd a figyelmet.

– És az öreg Darell pontosan ezt szeretné! Ezért mutogatott ujjal Charlesra. Ha Charlest elítélik, semmije sem marad. Darell megkapja Mary részét a Brown-Field-milliókból, ráadásul Barfield House-t és az egész birtokot, miközben Charles a börtönben rohad!

A telefon csengése szakította félbe a beszélgetést. Agatha felkapta a mobilját. James állította be neki ezt a csengőhangot, ami az ódivatú csörgés halvány utánzata volt, de neki tetszett. Kellemesen emlékeztette rá, hogy ez a számítógépes-kamerás-e-mailes-internetes kütyü valójában egy telefon.

– Charles! – szólt bele, mert azonnal megismerte a hangját. – Éppen rólad beszélgettünk. Hogy vagy ma reggel?

– Egész jól, édesem! – válaszolta Charles. – Rémes ügy. Rettenetes. Te jól vagy?

– Eltekintve attól, hogy gyilkossággal vádolnak, és a fél éjszakát a rendőrségen töltöttem, igen.

– Tudtam, hogy jól viseled majd. Strapabíró anyagból gyúrtak, az kétségtelen. Ez… nos, épp ezért van szükségem a segítségedre. Át tudnál jönni ma délután?

Megbeszélték az időpontot, Agatha pedig felrohant átöltözni, magára hagyva Royt a konyhában Boswellel és

Hodge-dzsal, akik visszajöttek, és ismét macskás bizalmatlansággal méregették a vendéget. Royt ez cseppet sem zavarta. A Barfield House-ba megy Agatha Raisinnel, a magándetektívvel, és részt vesz egy pompás gyilkossági nyomozásban. Ez sokkal jobb, mint a zsúfolt, poros Londonban bámulni a forgalmat!

A rendőrök még mindig a birtok körül lófráltak, amikor Agatháék megérkeztek. A bejárati ajtó tárva-nyitva állt, Gustav fogadta őket, ahogy beléptek.

– Ismeri Roy Silvert? – kérdezte Agatha, és bemutatta Royt.

– Örülök, hogy megismerhetem – mondta Roy, és kezet nyújtott, amire Gustav látványosan fittyet hányt. – Hát nem rémes ez az egész?

– Ha maga mondja! – morgott Gustav. – Én még mindig remélem, hogy végső soron inkább áldás, ami történt, bár ehhez valami átkozottul nagy csodára lenne szükség.

Bevezette őket a könyvtárszobába, ahol Charles várakozott. Leültek a kanapéra, Charles pedig fogott egy karosszéket, és teát rendelt Gustavtól.

– Pokoli egy bál volt ez a tegnap esti – törte meg a csendet Agatha. – Soha nem jártam még úgy bálban, hogy távozáskor letartóztatnak gyilkosságért.

– És még nem vagyunk túl a nehezén – vetette közbe Charles. – Félreérthetetlen szavakkal értésemre adták, hogy továbbra is én vagyok az első számú gyanúsított. Nem mondhatok túl sokat, de Mary apja…

– Charles! – akasztotta meg Agatha –, Roy és én mindent tudunk a Brown-Fieldékkel kötött szerződésről, a luxuslakások terveiről, a golfklubról – mindenről.

– Hogyan…?

– Detektív vagyok – mondta Agatha –, Roy pedig kiváló az információk kifürkészésében.

– Hát jó… – nyugtázta Charles, aztán elhallgatott, mert Gustav jött vissza a teás tálcával.

– Tea – morogta a lakáj.

– Ennyi lesz, Gustav – mondta Charles.

– Hogyhogy, semmi tortába sütött fűrész, hogy el tudja reszelni a rácsot a börtönben?

Charles egy intéssel kizavarta.

– Ne beszéljetek senkinek a pénzügyi megállapodásról – kérte a vendégeit. – Titoktartási klauzúra van a szerződésben, és ha Brown-Fieldék megsejtik, hogy beszéltem róla, nekem végem.

– A csapatomnak tudnia kell – mondta Agatha –, különben hiába találnak bizonyítékot, nem fogják érteni a jelentőségét.

– Rendben van – egyezett bele Charles –, de nem beszélhetnek róla egyetlen kívülállónak sem.

– Isten bizony! – fogadkozott Roy. Cipzárazó mozdulatot tett a szája előtt, majd elfordított egy képzeletbeli kulcsot egy zárban, és elhajította a kulcsot. Charles komoly aggodalommal nézett rá.

– Biztos vagy benne, hogy Roy…?

– Nem lesz gond – nyugtatta meg Agatha. – Mit

szeretnél, mit tegyek?

– Azt, hogy nyomozd ki az ügyet – mondta Charles. – Úgy látszik, Mary apjának jó kapcsolatai vannak magas rangú rendőrtisztekkel, ezzel a Wilkesszel meg a feletteseivel. Tudom, milyenek ezek az emberek – szabadkőműves páholyok, golfklubok…

– Golfklubok – ismételte meg Agatha. – És Brown-Fieldék is tervezték, hogy építenek egyet.

– Az lett volna Darell felvágós projektje – válaszolta Charles. – Ha jól tudom, a golfklubok sorra zárnak be manapság az egész országban. Nincs pénz ebben az üzletágban. Darell viszont megszállottja a játéknak. Akárhogy is, mindent meg fog tenni, amit csak tud, hogy velem vitesse el a balhét Mary haláláért. Meg kell találnod az igazi elkövetőt és bebizonyítanod az ártatlanságomat. Úgy tűnik, Mary mindenhol szerzett ellenségeket, akárhol járt. Kiválóan értett hozzá, hogy maga ellen fordítsa az embereket. Azt hiszem, nem lesz hiány gyanúsítottakban.

– Én is felkerültem a gyanúsítottak listájára – mondta Agatha. – Wilkes akadályozni próbál, bármit csinálok. Gyűlöl engem. Képtelen leszek használni a rendőrségi kontaktjaimat. Nehéz ügy.

– Nem kétlem, hogy az lesz. A normál tarifád kétszeresét fizetem – kerül, amibe kerül, csak te és a csapatod járjatok az eset végére.

– Már benne vagyok, Charles. Tudod, hogy mindenképpen a végére járok, a pénz igazán nem probléma.

– A pénz tényleg nem lesz probléma, ha be tudod bizonyítani, hogy ártatlan vagyok – válaszolta Charles –, és megfizetem a munkádat. Busás tiszteletdíjat kapsz, ha megtalálod az igazi gyilkost, de semmit, ha engem találnak bűnösnek – akkor egy fillérem sem lesz, hogy kifizesselek.

– Azt hiszem, kezdhetjük Mary díjugrató cimboráival – mondta Agatha. – Az, hogy abba a szerelésbe öltöztették, biztosan jelent valamit. Ismersz közülük valakit?

– Itt a parti vendéglistája. – Charles átadott Agathának egy papírlapot. – Nem ismerem túl sok barátját, de megjelöltem azokat, akikről tudom, hogy közük van a lovakhoz. Úgy hallottam, lesz egy különleges jótékonysági rendezvény két nap múlva a mircesteri városi parkban. Mindegyiknek ott kell lennie.

– Akkor mi is ott leszünk – jelentette ki Agatha, és felállt. – Gyerünk, Roy! Sok munka vár ránk.

Agatha másnap korán reggel összehívta csapatát a Raisin Nyomozóirodában. Mindenki Agatha íróasztalánál tömörült, Helen ellátta őket teával. Simon letett az asztal közepére egy tányért, rajta egy gyönyörűen megsütött gyümölcstortával.

– Ez meg mi? – kérdezte Agatha. – Olyan jól néz ki, hogy indulhatnál a carselyi Hölgyegylet sütőversenyén.

– Egy hálás ügyféltől van – magyarázta Simon. – Rebarbarás házi pite Mrs. Fletchertől, köszönetképpen, hogy megoldottuk a problémáját.

– Remek! – gratulált Agatha Simonnak, és mindenki vett a süteményből. – Akkor te kezded. Mindent hallani szeretnék, mielőtt tájékoztatlak titeket az eddigi legnagyobb ügyünkről. Mindannyian ismeritek Royt – tette hozzá, és a süteményével a férfi felé intett. – Ő fog segíteni nekünk. Szóval, Simon, számolj be nekünk a fantomtrágyázóról!

Simon egy vastag mappát csúsztatott át az asztalon.

– Minden itt van a beszámolómban – mondta –, de össze tudom foglalni. A lényeg az, hogy a férje állt a… dolog hátterében. Rajtakaptam akció közben, letolt nadrággal, hogy úgy mondjam. Nagyon meglepődött, amikor felvillant a kamerám vakuja. Ha nem csinálta volna már, amit csinált, akkor besz…

– Vannak fotók is? Tényleg? – ráncolta Agatha a homlokát.

– Ott vannak a mappában. Két különböző eljárásnak vetette alá a székletet, és minden kórokozót eltávolított belőle – folytatta Simon –, aztán trágyának használta. Azt állította, hogy ezzel kezelte a rebarbaráját.

Mindenki a félig elfogyasztott rebarbarás süteményére bámult. Simonból kitört a kacagás.

– Tökéletesen biztonságos – sietett kijelenteni –, de Mr. Fletcher úgy gondolta, hogy a feleségének nem volna ínyére az ő kisded kísérlete, így hát nem szólt neki. Most már nyilvánvalóan tudja.

– Rendben van, Simon – ejtette a szemétbe Agatha a sütemény maradékát, és nagyot kortyolt a teájából. – Szép

munka. Patrick, mi van a Philpott-üggyel?

– Röviden annyi – felelte Patrick, és átnyújtotta a beszámolóját –, hogy Philpott új ügyvezető igazgatója egy szélhámos. Az igazi Harold Cheeseman még mindig Ausztráliában van. A szélhámos egy takarító, aki Cheeseman korábbi cégénél dolgozott. Kileste a személyes aktákat, a kezébe került Cheeseman fotója és CV-je, mire rájött, hogy nagyon hasonlítanak egymásra, és csalással szerezte meg a vezetői állást Philpottnál. Azt tanácsolhatnánk Philpottnak, hogy jelentse fel csalásért.

– Intézd el, jó, Patrick? – kérte Agatha.

Gyorsan átfutottak a többi eseten is, többek között a Chadwick-féle válási ügyön, aztán Agatha előhúzott egy borítékot a fiókjából, és fotókat kezdett kirakosgatni az íróasztalra.

– Sir Charles Fraith megbízott minket – kezdte, és lerakta Charles fényképét –, hogy vizsgálódjunk a felesége, a néhai Mary Darlinda Brown-Field meggyilkolása ügyében.

Agatha mindenről beszámolt, ami a gyilkosság előtt történt, Roy pedig felvázolta a pénzügyi kapcsolatot Charles és Brown-Fieldék között. Hangsúlyozta a titoktartás fontosságát.

– A rendőrség előbb-utóbb tudomást szerez róla – mondta Patrick –, és a te forrásaid már tudják, Roy. Nem lesz ez túl sokáig titok.

– Vigyáznunk kell, hogy ne mi legyünk azok, akik terjeszteni kezdik – mondta Agatha. – Minden mástól

eltekintve ez kétségtelenül gyilkossági indítéknak tűnik Charles esetében. Nem akarjuk azt a gyanút erősíteni, hogy ő tette a pénzért, és hogy megmentse a birtokát.

– Ki más lehet potenciális gyanúsított? – kérdezte Simon.

– Nos, hát én – vágta rá Agatha, és letette saját fotóját az asztalra. – Sokan tudják, hogy utáltam az áldozatot, és össze is verekedtem vele. Egyesek azt rebesgetik, féltékenységből, mert hozzáment a férfihoz, akit szerettem…

Agatha nagy levegőt vett, majd sorban egymás után mindenkinek a szemébe nézett a helyiségben.

– …de ez abszolút marhaság. Nem vagyok gyilkos. Nem öltem meg Maryt. Utálatos egy némber volt, és ki akartam szabadítani Charlest a karmai közül, de az ő érdekében, nem magam miatt. Idővel megtaláltam volna a módját. A gyilkosság nem az én módszerem.

– Mindnyájan tudjuk, hogy nem maga volt – biztosította róla Toni. – Még kinek lehetett indítéka a gyilkosságra?

– Gustavnak. – Agatha az ő fotóját is az asztalra tette. – Charlesnak dolgozik, és gyűlöli a Brown-Field családot, különösen Maryt. Azt gondolta, a nő ki akarja rúgatni. Rendkívül lojális Charleshoz, és gyanította, hogy Mary elherdálja majd a családi örökségét.

– Mrs. Tassy. – Agatha elővett egy újabb fotót. – Charles nagynénje. Megveti Brown-Fieldéket, és ritkán jön elő a szobájából most, hogy azok Barfieldben ütöttek tanyát. Nem túl valószínű gyanúsított, különösen a gyilkosság

körülményeit tekintve – fizikailag nem elég erős, hogy Mary fölébe kerekedjen és fellógassa –, de egyetlen eshetőséget sem hagyhatunk figyelmen kívül.

– Ő és Gustav együtt is dolgozhattak – jegyezte meg Simon.

– Ez lehetséges – helyeselt Agatha –, és ha nyitottak vagyunk, ezt is figyelembe kell vennünk. Wilkes biztosan fontolóra veszi. Még azt is gondolhatja, hogy mindannyian benne voltunk, de most is melléfog, mint mindig. A gyilkos nem szerepel ezeken a fotókon. A lovaglóöltözék arra utal, hogy olyasvalaki lehet, akivel Mary a lovaglás kapcsán került összetűzésbe.

– De az is lehet, hogy ez csak elterelő hadművelet – vélte Patrick –, hogy mást keverjen gyanúba a gyilkos.

– Lehetséges – hagyta annyiban Agatha, de én akkor is azt gondolom, hogy a lovaglóöltözék jelentőséggel bír. Különösen beteg lélekre vall felöltöztetni egy friss hullát, akivel épp végzett, eközben azt kockáztatni, hogy valaki betoppan, végül megrendezni egy látszatöngyilkosságot. Ez mind jelent valamit.

– Charles szerint – jegyezte meg Toni – Mary nem volt népszerű, de akkor miért vettek részt olyan sokan a partiján?

– Ki hagyna ki egy jó partit? – szólalt meg Roy. – Tudjuk, hogy Brown-Fieldék úgynevezett barátai közül sokan az üzletfeleik, akik hálózatépítésre használnak egy ilyen rendezvényt, azok pedig, akiknek a körében Mary forgolódott, többnyire meg akarják magukat mutatni egy

ilyen partin. Senki nem akar kimaradni belőle.

– Sokkal többet meg kell tudnunk Maryről és a társaságáról – jelentette ki Agatha. – Addig is, ezzel a kettővel óvatosnak kell lennünk. Elszántan Charlesra akarják kenni a gyilkosságot, meg talán rám, mint bűntársára. – Agatha az asztalra tette Darell és Linda Brown-Field fotóját.

– Várj egy kicsit! – kiáltott fel Simon. – Ez ő!

– Kicsoda? – kérdezte Agatha.

– Ezt az állkapcsot nem lehet senki máséval összetéveszteni, ha meglátja az ember – hadarta Simon, és felkapta Darell fotóját. – Ez az a fickó, aki Mrs. Chadwicket látogatja abban a házban, Oxfordban!

– De a nő George-nak szólította! – mondta Toni. – Azt kiabálta, George, hozd a puskát!

– Nem volt ott semmiféle George és semmiféle puska! Jót röhögtek rajtunk! A nő persze nem tudta, hogy mi vagyunk ott, csak azért kiabált, hogy elijessze, bárki leskelődik is, aztán mind a ketten hatalmasat nevettek rajta.

– Tehát Darell Brown-Fieldnek viszonya van Sheraton Chadwickkel – állapította meg Simon. – Bár még mindig nincs fotó, amivel ezt bizonyíthatnánk Mr. Chadwick számára.

– Egyelőre tartsuk meg magunknak az információt – döntötte el Agatha. – A gyilkosság felderítése elsőséget élvez, és lehet, hogy hasznos lenne megtartani ezt az apró kis információt Darellről. Nem szólunk Mr. Chadwicknek,

amíg nem látjuk, hogy áll össze ez az egész történet, és Toni! – jött rá hirtelen valamire Agatha. – A lovat ábrázoló brosstű, ami Mary zakóján volt! Mrs. Chadwicknek van egy pont ugyanolyan.

– Az egy nagyon drága tárgynak látszott – jegyezte meg Toni. – Arany és gyémánt! Ilyen ajándékot csak egy gazdag ember vehet. Egy olyan gazdag ember, mint Darell?

– Valóban? – kérdezte Patrick komoran, és a fejét csóválta. – Fogadni mernék, hogy egyezséget kötött az eladóval. Lealkudta az árat, mivel kettőt vett egyszerre: egyet a lányának, és egyet a szeretőjének. Hihetetlen!

– Patrick – szólt Agatha –, azt akarom, hogy mindent ass elő, amit csak tudsz Brown-Fieldékről, különösen Darellről. Golfozik. Járj utána, mit lehet erről tudni. És hogy van-e még valami, amit megtudhatunk Gustavról. Az ő múltja továbbra is titokzatos.

Patrick bólintott. A szeme sarkából Agatha látta, hogy Roy izgalmában összedörzsöli a kezét. Magán kívül volt a gondolattól, hogy részt vehet egy gyilkossági nyomozásban. Hát legyen is, gondolta Agatha. Izgalmas ügy!

– Simon! – szólt kollégájának Agatha. – Szeretném, ha visszaállnál a Chadwick-ügyre. Most már Mrs. Chadwick is képbe jött a Brown-Field-eset kapcsán. Folytasd a megfigyelést, próbáld meg lefotózni, ahogy Darell jön vagy megy. Majd megkérem Charlest, küldjön Maryről egy fotót, amelyiken ezt a brosstűt viseli. Derítsd ki, hol

vették, vagy ki az ékszerész, aki készítette.

– Toni és Roy, el kell kezdenünk megismerni a lovasbizniszt! Holnap elmegyünk egy rendezvényre, hogy kikupáljuk magunkat. Több információt kell beszereznünk ezekről az emberekről is, hogy majd tudjuk, kivel beszélünk. – Agatha mindkettőjüknek adott egy másolatot a parti résztvevőinek listájából. Mary lovas barátait szövegkiemelővel jelölte meg.

– Oké, lássunk munkához. Egy gyilkost kell megtalálnunk!

A városi park Mircester másik végében terült el Charles birtokához képest. A kőfal, amely körülvette, végig széles pázsitszegély mentén haladt, a főúttól egy árok választotta el. Az út másik oldalán jókora lakópark állt, és azt a benyomást keltette, hogy sűrűn beépített a terület. Amikor Toni a kőboltozatos kapun keresztül behajtott a parkba, már látta, hogy nincs így. Agatha úgy becsülte, a boltív elég magas és széles ahhoz, hogy egy, két ló vontatta kocsi áthaladhasson alatta – ez így is történt, amikor eredetileg megépítették. Egy időjárástól megtépázott, alig felismerhető címert faragtak a boltív zárókövébe.

A kapu mögött lapos, nyílt liget terült el. A Barfield House-hoz vezető úttal ellentétben itt nem vezetett fasor valamiféle pompás kastélyhoz. Csupán néhány fa árválkodott itt-ott, a többhektárnyi nyílt mező mögött következett a fákkal sűrűn benőtt terület. Az út végén egy

érdekes, Palladio-stílusú kastély állt egy magaslaton. A házat hátulról az erdő keretezte. A végtelennek tűnő kék égen egy-egy felhő úszott át lassan.

Agathát, Tonit és Royt azonban az út két oldalán elnyúló pázsit érdekelte. Sátrak, pavilonok és piaci standok vették körül ritkásan az elkerített területeket, ahol a versenypályákat kialakították. A bal oldali lapos volt és üres, csak egy nő ügetett keresztül rajta egy fényes, gesztenyebarna póni hátán. A jobb oldali arénában egy sor színes kaput és ugróakadályt helyeztek el. Agatha megnézte az esemény térképét, amit Toni nyomtatott ki a park weboldaláról.

– Nyilvánvalóan az ott a díjugrató aréna – mutatott Agatha jobbra –, és a másik oldal a díjlovaglás helyszíne. A bal oldalon, kicsit távolabb kellene leparkolnunk.

A parkoló zsúfolt volt, alig akadt szabad hely. Agathát lenyűgözte, milyen sokakat érdekel a jótékonysági rendezvény, hiszen hét közepe volt. Figyelte az édességeket, emléktárgyakat és mindenféle lovaglófelszerelést és apróságokat kínáló standok körül ténfergő sokaságot. Toni és Roy kétfelől kísérték Agathát, és a térképet tanulmányozták. Roy barna bakancsot, kordbársony nadrágot, kockás tweedzakót, másféle kockás inget és barettkalapot viselt – ahogy a városlakók elképzelik a vidéki urak öltözködését. Tonin vízhatlan vászondzseki, farmernadrág és csizma volt. Royjal ellentétben ő nem rítt ki a tömegből, így szinte észrevétlen maradt. Agatha fakószürke nadrágkosztümöt

öltött, fekete, telitalpú cipővel, mert már régen rájött, hogy a magas sarkú a lapossal ellentétben vészesen belefúródik a puha talajba, és tekintet nélkül a női méltóságra, a boka kificamításától sem riad vissza.

– Szét kell válnunk – jelentette ki. – Koncentráljunk azokra a területekre, ahol a lovak bokszai vannak. Kérdezősködjetek a parti vendéglistáján szereplő illetők után, és próbáljatok valamelyik versenyzővel beszédbe elegyedni. A lehető legtöbbet meg kell tudnunk arról, hogyan szerepelt Mary ezeken a versenyeken, és ki az, aki esetleg neheztelt rá. Össze kell állítanunk az ellenségei lajstromát.

Roy lelkesen indult, hogy eljátssza a detektívet. Toni beleszimatolt a levegőbe, felszisszent, és köhécselni kezdett. Mindenhol érződött a lovak átható illata.

– Nem emlékezteti valamire ez a szag? – kérdezte Agathától.

– Ha arra gondolsz, hogy nemrég egy kupac szalma és szamárszar alá bújtam, hogy elrejtőzzem egy őrült elől, aki golyót akart repíteni a fejembe – felelte Agatha –, akkor egyáltalán nem. Meg sem fordult a fejemben.

Toni felkacagott.

– Örülök, hogy most már látja a dolog vicces oldalát.

– Tönkrement az egyik kedvenc kardigánom – mosolygott Agatha. – Rendben, én erre megyek, te ott próbálkozz.

Agatha megközelített egy fél tucat fiatal nőből álló csoportosulást, akik néhány lószállító kocsi mellett álltak

és csevegtek. Nagyjából húszas-harmincas éveikben járhattak. Hasonló volt a testfelépítésük – vékony és izmos –, a hajuk lófarokba fésülve. Mindegyikük fehér lovaglónadrágot és fekete csizmát viselt. Egyedül a zakójuk miatt nem néznek úgy ki, mint az egypetéjű ikrek – állapította meg Agatha. Maryvel és Mrs. Chadwickkel ellentétben nem mindegyikük viselt fekete kabátot. Volt köztük sötétkék, egy pazar sötétzöld meg egy sötétlila. Ketten közülük cigarettáztak.

– Elnézést – szólalt meg Agatha. – Tudnának nekem segíteni? Keresem a…

– Maga meg kicsoda? – kérdezte az egyik dohányos nő, azzal megfordult, és szürke füstöt fújt rá. Agatha tudta, ezzel azt jelzi, hogy nem látják szívesen. Azt akarják, hogy úgy érezze, lenézik, és már a jelenléte is bosszantja őket. Tudta, mert őmaga is sokkal többször csinálta ezt, mint ahányra vissza tudott emlékezni. De nem volt hajlandó megijedni.

– Én tudom, ki ez! – mondta egy másik nő. – Az a detektív, Sally Sultana vagy ilyesmi.

– Agatha Raisin – mutatkozott be Agatha, és udvarias mosolyt erőltetett az arcára. – Szeretnék beszélni magukkal a…

– Mi pedig nem szeretnénk beszélni magával – jelentette ki a cigarettázó, és hátat fordított.

– Tökéletesen megértem – mosolyodott el Agatha, miközben a nők folytatták a csevegést. – Elnézést, hogy megzavartam magukat. – Aztán finoman megütögette a

dohányos vállát, és a fülébe suttogott: – Van egy rémes, sáros folt a nadrágja hátulján. Olyan, mintha… tudja… egy kis baleset történt volna.

Továbbsétált, de pár lépés után visszanézett, és látta, hogy a cigarettázó hölgyemény diszkréten eltávolodik barátnőitől, és egy Range Rover oldalsó visszapillantó tükrében próbálja kétségbeesetten bemérni a nem létező foltot.

Néhány további hiábavaló kísérlet után, hogy szóba elegyedjen más nőkkel is, akik vagy teljes közönybe burkolóztak, vagy még egy pár perces beszélgetésre sem szakítottak időt, Agatha csatlakozott Royhoz és Tonihoz.

– Hihetetlen egy népség! – panaszolta Toni. – Senki nem hajlandó beszélni Maryről.

– Maguk között trécselnek róla – számolt be Roy. – Hallottam, ahogy vihognak, mint az iskoláslányok, amikor valaki megemlítette a nevét, de velem nem álltak szóba.

– Azt hiszem, figyelmeztették őket – mondta Agatha. – Darell Brown-Field kezét sejtem a dologban. Gyertek, keressünk egy helyet, ahol leülhetünk és ihatunk valamit.

Odamentek egy frissítős standhoz, amelyet műanyag asztalok és székek vettek körül. A pult mögül ismerős hang szólalt meg.

– Helló, Mrs. Raisin! Hogyhogy itt láthatom?

– Doris! – kiáltott fel örömében Agatha, ahogy meglátta Doris Simpson, hűséges takarítónője barátságos ábrázatát. – Én sem számítottam rá, hogy itt látom.

– Az unokatestvérem, Rita lánya, Zoe kért meg, hogy

segítsek be – mondta Doris, és az asztalokat tisztára törlő fiatal nő felé intett. – Jótékonysági kirándulás, ugye? Élvezi a szabad délutánt?

– Nem igazán – ismerte be Agatha. – Dolgozunk. Azt reméltük, beszélhetünk néhány lovassal, de nem valami közlékenyek.

– Ha úgy érti, hogy ez itt egy nagy csomó beképzelt liba, akkor teljesen egyetértek – válaszolta Doris. – Zoe, ismersz valakit, akivel Mrs. Raisin beszélhetne a lovasversenyekről? Ezek mind lepattintották.

– Nem is csodálkozom – húzta el a száját Zoe, miközben kicsavarta a rongyát. – Akik ma itt vannak, a legrémesebb sznobok. A normálisabbak közül egyet sem láttam. Viszont megpróbálhat beszélni Tamara Montgomeryvel. Ő a legjobb. A Montgomery-istállót vezeti Blockleyben.

– Lehetséges, hogy ismerte Mary Brown-Fieldet, a nőt, akit megöltek? – kérdezte Toni.

– Ó, nagyon is jól ismerte. Gyűlölte, de szívből. Nem is egyszer láttam sírni, miután összefutott Maryvel.

– Tényleg? – álmélkodott Agatha. – Tamara itt van most?

– Nincs. Már nem versenyez. De az istállója még megvan.

– Azt hiszem, beszélnünk kell Tamarával – szólt Agatha, és egy tízfontos bankjegyet gyömöszölt a pulton levő jótékonysági dobozba. – Köszönöm a segítségét!

– Nem tesz semmit – mosolygott Doris. – Hétfőn megyek magához, ahogy szoktuk. Viszlát!

– Végre! – sóhajtott fel Toni, és beindította a kocsit. – Eljuthatunk valakihez, akiről feltételezhetjük, hogy Mary egyik ellensége volt.

– Valószínűleg olyan hosszú az ellenségei listája, mint a karom – jegyezte meg Roy.

– Fogadni mernék, hogy olyan hosszú, mint a két karod – licitált rá Agatha –, de valaki nem akarja, hogy találkozzunk ezekkel a listán szereplő emberekkel.

– Darell papa – mondta Toni.

– Kétségtelen – bólintott Agatha –, de egymaga nem tudná elhallgattatni őket. Valaki segít neki. Talán majd többet tudunk, ha beszéltünk Tamara Montgomeryvel.

– Most akar elmenni Blockleybe? – kérdezte Toni.

– Nem, már késő van – válaszolta Agatha –, és én éhen halok. Azt hiszem, jár nekünk egy korai vacsora.

– A Vörös Oroszlán? – javasolta Roy.

– Jó ötlet – mosolyodott el Agatha. – Ma este a Vörös Oroszlán. Holnap pedig Tamara!

Ötödik fejezet

Másnap reggel, amíg Toni az irodában pótolta az elmaradt papírmunkát, Agatha és Roy elindultak meglátogatni a Montgomery-istállót. Roy felajánlotta a kocsiját, de Agatha kissé feltűnőnek találta a csillogó aranyszínű Lexust egy magándetektív számára, úgyhogy inkább az ő ismeretlen márkájú, sötétszürke szedánjával mentek.

– Határozottan feldobod a kocsi belsejét – jegyezte meg Agatha, amikor szemügyre vette Roy burgundivörös nadrágját, sárga mellényét és sötét rózsaszín ingét. Agatha imádta a divatszíneket – amennyiben azokat ízléssel és eleganciával viselték. A munkához viszont rendszerint jobban illettek a fakóbb színek. Saját világosszürke blúza és blézere csaknem azonos színben játszott, mint a kocsi kárpitozása.

– Ezt hívják stílusnak, drágám – mosolyodott el Roy, és színpadias gesztussal legyintett. – Soha meg se próbáld

megérteni.

Agatha felsóhajtott, a fejét csóválta és beindította a motort.

Az istálló a tarka mezők közé ékelődött Blockley után, a Draycott felé vezető úton volt. Egy csoport istállóépület felé közeledtek, amelyeket kis tölgyerdő határolt az egyik oldalon, léckerítés a másikon. A kerítés körbezárta sík területet fűrészpor borította. Agatha úgy tudta, ezt az anyagot a lovak trenírozására használt helyeken terítik szét. Az elkerített rész mögött egy régi tanyaház és egy kisebb, pajtának látszó építmény állt. A pajta közelében egy másik elkerített részen díjugrató kapuk és akadályok sorakoztak. A pálya melletti gyepen három ló legelt.

Ahogy behajtottak a tanyaházhoz, egy kedves, rózsás arcú, harmincas évei végén járó nő üdvözölte őket, vastag pulóverben, bézs lovaglónadrágban és sáros csizmában. Egy fekete labrador szaladt előre és ugrálta körül a látogatókat, túláradó örömében a farkával verdesve a lábukat.

– Pupák, hozzám! – kiáltotta el magát a nő, és a kutya visszasomfordált hozzá. – Elnézést kérek. Imádja a vendégeket. Segíthetek? – kérdezte, és a kezét egy törülközővel szárogatta.

– Tamara Montgomeryt keressük – mondta Agatha, és összeráncolt homlokkal meredt a foltra, amit Pupák sáros mancsa hagyott a szandálján.

– Megtalálta – mosolygott Tamara, és Agathának nyomban feltűntek a ráncok a szája körül, valamint a

szarkalábak a szeme sarkában. Ez a nő nem sminkeli magát! – Mit tehetek önökért?

Miután bemutatkoztak, Agatha elmagyarázta, hogy Mary Brown-Fieldről szeretnének beszélni vele. Tamara elkomorodott.

– Nem segíthetek – jelentette ki.

– Tudjuk, hogy maga és Mary között voltak… nézeteltérések – kezdte Agatha. – Szeretnénk többet megtudni Maryről. Az apja azzal vádolta meg Sir Charles Fraitht, hogy megölte őt. Muszáj elérnünk, hogy ne varrhasson a nyakába egy gyilkossági ügyet. Nem Sir Charles tette. Ezt kell tisztáznunk, különben Brown-Fieldék tönkreteszik.

– Nem is tudom… – tétovázott Tamara, és a fejét csóválta. Agatha észrevette, hogy a nő válla kissé lefelé görbült, amikor meghallotta a Brown-Field nevet, mintha már ez is lecsapolt volna valamennyit az életerejéből. – Jobb lesz, ha bejönnek.

Bevezette őket a tanyaházba, és közben a verandán levette a csizmáját. Pupák előtte loholt be. Az előszobába széles ajtó vezetett, amelynek felső táblája egymásba fonódó virágokat ábrázoló színes ólomüveg volt. Pupák meglökte az orrával az ajtót, mire az kinyílt. Tamara jobbra fordult, és a konyhába vezette őket. Agatha balra pillantott, ahol egy csinos irodát látott íróasztallal, számítógéppel és iratszekrényekkel. A konyha tiszta volt és rendes. Miután leültek a hosszú asztal melletti székekre, Tamara kávéval kínálta őket. Az asztal alatt

Agatha megérezte a lábára telepedett Pupák lágy, meleg testét. Az ezüstszürke szandál, amit viselt, a lábát nagyrészt fedetlenül hagyta. Egy vastag labrador-pokróc talán kellemes egy hideg téli reggelen, gondolta, de most rögtön izzadni kezdett a lába. Finoman oldalba bökte a kutyát a lábujjaival, de az jóval nehezebb volt, mint Boswell és Hodge, és meg sem moccant.

– Sajnálom, ami Maryvel történt – mondta Tamara.

– Egyet is értenék magával – válaszolta Agatha –, de akkor mind a ketten hazudnánk, nem igaz?

Tamara meghökkenve bámult rá; talán fel is háborodott ilyen szókimondáson, gondolta Agatha.

– Ne nézzen ilyen döbbenten – mondta. – Senkinek nem kívánom, ami Maryvel történt, de nem teszek úgy, mintha elszomorítana a halála. Rengeteg okom volt rá, hogy gyűlöljem, és úgy hallottam, maga is így volt vele.

Tamara válaszra nyitotta a száját, de hirtelen könnyekben tört ki, és a kezébe temette az arcát. Hátratolta a székét, amelynek lábai élesen csikorogtak a konyha padlóján; felállt, fogott egy konyhai papírtörlőt, és hangosan kifújta az orrát. Pupák előnyargalt az asztal alól, és kosarának biztonságába vonult a sarokba. Agatha ide-oda mozgatta a lábujjait, hogy lehűtse a lábát.

– Igaz – zihálta Tamara, megtörölte a szemét és mély levegőt vett. – Nem volt… semmi… okom rá, hogy kedveljem Maryt és a családját.

– Nem is könnyű szeretni őket – jegyezte meg Roy. – Higgye el, Tamara, hogy nincs egyedül.

– Maga nem érti – válaszolta Tamara, és megnyugodva újra leült. – Pokollá tették az életemet. Végtelenül aljasak – nyögte, a hangjában érezhető haraggal –, az egész rohadék bagázst gyűlölöm!

– Ismétlem – nyugtatta meg Agatha –, nincs egyedül.

– De nem öltem meg – tette hozzá gyorsan Tamara. – Soha nem tudnék olyat tenni.

– Valaki megölte – jelentette ki Agatha. – A rendőrség még arra is gondolt, hogy talán nekem is részem volt benne. Ez persze nem így van, de kétségtelen, hogy lett volna indítékom. Mit követett el Mary, hogy ennyire utálja? Mi lehetett volna a maga indítéka?

– Nem hiszem, hogy tudnék…

– Kihallgatta már a rendőrség? – kérdezte Roy.

– Nem, nem, még nem…

– Akkor ki fogják hallgatni – szögezte le Agatha. – Idejönnek, hogy beszéljenek magával, és el kell mondania nekik az igazat. Bármi történt is maga és Mary között, idővel kiderül. Hacsak előbb meg nem találom a gyilkost, és tálcán át nem nyújtom a rendőrségnek. Bármi, amit mondani tud nekünk, a segítségünkre lehet ebben.

– Minden ezzel a hellyel kapcsolatos – sóhajtott Tamara. – Az istálló… Az anyám két éve meghalt, az apám nem sokkal később követte. Ezt a házat meg a lovasudvart hagyták rám, jelentős mennyiségű készpénzzel egyetemben. Akkor még versenyeztem – előbb tudtam lovagolni, mint járni –, de azt soha nem mondták nekem, mennyibe kerül ez az egész. A szüleim évekig egy vagyont

költhettek rám, hogy felhozzanak arra a szintre, ahol voltam. Amikor elmentek, magamnak kellett boldogulnom, és az üzlet hanyatlani kezdett.

– De itt minden nagyon rendben van, úgy látszik – mondta Roy. – Még kint is rend van és tisztaság. Arra számítottam, hogy az istállókban sokkal több sár lesz és… más dolgok.

– Keményen dolgozom, hogy minden kifogástalan legyen – válaszolta Tamara –, és egy pár helyi lány is besegít, akik a lovaglóleckékért cserébe a ház körül dolgoznak, és a barátom is besegít néha. Az igazi gond, hogy nincsenek ügyfeleim.

– Ezt hogy érti? – kérdezte Agatha. – És mi köze ennek Brown-Fieldékhez?

– Amikor fogyni kezdett a pénz – magyarázta Tamara –, gondolom, az emberek rájöttek, hogy küszködöm. Akadt néhány helyi szponzorom, de az a támogatás soha nem volt elég mindenre. Aztán egy rendezvényen odajött hozzám egy férfi, és csábító mennyiségű pénzt ajánlott, amennyiben nem nyerek. Azt mondta, egy fogadási trükkről van szó. Kétségbeejtő helyzetben voltam. Elfogadtam a pénzt.

– A férfi Mary apja volt? – kérdezte Roy.

– Nem, nem, ő személyesen soha nem keveredne ilyesmibe – csóválta a fejét Tamara –, de olyasvalaki lehetett, aki neki dolgozik. Így aztán elveszítettem a versenyt, mint a bokszoló, aki hagyja magát kiütni a negyedik menetben. Valamivel később Mary odajött

hozzám egy másik rendezvényen, és fotókat mutatott nekem, fotókat arról, hogy elfogadok egy köteg pénzt ettől az embertől. Azt mondta, leleplezi, hogy csaltam, hacsak nem segítek neki nyerni, és nem indulok a versenyen.

– Zsarolás! – jegyezte meg Roy. – Rafinált egy némber volt ez a Mary, mi?

– De maga nem tudta garantálni, hogy ő fog győzni, nem igaz? – gondolkodott hangosan Agatha. – Sok más tehetséges lovas is versenyben volt. Mindegyikhez nem férhetett hozzá. Miért kockáztatta, hogy magát megzsarolja?

– Mert ő és az apja valami mást forgatott a fejében – folytatta Tamara. – Amikor többé nem győztem, és úgy tűnt, már nem vagyok formában, a szponzoraim visszavonták a támogatást. Aztán terjedni kezdett a szóbeszéd, hogy a szüleim nélkül önállótlan vagyok. Régen sokat fizettek azért, hogy itt tarthassák a lovaikat. Ezek az emberek imádják a hátasaikat – amit tökéletesen megértek –, és ki bízna rá egy szeretett állatot egy nőre, akiről azt hallották, hogy kezdi elveszíteni az eszét?

– Egyenként elhagytak, most meg már csak a saját lovaim maradtak meg. Brown-Fieldék terjesztették a pletykát, abban biztos vagyok. Mary felajánlotta, hogy megveszi a vállalkozásomat. Az értéke felénél is kevesebbet ajánlott érte. Tombolt a dühtől, amikor nem adtam el neki, de nem tudtam volna csak úgy eladni és elköltözni – ez az otthonom! Nem szállt le rólam, fenyegetett, zaklatott, mindenkinek azt terjesztette, hogy

hasznavehetetlen vagyok, a vállalkozásomat elhanyagolom. Gondolom, most majd az apja kezd a nyakamra járni…

– Azt tervezték, hogy saját lovaglócentrumot létesítenek – mondta Agatha. – Talán versenytársat láttak magában, és el akarták takarítani az útból. Ez nagyon jellemző lenne Maryre.

– És talán meg is kapja, amit akar, még a síron túlról is – ismerte be Tamara szomorúan. – Amikor megérkeztek, egy pillanatig azt hittem, új ügyfelek lesznek, de…

– Bátorság! – biztatta vidáman Agatha, miközben egy ötlet formálódott a fejében. – Vissza kell szereznie a régi küzdőszellemet, Tamara. Most talán el van keseredve, de még nincs vége a történetnek. Még van esélye, nem szabad feladnia! Mi soha nem adjuk fel, igaz, Roy?

– Soha! – erősítette meg Roy. – Te nem is hagynád veszni a dolgokat.

– És most sem hagyom – bólintott Agatha. – Tamara, körbevezetne minket?

– Rendben van – egyezett bele a nő, és megrázta magát. – Menjünk ki.

Pupák kimászott a kosarából, csóválta a farkát, és a bejárati ajtóhoz szaladt. Tamara a pálya felé mutatott, amely mellett Agatha és Roy idejövet elhajtottak, megmutatta a takarmányraktárt, az istálló udvarát, a különálló lószállító kocsikat és a helyiséget, ahol a nyergek, kantárok, a pokrócok és minden egyéb felszerelés sorakozott szép rendben a polcokon. Itt

minden elragadóan frissnek és kívánatosnak látszik, ha az ember ló – gondolta magában Agatha.

– A pajta hátulja a hagyományos szénatároló – magyarázta Tamara –, de az elejét fürdővé alakították.

– Remekül hangzik! – ismerte el Agatha. – Egy forró jakuzziban lazítani, miután az ember kipattogta magát a nyeregben, nagyon megnyugtató lehet a… hátsójának.

– Nem a lovasoknak készült – kacagott fel Tamara. – A lovaknak!

Kinyitotta a pajta oldalsó ajtaját, és beléptek egy helyiségbe, amelynek nagy részét egy hosszú, keskeny medence és egy üvegszálas acélszerkezet foglalta el, amely elég tágasnak látszott ahhoz, hogy beleférjen egy nagyméretű ló.

– Elég keskeny az úszáshoz – jegyezte meg Roy a medence felé intve.

– Nem is úszáshoz készült – magyarázta Tamara. – A víz váltakozó sebességgel folyik végig a medencén, és a ló az áramlattal szemben sétál. Az ott – mutatott Tamara a szerkezetre – egyfajta pezsgőfürdő. A vízterápia segít meggyógyítani a lovakat ért apróbb sérüléseket.

A pajtát elhagyva a legelőhöz sétáltak a napfényben, ahol a három ló odajött hozzájuk a kerítésnél. A legnagyobb egy fényes szőrű pej volt, fehér folttal a feje közepén. A másik kettő nagyjából egyforma méretű, az egyik szürke, a másik fekete. A pej az orrával Roy vállához dörgölőzött, ő pedig megsimogatta a fejét. Tamara valahonnan a pulóveréből elővett egy almát. Két

kezébe fogta, megszorította, megcsavarta és kettétörte. Agatha le volt nyűgözve. Tamara erős asszony. Ha valaha egymásnak estek volna Maryvel, biztosan Tamara kerekedik felül.

– Ő Szaturnusz – mondta Tamara Roynak, és átnyújtotta neki az alma felét. – Odaadhatja neki. Tegye a tenyerére. Szaturnusz nagyon szelíd.

– És gyönyörűséges – tette hozzá Roy. Agatha kicsit csodálkozott, hogy Roy megbámulja a lovat. A lovaknak ugyanolyan kedves, elragadó szemük volt, mint Csitt-Csattnak, a szamárnak, akit nemrégiben alaposabban megismerhettek Tonival, csak épp a lovak sokkal nagyobbra nőttek. Sőt, közelről akkorák voltak, hogy Agatha jobbnak látta, ha megfelelő távolságot tart tőlük.

– A rendőrök meg fogják kérdezni – folytatta, miközben egy mozdulattal elhárította a felajánlott almadarabot, hogy etesse meg valamelyik lovat –, hol volt szombaton, amikor Maryt megölték.

– Itt voltam – jelentette ki Tamara. – Az egyik lány szintén, amíg a szülei érte nem jöttek.

– És ki ez a másik két szépség? – kérdezte Roy a többi lovat simogatva. Agatha haragosan nézett rá. Azért vannak itt, hogy kikérdezzék Tamarát, de ez nem olyan típusú kérdés volt, amit fel kell tenniük. Gyilkossági ügyben nyomoznak, nem a pacik cirógatása a téma!

– Felhő és Éjfél – mutatta be őket Tamara. – Próbálja kitalálni, melyik melyik.

– Ismer valaki mást, aki haragudott Maryre, és akivel

beszélhetnénk?

– Claudette, egy francia lány – a családnevét soha nem is tudtam –, ki nem állhatta Maryt – válaszolta Tamara. – Azt hiszem, tettlegességre is sor került köztük. Meglepett a dolog, mert Claudette nagyon kedves lány. Aztán persze Deborah Lexington… Az igazi tragédia volt. Balesetnek állították be, Deborah azonban soha nem épült fel. Nem tud többé lovagolni. Még járni sem, azt hallottam.

– Valóban? – kérdezte Agatha. – Azt hiszem, mind a kettőjükkel beszélnünk kell. Van róluk információja?

– Deborah-ról talán van.

– A barátnője volt?

– Azt nem mondanám. Gyönyörűek voltak a lovai, és gondoskodott róla, hogy jól tartsák őket, de azt hiszem, jobban örült, ha a sporttal hozták őt összefüggésbe, mint magukkal a lovakkal. A családjának rengeteg pénze volt, és a lány arra vágyott, hogy mindenki tudjon erről. Borzasztó drága parfümöket használt. Azt mondta, imádja a lovakat, de nem szeretné, ha olyan szaga lenne, mint azoknak. Ő és az öccse innen nem messze laknak, de ha Claudette-tel akar beszélni, jobban teszi, ha felveszi a kapcsolatot az ezredessel.

– Az ezredessel? – húzta fel a szemöldökét Roy. – Nagyon titokzatosan hangzik.

– Egyáltalán nem az – mosolygott Tamara, és megsimogatta Éjfél nyakát, majd arcát a ló fejéhez szorította, ami nyilvánvalóan nagyon tetszett neki. Ezért nem sminkeli magát, gondolta Agatha. – Az ezredes jó

ember. Részt vesz az események szervezésében, a pontozásban és a versenyzők rangsorolásában. Már majdnem nyolcvanéves, de még mindig remek formában van. Mindenkit ismer. Egész biztosan Claudette-et is.

– Elképzelhető, hogy ott volt a jótékonysági rendezvényen a mircesteri városi parkban? – kérdezte Agatha.

– Nem hiszem – felelte Tamara. – Az nem szerepelt a versenynaptárban. A legjobb lovasok sem lehettek ott. Franciaországban, Bordeaux-ban készültek egy versenyre azon a hétvégén. Szeretnek minél több időt ott tölteni, hogy megnyugtassák és formába hozzák a lovakat, miután olyan messzire szállították őket.

– Össze tudna hozni minket az ezredessel?

– Természetesen. Az irodámból telefonálhatunk neki.

– Köszönöm! – hálálkodott Agatha, ahogy elindultak visszafelé a házba. – Sokat segített. Cserébe talán mi is tehetünk önért valamit.

– Tehetünk? – kérdezte Roy.

– Igen – vágta rá Agatha –, de inkább *te*, mint *mi*. Hogy értse, Tamara, Roy egy reklám- és marketinggéniusz. Csitt-Csatt, a szamár az ő alkotása.

– Ezért hittem, hogy ismerem magát! – fordult Tamara Agathához, és felderült az arca. – Maga a szamaras hölgy, aki a tévében kiáltozta, hogy ördög és po…

– Ez egyáltalán nem tartozik a tárgyhoz! – szólt közbe Agatha, kerülve pillanatnyi celebbé válásának témáját, amit hírhedt televíziós szereplésének köszönhetett a

felfúvódott Csitt-Csattal. – Roy az, aki felteheti a maga lovas vállalkozását a térképre.

– Én? – álmélkodott Roy.

– Igen, te – erősítette meg Agatha. – Neked megvannak hozzá a megfelelő kapcsolataid, hogy szponzorokat szerezz, és Tamara segítségével mindenkit el tudsz majd érni, akinek tudnia kell erről a fantasztikus létesítményről. Egy új arculat, némi marketing, és új életet lehelhetsz a Montgomery-istállóba.

– Hát, azt hiszem, meg tudnám csinálni – szerénykedett Roy az állát simogatva.

– De… az ki van zárva, hogy fizetni tudnék a segítségért – jegyezte meg Tamara.

– Kezdhetnénk – nézett el Roy a legelésző lovak felé – néhány lovaglóleckével tiszteletdíj gyanánt, aztán kitalálunk valamit, ha már újra beindultak a dolgok.

– Ez csodálatos volna! – örvendezett Tamara. – Mrs. Raisin, nem is tudom, hogyan köszönhetném meg…

– Érje el, hogy felvirágozzon a lovasbiznisz! – válaszolta Agatha. – Roy segítségével ez a hely rendkívül sikeres lehet. Ez fogja a legjobban bosszantani Brown-Fieldéket!

Az irodában Tamara felhívta az ezredest, és beharangozta neki Agathát, aki megbeszélt vele egy találkozót aznap délutánra. Ahogy Tamara előkereste Deborah Lexington címét, Agatha és Roy elbúcsúzott, Pupák pedig egészen a kocsiig kísérte őket, aztán Tamara hívására visszaszaladt.

– Ez remek ötlet volt, Aggie! – jegyezte meg Roy,

miközben bekapcsolta a biztonsági övet. – Még soha nem jutott eszembe, hogy lovagolni tanuljak, de tudom, hogy szeretni fogom. Szaturnusz egyszerűen imádni való, nem? Be kell szereznem a felszerelést, természetesen – csizmát, nadrágot, fekete kalapot…

– Azt akarom, hogy tartsd szemmel Tamarát! – adta ki az utasítást Agatha. – Nagyon kedvesnek látszik, de rengeteg oka volt rá, hogy holtan lássa Maryt. Ezenkívül remek információforrás Mary barátait és ellenségeit illetően. Holnap kezdj el dolgozni vele, és tudj meg mindent, amit csak lehet.

– Tudjak meg mindent… Te jóságos ég! – sóhajtott Roy, és kezét a mellkasára szorította. – Beépített nyomozó leszek!

Mircester felé Roy egész úton izgatottan fecsegett. Megtanul lovagolni, gyilkossági ügyben kezd nyomozásba, és részt vesz egy fedett küldetésben!

Gyakorlatilag titkos ügynök lett! Agatha fellélegzett, amikor Roy kiszállt Mircesterben egy elegáns áruház előtt, ahol – Agatha előre tudta – boldogan sózzák majd rá a legfinomabb lovaglóöltözéket elképesztő áron. Tiszában volt vele, hogy végig kell majd néznie egy mini divatbemutatót, amikor később hazaér, de legalább addig lesz egy kis nyugalma, amíg megtalálja az utat az ezredes házához. Gyorsan felhívta Tonit, és megkérte, nézzen utána Deborah Lexingtonnak, aztán már hajtott is tovább.

Steven Warbler-Dow ezredes Maugersburyben lakott,

közvetlenül Stow-on-the-World mellett. Agatha kapott ugyan útbaigazítást, de többször is az volt az érzése, rossz helyen jár. Az utcák olyan keskenyek voltak, és úgy beszorultak az irigylésre méltóan fényűző otthonok közé, hogy Agatha úgy érezte, mintha valami kocsifelhajtón járna, és egyetlen gondosan ápolt kerten hajtana keresztül. Ahol a házakat élősövény váltotta fel, feltárult előtte a pompás vidéki táj, a zöld sávok a napfényben fürdő távoli lankánkhoz vezettek.

Agatha hamarosan beazonosította a kanyart, amely az ezredes házának murvával felszórt behajtójára vezetett. Jobb oldalon gyep terült el, amelyet egy tavaszi színekben pompázó virágágyás választott el a feljárótól. Elöl állt maga a ház, egy nagy, kétemeletes, L alakú, művészien kialakított zsúptetővel ellátott villa, amely mellett Agatha határozottan primitívnek gondolta saját házikóját. A tető gerincét a nád dupla vastagon fedte, a széleit hagyományos módon hullámos szoknyaformára vágták, és a szürke párkányok mögül kikandikáló emeleti ablakok körül elegáns ívet alkottak. Ahol a földszint egy része kijjebb terjeszkedett a főfal vonalánál, a tető is alacsonyabban ért véget, és dőlésszöge a szélesebb részt is befedte. Elragadó ház volt, és Agatha úgy sejtette, akkora, hogy elférne benne James háza is, meg a sajátja is, mégis megfelelő méretű ahhoz, hogy kényelmes otthonként szolgáljon.

A ház közelében állt meg a kocsival egy fából épült garázs mellett, amelyben becslése szerint három autó is

elfért. Amikor kiszállt, hangos „Helló!”-val üdvözölte egy idősebb úr, miközben magabiztosan lépkedett felé. Magas volt, ősz szakállal és kopaszodó fejjel; ezt a kombinációt Agatha soha nem találta különösebben vonzónak, bár a férfi ragyogó mosolya és csillogó kék szeme bőven kárpótolta a látványért, hogy szőrzete nem a megfelelő helyeken nőtt sűrűre. Sármos fickó lehettél fénykorodban – gondolta Agatha –, és még mindig őrzöl belőle valamit.

– Maga bizonyára Agatha! – mondta élénken a férfi.

– Ön az ezredes? – szólt Agatha, és kezet fogott vele.

– Steven, ha kérhetem – válaszolta. – Jöjjön be! Ne itt beszélgessünk a tűző napon!

A ház felé sétáltak, elhaladtak egy rozsdásodó, összegabalyodott fémkupac mellett, amiről Agatha először azt hitte, műalkotás, de aztán rájött, hogy egy régi fűnyíró.

– Mi történt a fűnyírójával? – érdeklődött.

– Folyton bedöglött az átkozott – magyarázta nevetve az ezredes. – Kinyírtam a gazembert. Véget vetettem a szenvedésének a régi vadászpuskámmal. Itt hagytam kint a többiek okulására.

– Többiek?

– Abbott és Costello – mosolygott a férfi. – Épp itt jön az egyikük.

Mint valami miniatűr repülő csészealj, ezüstkorong suhant feléjük a gyepen.

– Automata fűnyírók – magyarázta az ezredes. – Kettőt szereztem be. Ők járőröznek a gyepen. Be vannak

programozva, hogy tudják, hol ér véget a pázsit, és ne tévedjenek be a virágágyásokba. Egy-egy misszió alkalmával csak keveset nyírnak le, és amit levágtak, szétterítik a gyepen komposzt gyanánt, aztán visszamennek a töltőállomásra, hogy megszívják magukat napenergiával. Az egész teljesen környezetbarát.

A korong elzúgott mellettük. Vajon mit csinálna belőle Boswell és Hodge – tűnődött Agatha. – Valószínűleg fémhulladékot.

– Csodálatos – jegyezte meg fennhangon, és megpróbálta azt a látszatot kelteni, hogy érdekli a dolog.

– Nos, miről akart beszélni velem, ifjú hölgy?

Agatha hátrasandított, nem lépked-e ott mögötte Toni. Ifjú hölgy? Őróla beszélt! Még a végén kiderül, hogy ez az ezredes egészen elbűvölő fazon.

– Díjugratásról – mosolygott –, és gyilkosságról.

Mesélt Charlesról, és arról, hogy meggyanúsították Mary megölésével.

– Hallottam róla – vakarta meg szakállát az ezredes. Agatha észrevette, hogy a jobb kezén két ujjának utolsó perce hiányzik. – Ronda ügy. Az évek során találkoztam néhányszor Sir Charlesszal. Rendes fickónak látszik.

– Valóban az – helyeselt Agatha –, abszolút rendes. Efelől semmi kétség. Rendes ember.

A bejárati ajtó hívogatóan nyitva állt, és beléptek egy előcsarnokba, ahol a falakon a lovaikkal különböző egzotikus helyeken pózoló katonák bekeretezett fotói lógtak, de megörökítették őket sivatagban tevékkel,

dzsungelben elefántokkal és mindenféle katonai felszerelésekkel egyetemben.

– A dolgozószobám a legjobb. – Az ezredes tartotta az ajtót, amely egy faburkolatú szobába vezetett, amelyet egy hatalmas íróasztal uralt, hasonlatosan Agatha irodájához. Az asztal közepén egy jókora, vaskos, kopottas, zöld bőrrel bevont főkönyvszerű kötet feküdt. Agatha leült egy steppelt, sötétpiros bőr karosszékre, az ezredes pedig egy hasonló alkalmatosságra az íróasztal túloldalán, aztán előhalászta az okostelefonját a zsebéből, és letette a főkönyv mellé.

– Szóval, miben lehetek a segítségére, kedves? – kérdezte.

– Ahhoz, hogy megtaláljam a gyilkost, többet kell tudnom Maryről, a barátairól, és különösen az ellenségeiről. Azokra összpontosítok, akik díjugrató versenyeken vesznek részt. Tamara Montgomery azt állította, maga mindegyiket ismeri.

– Ez igaz – válaszolta az ezredes, és egyik csonka ujjával megérintette a telefonja kijelzőjét. A főkönyv varázslatos módon kinyílt, és előtűnt a benne megbúvó laptop. Az ezredes szemmel láthatóan elégedetten nyugtázta Agatha elképedt pillantását. – Tök jó, mi? Maguk fiatalok ezt így mondják, nem?

– Nagyon ügyes! – ismerte el Agatha.

– Nyilvánvalóan tudja, hogy erősen érdekelt vagyok rendezvények szervezésében. – Az ezredes úgy fordította a főkönyvet, hogy a laptop monitora őfelé nézzen. – De az

itt levő nevek és kontaktok listájához szigorúan csak a legkülönlegesebb esetben férhet hozzá más. Fölöttébb modortalan dolog volna részemről, ha megosztanám.

– Mary ismerőseinek listája már megvan – magyarázta Agatha, kerülve a „barát” szót, mivel komolyan kételkedett benne, hogy Marynek voltak barátai. – Tényleg többet kell tudnom arról, mi zajlott ezeken a rendezvényeken, hogy meg tudjam fejteni, ki akarhatta megölni… Lady Maryt. – Előre megfontolt szándékkal használta Mary titulusát, remélve, hogy ha tiszteletet mutat a rangja iránt, az tetszeni fog az ezredesnek.

– Nem igazán érdekelnek a pletykák és a kaszárnyai szóbeszédek – szögezte le az ezredes –, de segítek annyit, amennyit tudok. Csak megnézem, a feleségem össze tud-e ütni nekünk valamit. – Egyik tömpe ujjával megpiszkálta a telefonját. Kattanás hallatszott, ahogy bekapcsolódott egy láthatatlan házi telefonrendszer. – Jen, mit szólnál egy teához és süteményhez?

– Köszönöm! – hallatszott a hangszóróból valahonnan a szobából. – Örülnék neki.

Kattanás.

– Ez nem vált be. De a legjobb tervek soha nem élik túl a találkozást az ellenséggel, nem igaz? – kuncogott az ezredes. – Alkalmazkodás és túlélés. Mi lenne, ha inkább ezt vennénk igénybe? – Rábökött egy másik ikonra a telefonja kijelzőjén, mire hátul kinyílt a faborítás egyik panelje, és egy bárszekrény tárult fel. – Egy kis sherryt?

– Az nagyon jó lenne – mosolyodott el Agatha. – Honnan

van ez a sok csodakütyü?

– A legtöbbet magam állítottam elő – magyarázta az ezredes, és egy ólomkristály üvegből italt töltött két pohárba. – Aktív éveimet a brit hadsereg hivatásos mérnöki hadtesténél töltöttem. Mindig szerettem a lovakat, természetesen, de azt hiszem, a gépeket és a szerkentyűket egy kicsivel még náluk is jobban. A jövő a csúcstechnológiáé, ifjú hölgy.

Átnyújtott egy poharat Agathának, és észrevette, hogy az az ujjait nézi.

– Akció közben sebesültem meg – magyarázta, és feltartotta a kezét.

– Meglőtték?

– Nem, a rotor kapott el. Kiszálltam egy helikopterből, és szalutáltam a tábornokoknak.

– Két ujjal? Nem épp a tökéletes szalutálás.

– Nem épp tökéletes generálisokat neveztek ki akkoriban.

– Még szerencse, hogy nem a közkatonái előtt…

Az ezredes kuncogott.

– Maga tetszik nekem – mondta. – Ha csak negyven évvel fiatalabb lennék…

– Én még kisiskolás volnék, magát pedig letartóztatnák.

Most már hahotázott a fickó, majd finoman koccintott Agathával, és visszaereszkedett a székébe.

– Csak annyit mondhatok magának, hogy ez a Mary Darlinda Brown-Field sok problémával küzdött. Nagyon elbűvölő is tudott lenni, de ügyesen felbosszantotta az

embereket, ha úgy jött ki a lépés. Ezt bizonyára maga is tudja már.

– Közvetlen tapasztalat – vágta rá Agatha –, de nem sokat tudok a díjugrató versenyek körülményeiről és a résztvevőkről. Életemben mindössze egyszer voltam jelen egy kisebb jótékonysági rendezvényen.

– A nagy rendezvények az igazán érdekesek – bólintott az ezredes. – A szupergazdagok nemzetközi parádéja. Jen és én, mondhatni, elég tehetősek vagyunk, nyugdíjat kapok a seregtől, és van valamennyi családi örökségünk is, de azoknak az életstílusáról, akik a legjobb versenyeken indulnak, a legtöbben csak álmodozhatnak.

– Claudette is közéjük tartozik?

– Claudette Duvivier? Maga ismeri Claudette-t?

– Nem, de nagyon szeretném megismerni.

– Meglátom, mit tehetek – mondta az ezredes, és felvette a telefonját. Kiválasztott egy számot a gyorshívási listából, és Agatha türelmesen hallgatta az egyoldalú beszélgetést. – Claudette, drágám! Igen, igen, már alig várom. Igen, Jen is jön. Claudette, van itt valaki, aki szeretne találkozni veled. A neve Agatha Raisin. Tényleg? Milyen *la dame*? Rendben… – egyik kezével eltakarta a telefont, és halkan szólt Agathához. – Azt kérdezi, maga-e a *la dame d'âne*… a szamaras hölgy.

– *La dame*… Igen – ismerte be Agatha, és ivott egy korty sherryt. – Én vagyok az. Nem is tudtam, hogy ilyen híres vagyok Franciaországban.

Az ezredes megrántotta a vállát, mint aki azt mondja,

fogalma sincs, majd folytatta a telefonbeszélgetést.

– Igen, ő az. – Szünet. – Ha ezt akarod, drágám. Megkérdezem. – Megint eltakarta a telefont, és Agathához fordult. – Ráér egy kis kirándulásra pénteken vagy szombaton? Claudette szeretné megismerni magát. A maga helyében ráérnék.

– Akkor ráérek – vágta rá Agatha.

– Igen, ráér. – Az ezredes tovább csevegett. – Nagyszerű. Péntek reggel. A malomhoz érkezés becsült időpontja tíz óra. Bella? Igen, elhozhatom Bellát, ha az embered vigyáz rá a reptéren. Ez nagyszerű ötlet. Tökéletes neki ez az időjárás. *Au revoir*, drágám!

Letette a telefont, és ragyogó mosollyal nézett Agathára.

– Kirándulni megyünk? – érdeklődött Agatha. – Hová?

– Találkozunk Claudette-tel – hangzott a válasz.

– Tudom, hogy szereti a váratlan kis meglepetéseket – mondta Agatha, és a laptop meg a bárszekrény felé intett –, de ha a részleteket is csak keveseknek kötheti az orrára, akkor ezek egyike feltétlenül én kell hogy legyek.

– Szüksége lesz az útlevelére és néhány elegáns esti öltözékre – közölte az ezredes. – Eljön velünk Bordeaux-ba.

Hatodik fejezet

– Az még csak hagyján, hogy meglepetés, srácok – újságolta Agatha a földig érő tükör előtt állva a hálószobájában, miközben maga elé tartott egy flitteres fekete estélyi ruhát –, de egy ilyen hirtelen utazás esetén az ember lánya még azt sem tudja eldönteni, mit pakoljon be, nem igaz?

Szembefordult a cicákkal, akik az ágyból bámulták tágra nyílt szemmel, a farkukat lengetve.

– De hát, titeket ez nem érdekel, ugye? Ti csak enni akartok. – Agatha a fésülködőasztala melletti székre rakta a ruhát, és lement a konyhába, sarkában a macskákkal. Enni adott nekik, aztán azon kezdett töprengeni, ő mit vacsorázzon. Öntött magának egy pohár vörösbort, hogy könnyebb legyen átgondolni a dolgot. Lapult a fridzsiderben egy marhahúsos pite, és valahol a mélyhűtőben egy doboz mikrózható sült krumpli. Mind a kettőt utálta. De most fontos dolgokon kell gondolkodnia,

nem lehet finnyás.

A konyhaasztalnál ülve iszogatta a bort, és kinyitott egy jegyzettömböt, amit a bevásárlólista összeállításához szokott használni. Ki akarhatta holtan látni Maryt? Ne foglalj állást túl hamar, figyelmeztette magát. Ne zárj ki semmit! Kezdjük a közvetlen környezetével.

Darell és Linda. Talán ők a legkevésbé gyanúsíthatók. Semmit nem nyernek Mary halálával. Lehet, hogy valamelyik üzletfelüknek volt valami aljas célja vele, vagy profitálhatott belőle, ha elteszi láb alól Maryt? Patrick talán kiderített ezt-azt ezzel kapcsolatban.

Charles. Valószínűleg továbbra is rá fókuszál a rendőrségi nyomozás, pedig egész biztosan nem bűnös. Wilkes főkapitány abból a feltételezésből is kiindulhat, hogy Charles lefizetett valakit, hogy elvégezze a piszkos munkát: egy hivatásos bérgyilkost. Lehet még ilyet mondani manapság, hogy „bérgyilkos”, vagy ez túlságosan genderspecifikus kifejezés? Nevetséges! Egy profi mindenesetre tiszta munkát végzett volna, és nem kockáztatta volna, hogy leleplezik a bizarr lovaglóöltözékben elkövetett öngyilkossági jelenet megrendezésével. Ennek ellenére a rendőrség továbbra is gyanúsítja Charlest.

Gustav. Bármit megtenne Charlesért. Ő viszont soha nem hagyta volna jóvá, hogy az inas eltegye láb alól Maryt. Más módon próbálkozott, hogy megszabaduljon a Brown-Field-problémától. Gustav tudta ezt. Annak ellenére, hogy Brown-Fieldék ki akarták túrni a Barfield

House-ból, az inas nem kockáztatta volna meg, hogy olyan rettenetes dolgot kövessen el, mint a gyilkosság, ha attól kell tartania, hogy emiatt Charles ellene fordul. Érdekes lenne azonban egy kicsit többet megtudni Gustav titokzatos előéletéről. A rendőrség továbbra is gyanúsítottként tartja számon. Ellenőrizni kell, van-e alibije.

Mrs. Tassy. Kizárt dolog, hogy bármi köze lenne Mary megöléséhez, bármennyire utálta is Brown-Fieldéket. Ez egész egyszerűen méltóságán aluli dolog, különben sem elég erős ahhoz, hogy véghezvigye. Képtelenség. Csak Wilkes lehet annyira ostoba, hogy gyanúsítottként tekintsen rá, illetve feltételezze, hogy szövetkezett volna Gustavval.

Én. Én tudom, hogy nem én voltam. Wilkes talán nem így gondolja, de nem fogok időt pazarolni arra, hogy saját magam ellen nyomozzak.

Jelzett a mikrohullámú sütő. Agatha kivette a krumplit, és berakta a pitét. Kitette a csipszet a dobozából egy tányérra, és megkóstolt egyet. Túl forró. Levegőt szívott be, hogy lehűtse a száját, ivott egy korty bort, és makacsul visszatért a listájához. És mi van a lovasokkal? – tette fel magának a kérdést. Beosztottjainak, Toninak, Patricknek vagy Simonnak talán mégiscsak sikerül majd előkeríteni valakit a parti vendéglistájáról, de addig is itt van nekünk:

Tamara Montgomery. Mary megzsarolta, és ő meg az apja tönkretették Tamara vállalkozását. Rengeteg az

indíték. Nem keltette egy gyilkos benyomását, de ez nem jelent semmit. Ellenőrizni kell az alibijét.

– A dolgok – mondta ki hangosan Agatha, John Cornish akcentusát utánozva – nem mindig azok, amiknek látszanak. Az ezredes főkönyvnek álcázott laptopja biztosan nem volt az, aminek első pillantásra tűnt. Erről jut eszembe…

Claudette Duvivier. Semmit nem tudunk róla. Ezen segítenem kell, még mielőtt találkozom vele pénteken. Tudja, ki vagyok. Nekem is a lehető legtöbbet kell megtudnom róla.

Deborah Lexington. Őróla sem tudok semmit, de holnapra több kiderülhet. Meg kell látogatnom.

Mrs. Chadwick. Lehet, hogy benne volt? Darellen keresztül összekapcsolható Maryvel és a lovas brossal, de volt-e indítéka ölni? Lehet, hogy Mary őt is megzsarolta?

Az az igazság – állapította meg Agatha –, hogy amerre csak nézek, felüti a fejét egy újabb gyanúsított.

A mikró újra csengetett, Agatha a krumpli mellé halmozta az összelapult pitét. Nem volt valami étvágygerjesztő látvány, de szörnyen éhes volt, így hát nem érdekelte. Benyúlt a szekrénybe a ketchupért, hogy feljavítsa kissé az ételt, amikor hallotta, hogy nyílik a bejárati ajtó.

– Ide süss! – kiáltott Roy Silver. Beküzdötte magát az előszobába, és bevásárlószatyrokkal megpakolva megállt a konyhaajtóban. – Elugorhatnánk a Vörös Oroszlánba, drágám. Én fizetek! Mindjárt éhen halok, még ezeket a

csodás dolgokat sem tudom megmutatni neked, amíg nem eszem valamit, és nem gurítok le egy tisztességes italt.

– Veszem a kabátom! – vágta rá azonnal Agatha, miközben a pitét és a csipszet a szemetesbe kotorta.

A Raisin Nyomozóiroda személyzete másnap reggel már jó korán bent volt a munkahelyén. Agatha íróasztala körül gyűltek össze, ő pedig elmagyarázta, hogy Roy nem lesz itt, mivel különleges megbízatást kapott a lovasudvarban. Ezek után átadta Toninak a jegyzetfüzetéből kitépett lapot.

– A gyanúsítottak listája egyre nő – tájékoztatta a többieket. – Kérlek, Toni, olvasd fel, hogy innen léphessünk tovább.

– Tojás, papír zsebkendő, tej, macskaeledel…

– Ami a lap alján van! – nyögött fel Agatha a szemét forgatva.

Toni elnyomott egy kuncogást, és felolvasta a neveket. Patrick Mulligan közbeszólt.

– Elég sok háttér-információhoz jutottam Maryről a különféle rendőrségi kapcsolataimtól – jelentette be. – Kétszer is figyelmeztették a díjugrató versenyeken történt balhékat követően. Egy nyugdíjas cimborám szerint, aki biztonsági őrként dolgozott néhány rendezvényen, Maryről az a hír járta, hogy verekedést provokál a többi versenyzővel, de a feljelentéseket minden esetben visszavonták. Egyszer Deborah Lexingtonnal verekedett össze. Ő az öccsével él egy Duns Tew nevű falu közelében.

A szüleik évekkel ezelőtt meghaltak egy szállodai tűzvészben Törökországban.

– Deborah azt állítja, rajtakapta Maryt, amikor az megpróbált beadni valamit a lovának – folytatta Patrick. – Az ilyen rendezvényeken engedély nélkül mások lovainak még a közelébe sem mennek, vagy csak a tulajdonos társaságában. Deborah azt állította, Mary el akarta kábítani a lovát – droggal vagy méreggel. Erre ő megragadta Mary grabancát, és elrángatta onnan. Volt nagy visítozás és kiabálás, meg némi cicaharc, aztán Mary fellökte Deborah-t.

– Szenvedő alanya voltam az egyik ilyen Mary-féle támadásnak – jegyezte meg Agatha. – Beleadott apait-anyait.

– Deborah hátratántorodott, megbotlott, és beverte a fejét egy Land Rover vonóhorgába. Súlyosan megsérült, kómába esett. Amikor végül magához tért, már részlegesen le volt bénulva. Az orvosok arra számítottak, hogy teljesen fel fog épülni, de ez nem következett be.

– Mary miért nem került ezért börtönbe? – kérdezte Simon.

– Nem volt szemtanú – magyarázta Patrick. – Néhányan ugyan hallották a lármát, de az egész nagyon gyorsan történt. Deborah-t az öccse találta meg. Amikor magához tért, senki nem tudta igazolni, mi történt, csak Deborah elmondására támaszkodhattak. Mary azt mondta, Deborah biztosan elesett, de amikor ő otthagyta, még nem volt semmi baja. A lóban nem találták méreg vagy drog

nyomát.

– Hűha! – ámult el Toni. – Ha valakinek volt indítéka, hogy megölje Maryt, akkor az Deborah Lexington.

– Csakhogy ő fizikailag nem alkalmas erre – vetette közbe Agatha. – Viszont mindenképpen meg kell látogatnunk. Simon, rajta tartottad a szemed Mrs. Chadwicken, és megtudtál valami mást is arról a lóbrossról?

– A ház, amit Mrs. Chadwick és Darell használnak Oxfordban, egész héten üresen állt – mondta Simon. – Egyikük sem ment a közelébe se. Mr. Chadwick szerint a felesége külföldre utazott, és csak a jövő hét elején jön vissza.

– Ami a brosst illeti, beszéltem egy ékszertervezővel itt, Mircesterben – folytatta Simon. – Ő összehozott egy londoni ékszerésznővel, aki a saját alkotásaként azonosította a brosstűt. Azt mondta, egy bizonyos ügyfél számára készítette – azt nem árulta el, hogy kinek –, mégpedig különleges születésnapi ajándékként. A vevő a lányának rendelte meg. Néhány héttel később a lány apja egy másik ugyanolyat is megrendelt. Azt állította, a feleségének annyira megtetszett a lányuk brosstűje, hogy ő is akar egyet. Csak ez a két példány létezik belőle.

– Fogadni mernék, hogy Mrs. Chadwick meglátta Mary brossát – töprengett hangosan Agatha –, és kikövetelte, hogy Darell neki is csináltasson egyet.

– Az a nő sokat jelenthet Darellnek – jegyezte meg Simon. – A becslések szerint a bross öt- és tízezer font

közötti összegbe kerülhetett.

– Az meg sem kottyan Darellnek – szólt közbe Patrick. – A Brown-Field cégbirodalom megszámlálhatatlan milliókat ér. Azzal kezdték, hogy hölgyek számára gyártottak… szóval… egészségügyi betéteket, de aztán kiterjesztették a vállalkozást, ingatlanba és a szabadidőiparba fektettek be. Darell szenvedélyes golfos. Spanyolországban játszik, és legalább két golfklubnak is tagja az Egyesült Királyságban. A lányához hasonlóan szeret győzni, és nem mindig játszik tisztességesen. Az egyik klubból kirúgták csalásért, de pár héttel később újra felbukkant. Amikor a tudomására hozták, hogy nem örülnek neki, egyszerűen kijelentette: „Majd meglátják, hogy nagyon is szívesen fogadnak.” Az egyik cége megvette a klubot. Lényegében ő lett a hely tulajdonosa.

– Az a hír járja, hogy a golfos barátai között magas rangú rendőrtisztek is vannak – folytatta Patrick. – Talán ezért nem emeltek soha vádat Mary ellen. Azt is tudják róla, hogy megvannak a módszerei, hogyan korrumpálja az embereket: vagy sima vesztegetéssel, vagy a „kemény kéz” taktikájával, vagyis felbérelt emberekkel ijesztgeti őket.

– Szép munka, fiúk – bólintott Agatha. Tudta, hogy kellemetlen főnök is tud lenni, de ahhoz is értett, hogy elismerje a munkatársak érdemeit, ha vannak. – Ti ketten foglalkozzatok tovább a többi üggyel, és próbáljátok megtalálni azokat a lovasokat, akik elszenvedői voltak Mary indulatkitöréseinek a versenyeken. Talán nem

emeltek vádat, de tudnunk kell, kik voltak, és érintettek lehetnek-e a gyilkosságban.

– Szerintem a rendőrség épp ezt csinálja – jegyezte meg Patrick.

– Előfordulhat, hogy valamiben egy lépéssel előttünk járnak – válaszolta Agatha –, de azért csak ellenőrizzük! Nem maradhatunk le semmiről. Mindenekelőtt szükségem van valami információra egy Claudette Duvivier nevű francia nőről. Úgy tűnik, rendszeresen részt vesz a díjugrató versenyeken. Holnap találkozom vele, és szeretnék kicsit többet tudni róla. Toni, te meg én ma ellátogatunk Deborah Lexingtonhoz. Akkor lássunk is hozzá!

Agatha és Toni aznap délelőtt elindultak Duns Tew-ba. Toni vezetett. Chipping Norton felé tartottak, aztán ráhajtottak a Banbury felé vezető útra, majd egymás után befordultak egy egész sor alsóbbrendű utcán, amelyek egyre keskenyebbek és keskenyebbek lettek, ahogy a célukhoz közeledtek. Alacsony sövénykerítések és szabályos ligetek jelezték a mezők határait, ameddig a szem ellátott. A napfényben elszórtan legelésző ragyogó fehér birkák adtak hírt arról, hogy élet is van errefelé, meg az itt-ott feltűnő gazdasági épületek. A régi, festői kőházak tökéletesen harmonizáltak a tájjal, aztán amikor áthajtottak egy hídon egy patak fölött, Toni két alacsony, szögletes, növénnyel benőtt betonépítményt látott meg az út egy-egy oldalán.

– Érdekes kis viskók – jegyezte meg.

– Nem viskók – javította ki Agatha. – Charlesnak is van néhány ilyen a birtokán. Fegyverállások, amelyek a második világháborúból maradtak itt. Tudod, hogy Charles mennyire odavan a történelemért. Azt mondja, majdnem harmincezer volt az országban arra az esetre, ha a nácik benyomulnának. A legtöbbet már ledózerolták, de Charles nem hagyta, hogy az övéihez hozzányúljanak.

– Azt hiszem, már majdnem ott vagyunk – jegyezte meg Toni.

Megérkeztek egy falucskához, amelyet Agatha régi és modernebb kőépületek kellemes elegyének érzékelt. Elhaladtak a Fehér Ló fogadó előtt, aztán találtak egy mellékutat, amely egy viszonylag új, nagy előkertes, késő huszadik századi házhoz vitte őket. A kocsifelhajtó kapuja zárva volt, az út közepén egy háromajtós piros Ford állt. Leparkoltak hát, és egy kisebb kertkapun áthaladva gyalog mentek tovább. Mire a bejárathoz értek, egy fiatalember már várta őket.

– Miben segíthetek? – kérdezte barátságosan mosolyogva.

– Deborah Lexingtont keressük – felelte Agatha. – Beszélni szeretnénk vele.

– Nem tudom, lehetséges-e most – tétovázott a férfi. – Jöjjenek be, és megnézem, kíván-e vendégeket fogadni.

Intett, hogy lépjenek be az előszobába. Agatha úgy ítélte meg, a férfi a húszas évei vége felé járhat, és ahogy a pólója rásimult a testére, nagyon jó formában lévőnek

látszott. Magas volt, vékony és izmos. Agatha észrevette, hogy Toni is nézegeti a fiút.

– Jacob vagyok, Debbie öccse – mondta amaz, és mindkettőjükkel határozottan kezet fogott. – Vagy egyszerűen Jake. Megnézem, a nővérem ébren van-e.

Eltűnt balra egy szobában, és becsukta maga mögött az ajtót. Agatha körülnézett. A berendezés fájdalmasan unalmas és modern volt. A falak és a plafon fehérre festve, a földön végig bézs szőnyeg. Kanyargós fehér fa lépcsőfeljáró vezetett az emeletre az előszoba másik végéből. Toni gyorsan előrement, és fellesett a lépcsőn, aztán a ház hátuljában levő szobákba is bekukkantott. Végighúzta a kezét a lépcső melletti asztalon heverő leveleken. Azzal a szobával átellenben, amelyikben Jake eltűnt, lehetett az egykori nappali, és a nyitott ajtón keresztül Agatha látta, hogy tele van edzőfelszereléssel, súlyzókkal és egy néhány jókora monitorral. A késő délelőtti napfény a redőnyökön keresztül csíkokat rajzolt a padlóra.

– Az az én dolgozószobám. – Jake visszatért. – Honlapokat tervezek, és sportolni is szeretek. Jó, ha minden itt van, egy helyen. Debbie már készen áll a fogadásukra.

Bevezette Agathát és Tonit egy helyiségbe, amely valaha étkező lehetett, de most inkább kórteremnek volt nevezhető. Méretes vaságy foglalta el a szoba nagy részét, és egy sápadt, vékony nő feküdt a ragyogó fehér ágyban, a háta párnákkal megtámasztva. Balra két monitor

hunyorgott diszkréten, az ágy felé kanyargó kábeleket nyilvánvalóan a beteghez kapcsolták valahol a rózsaszín selyem pizsamafelső alatt. A nő jobb oldalán egy vázában friss virág díszelgett, az asztalon egy távirányító, egy puha kötésű könyv és egy pohár víz várakozott egy üveg parfüm társaságában.

– Ültess egy kicsit feljebb, Jake – szólalt meg a nő, mire a fiatalember előlépett. A nővére bal karját átvetette a vállán, előbbre csúsztatta, aztán megnyomott egy gombot az ágy oldalában, amely felemelkedett Deborah háta mögött.

– Deborah Lexington vagyok – nyújtotta a nő bal kezét Agatha felé. – A másiknak már nem sok hasznát veszem.

Agatha megrázta a kezét. A bőre meleg volt, és Agatha apró izzadtságcseppeket vett észre Deborah homlokán.

– Agatha Raisin vagyok, ő pedig…

– Igen, tudom, kik maguk – szólt Deborah –, és hallottam, milyen ügyben vizsgálódnak. Igaz, hogy ágyhoz vagyok kötve, de a barátaim folyamatosan tudatják velem, mi zajlik a való világban.

– Akkor azt is tudja, miért akarunk beszélni magával – mondta Agatha.

Jacob hellyel kínálta őket az ágy mellett. Toni elővett egy jegyzettömböt és egy tollat.

– Mary Darlindáról akarnak beszélni – mosolyodott el gúnyosan Deborah. – A leggyűlöletesebb emberi lény, aki valaha élt a földön. Rohadjon el a pokolban!

Toni felnézett a jegyzettömbből.

– Ez sokkolja magukat? – kérdezte Deborah, és megjátszott ártatlansággal hajtotta oldalra a fejét.

– Egyáltalán nem – felelte Agatha. – Azt hiszem, értem, miért…

– Érti?! – kiáltott fel Deborah. – Hogyan is érthetné? Hogyan lehetne halvány fogalma róla, milyen egy reggel felébredni, és rájönni, hogy nem tudja használni a lábát és a jobb karját? El sem tudja képzelni, milyen érzés ehhez az átkozott ágyhoz kötve élni, azzal – a szemközti falra szerelt tévére mutatott – meg egy vacak telefonnal, hogy kapcsolatot tarthassak a külvilággal, és minden mással, ami a barátaimnak megadatik!

Legyezgetni kezdte magát a bal kezével, és intett Jacobnak a parfümös üvegért.

– Sajnálom – jegyezte meg Agatha. – Igaza van. El sem tudom képzelni, min megy keresztül.

– Ez megnyugtat – válaszolta keserűen Deborah, miközben parfümöt spriccelt szét maga körül a levegőbe. – Régebben arra használtam, hogy ne érezzék rajtam a lovak szagát, most meg hogy elűzzem a saját szagomat. Egyébként téved.

– Tévedek? Miben?

– Nagyon is el tudja képzelni, mire képes Mary… – Deborah felkacagott. – Hallottam, hogy magát is földhöz vágta, akárcsak engem. Egy kicsit megfürdette pezsgőben.

– Ön nagyon jól értesült.

– Á, dehogy. Viszont mindenki arról az estéről beszél. A barátaim meglátogattak a hírhedt maszkabál előtt.

Egyikük megmutatta a meghívóját. Azt mondta, természetesen nem megy el azok után, amit Mary tett velem… de aztán mégis elment. Látta az egészet maga és Mary között. A barfieldi csata, ahogy elnevezték.

– Nem volt igazán csata – biggyesztette le az ajkát Agatha –, de ahhoz elég volt, hogy letartóztassanak gyilkosságért.

– Nyilvánvaló, hogy nem maga tette – mosolygott önelégülten Deborah –, bár fogadni mernék, hogy szerette volna megtenni, miután megkaparintotta az ön imádott Sir Charlesát.

– Semmi okom nem volt rá, hogy kedveljem Maryt, de…

– De nem ölte meg, mert a kocsifeljáró közepén bizalmas beszélgetést folytatott Sir Charlesszal. Látták magukat. Körülbelül annyi lehetősége volt rá, hogy megfojtsa azt a dögöt aznap éjjel, mint nekem.

– Ha nem maga volt és nem is Agatha, akkor ki? – kérdezett közbe Toni. Letette a jegyzettömböt, és a telefonján kezdett matatni. Agatha haragosan nézett rá.

– Honnan tudjam? – fortyant fel Deborah. – Maguk a detektívek. Menjenek, és nyomozzanak! Értesítsenek, ha megtalálták, aki elkövette, és én megjutalmazom az illetőt! Most menjenek. Elfáradtam.

Jacob kikísérte őket az előtérbe. Toni belépett a férfi dolgozószobájába.

– Itt tölti minden idejét? – kérdezte. – Azért eljár néha… társaságba?

– Főleg itthonról dolgozom – felelte Jake. – Időnként

elmegyek értekezletekre, bevásárolni, de minden ide köt, és kéznél vagyok, ha Debbie-nek szüksége van rám.

– Egyedül lehet őt hagyni? – érdeklődött Toni.

– Jár hozzá egy nővér. Akkor el tudok menni.

– A maga izmaival – mosolygott Toni, és végighúzta az ujját az egyik súlyzón – azt hittem, sokkal nehezebbekkel is elbírna, mint ezek.

– Egy kis izomhúzódás – magyarázta Jacob, és óvatosan megdörzsölte a mellkasát. – Nem szabad erőltetnem.

– Vigyázzon is! – mondta Toni, és körülnézett a szobában. – Gyönyörű ez a ház.

– Nem olyan nagy, mint ahol felnőttünk, de nekünk megfelel. Akkor költöztünk ide, amikor meghaltak a szüleink. Aztán megtörtént Debbie balesete…

– Az magának is rettenetes lehetett.

– Toni! – sziszegett Agatha, akit egyre jobban idegesített a lány flörtölése. – Ideje indulni!

Toni leengedte az autó ablakait, miközben Agatha bekötötte magát. Elviselhetetlen meleg volt a kocsi belsejében.

– Pfff! – sóhajtott Toni, és beindította a motort. – Olyan itt, mint egy kemencében. Azt mondják, a jövő héten változik az idő. Nem lesz ilyen kánikula.

– Köszönöm az időjárás-jelentést – pufogott Agatha –, de nem csak itt van meleg! Odabent is eléggé felforrósodott a levegő! Mi az ördögöt faggatóztál? „Azért eljár néha… társaságba?” meg „ennél sokkal nehezebb súlyokkal is

elbírna”! Az a dolgunk, hogy nyomozzunk, nem az, hogy pasikat szedjünk fel!

– Én igenis nyomozok! – csattant fel Toni. – Ugyan már… Mindjárt ebédidő – hadd hívjam meg egy nagy pohár hideg italra!

Pillanatok alatt felderítették, melyik útvonal visz vissza Duns Tew-ba, ahol Toni behajtott a Fehér Ló mögötti parkolóba. A fogadó hátsó részén faasztalok fürödtek a napsütésben, és bár egy hideg ital a kertben vonzó lehetőségnek tűnt, amikor bementek, a hideg kőlapoknak nem tudtak ellenállni. Agatha lerúgta a cipőjét, és hagyta, hogy a lába élvezze a kövek hűvösét.

– Remekül néznek ki itt az ételek – vette kezébe Toni az étlapot.

– Nekem csak egy gin-tonikot – próbálta becsapni a gyomrát Agatha. – Még mindig tele vagyok a tegnap esti vacsorával a Vörös Oroszlánban. Legjobb lesz, ha te limonádét iszol, sofőröknek az való.

Körülnézett, miközben Toni megrendelte az italokat. A pult körül csend honolt, bár a Fehér Ló nem olyan helynek látszott, ahol túl sokáig megmaradna az ilyen nagy nyugalom. A nehéz fagerendákra dísznek hagyományos lószerszámokat aggattak, de látni lehetett a kőből épített falakat is, ahová körmönfont, modern műalkotásokat helyeztek el, és olyan légkört teremtettek a tizenhetedik századi fogadóban, hogy Agatha legszívesebben hosszú időre berendezkedett volna itt.

A múltban, azon szép napok egyikén, amikor a

cotswoldsi vidéken csavargott Charlesszal, talán itt maradtak volna egész délután. Talán kivettek volna egy szobát éjszakára… Azok a napok azonban már örökre véget értek.

Toni meghozta az italokat.

– Szóval, ha nem az ifjú Jake-et akartad behálózni – nézett fel Agatha –, akkor miben mesterkedtél odabent?

– A ház úgy néz ki, mintha nagyrészt üres lenne – kezdte Toni. – Ezt furcsának találtam. A konyha és a kerti melléképület a ház mögött nincs bebútorozva.

– Ez talán nem is olyan furcsa – ellenkezett Agatha. – Deborah gyakorlatilag abban a szobában tölti az életét. Jake-é a ház többi része. Túl sok szoba, túl nagy hely egy fiatalembernek. Miért venné a fáradságot, hogy az egészet bebútorozza?

– De látszott, hogy korábban voltak ott berendezési tárgyak. Jake barlangjában a szőnyegen láthatók a bútorok nyomai, és ha ő és Deborah egy nagyobb házból költöztek ide a szüleik halála után, azt gondolná az ember, sok berendezést magukkal hoztak. Szerintem kiürítették a házat.

– Ezt hogy érted?

– Nézze meg ezt! – Toni átnyújtotta Agathának az okostelefonját. – Mintha a levelek az asztalon a lépcső aljában ügyvédektől és ingatlanügynököktől érkeztek volna. Aztán ezt találtam az interneten.

Toni telefonjának kijelzőjén felbukkant annak a háznak a fotója, ahonnan most jöttek el. A kép egy ingatlaniroda

weboldalán szerepelt. Agatha átnézte a házról készült többi képet is. Deborah szobáját az ágy és a monitorok nélkül fotózták le. Jacob kuckójában nem voltak ott sem a tornaszerek, sem a komputerek. A többi szoba is teljesen üresen állt. A ház lakatlannak látszott.

– Olyan, mintha azonnal beköltözhető lenne – jegyezte meg Agatha.

– Ideális a gyors értékesítéshez – erősítette meg Toni –, és el is adták. Nézze meg az árát.

Agatha meghökkent a hétjegyű szám láttán. Tisztában volt vele, hogy az ingatlanárak magasak az országnak ezen a részén, de ez hatalmas összeg volt egy olyan házért, mint Lexingtonéké.

– Ezzel rengeteg pénz kerül a kezükbe – mondta. – Bővel elég ahhoz, hogy felbéreljenek valakit Mary megölésére.

– Ami akkor is furcsa és kockázatos módja volna a bérgyilkosságnak – vetette ellene Toni –, és nem ismerjük az anyagi helyzetüket. Nem tudjuk, mennyibe kerül Deborah orvosi ellátása.

– Akkor derítsük ki! – Agatha kortyolt egyet az italból. – Pontosabban te deríted ki. Nekem ma délután találkoznom kell Charlesszal, hogy tájékoztassam. Gyere, keressünk egy árnyékos helyet a kertben, és folytassuk ott az ivást.

Toni hazáig vitte Agathát, aztán az irodába indult. Agatha felhívta a Barfield House-t, hogy megtudja, otthon van-e Charles. Gustav vette fel a telefont.

– Mit akar? – mordult fel a férfi.

– Ugyan már, Gustav! – korholta Agatha. – Lehetne egy kicsit kedvesebb is velem. Elvégre még most is egy oldalon állunk.

– A helyzet az – mondta Gustav –, hogy nem bízhatok meg senkiben. Az oldal nem jelent semmit.

– Charles otthon van ma délután? Szeretnék odamenni és beszélni vele.

– Azt hiszem, igen. Majd figyelmeztetem.

– Köszönöm, Gustav! A magával folytatott valamennyi telefonbeszélgetés boldogsággal tölt el… amint leteszem a kagylót.

Kattanás. Gustav megelőzte.

Agatha gyorsan lezuhanyozott, újra kisminkelte magát, és elővett egy kis sárga virágmintás, égszínkék, puffos ujjú kreppruhát, V alakú, mély nyakkivágással. A vékony öv tökéletesen illett az alakjához. Nyárias volt, de Charlesszal fog találkozni, nem egy átlagos ügyféllel, és ha Toni időjárás-jelentése beigazolódik, akkor véget ér a szép idő, és a nyár hamarosan megint a távoli jövő zenéje lesz. Ez a ruha megérdemelte, hogy napsütésben hordják, és most volt itt az ideje ennek.

Agatha a kerti ösvény felénél járt, a kocsija felé tartott, amikor James utánaszólt. A saját háza ajtajában állt, egyik kezében könyv, a másikban egy csésze tea, mint mindig.

– Aggie, elmész, kedvesem? – kérdezte. – Gyönyörű a ruhád.

– Köszönöm, James! Eléggé sietek. Charlesszal

találkozom.

– Ó, értem… Csak azon gondolkodtam, nem akarod-e, hogy együtt vacsorázzunk. Én főzök.

– Talán valami könnyűt – tétovázott Agatha, és érezte, hogy eléggé szoros az öv a derekán. – Holnap korán kell kelnem.

– Akkor tonhalsaláta – vigyorodott el James. – Van hozzá való borom is!

– De Roy nálam dekkol.

– Hát akkor… Természetesen Royt is szívesen látom.

– Nagyszerű! Később beszélünk.

James visszabandukolt a nappalijába, és leült olvasni. Azon kapta magát, hogy csak bámulja a lapokat, de nem olvas. Ritkán jött rá a romantikus képzelgés, mindig inkább szigorúan pragmatikus volt, mint vadul szentimentális, és az a kis epizód a lépcsőn jól visszaigazolta viselkedésének bölcsességét. Kísérlete, hogy összehozzon egy romantikus légyottot két személyre, azt eredményezte, hogy baráti hármasban fognak vacsorázni. Viszont Roy nem rossz fej, és Aggie nagyon vonzón festett abban a kék ruhában. Persze azért vette fel, mert egy másik férfival, Charlesszal találkozik, aki most, hogy a felesége már nincs útban, feltehetőleg megint visszakerül a pikszisbe.

Összecsapta a könyvet. Ha kihívás elé kell néznie, nem fog meghátrálni! Sir Charles Fraith nem masírozhat ki-be Agatha életébe, ahogy neki tetszik. Bármilyen slamasztikából próbálta is kihúzni azt a hebehurgya,

megbízhatatlan Charlest, világossá kell tennie Agatha számára, hogy az állhatatos, megbízható Jamesre mindig számíthat. Szóval akkor… vacsora három személyre.

Barfield House-ba érkezve Agatha úgy döntött, elkerüli az újabb kellemetlen találkozást Gustavval. Ahelyett, hogy becsengetett volna, a ház oldalában lévő teraszhoz sétált. Pontosan tudta, hogy ebben a napszakban hol tartózkodik Charles.

A könyvtárszoba üvegajtaja nyitva volt, hogy becsalogassa a házba a pázsit felől érkező szellőt. Agatha megállt az ajtóban.

– Charles, egy idegen nő van a teraszon! – Mrs. Tassy sipító hangja úgy hasított a levegőbe, mintha egy tőrt húztak volna végig az ablaküvegen. Agatha felsóhajtott, és a fejét ingatta. Mrs. Tassy pontosan tudta, ki ő. Azzal, hogy „idegen nőnek” titulálta, az idős hölgy azt fejezte ki a maga módján, hogy helyteleníti Agatha bejelentés nélküli érkezésének unortodox módját. Mrs. Tassy egyenes háttal ült egy karosszékben, ezüst hajkorona keretezte szürke arcát. Magas nyakú, hosszú ujjú fekete ruhája majdnem a bokájáig ért, a hölgy nem tett szemernyi engedményt sem a tavaszi hőhullámnak. Rosszalló pillantást vetett Agathára, és tovább olvasta a könyvét.

Charles felnézett az íróasztalánál végzett papírmunkából. Agatha kellemes alakja áttetszett a ruhája anyagán, ahogy hátulról megvilágította a nap. Charles elmosolyodott.

– Gondolom, Brown-Fieldék nincsenek itt – mondta Agatha, fejével Mrs. Tassy felé intve –, ha a zombik feltámadtak.

– A londoni lakásukban tartózkodnak – válaszolta Charles. – Gyere be, és fogj egy széket, Aggie. Szerzek valami italt. – Megrázott egy kis csengőt az íróasztalán, és a könyvtár nyitott ajtaja felé kiáltott: – GUSTAV!

Gustav azonnal megjelent, és haragosan nézett Agathára.

– Ó… *maga* itt? – morogta.

– Ó… – utánozta Agatha, és a két karját vizsgálgatta, mintha önnön valóságát ellenőrizné, aztán vállat vont. – Igen, én vagyok.

Charles megkérte Gustavot, hozzon nekik gint és tonikot.

– És egy sherryt a kísértetnek – tette hozzá az idős hölgy.

– Nénikém, Agathának és nekem meg kell beszélnünk a nyomozást – mondta Charles.

– Csak tessék! – csattant fel Mrs. Tassy. – Hónapok óta üldöznek és kiközösítenek ebben a házban. Nem hagyom, hogy száműzzenek ebből a szobából. Olvasok, és ez a könyvtárszoba, ahol olvas az ember.

Agatha tájékoztatta Charlest a fejleményekről. Úgy döntött, egyelőre titokban tartja Darell és Mrs. Chadwick kapcsolatát, de beszélt Tamaráról és megemlítette Deborah Lexingtont is. Gustav jelent meg az italokkal.

– Ennyi az egész? – kérdezte. – Vagy talán más vendégek

is felütik a fejüket?

– Ennyi lesz, Gustav – felelte Charles, és visszafordult Agathához. – Lexington… biztos vagyok benne, hogy az apámnak voltak ilyen nevű barátai.

– Az idburyi Lexingtonok? – csendült fel Mrs. Tassy hangja. – Akkor jöttek látogatóba, amikor te iskolában voltál, Charles, vagy Cambridge-ben. A lány, Deborah akkoriban volt tinédzser, a fiú valamivel fiatalabb… Jason, azt hiszem.

– Jacob – helyesbített Agatha.

– Igen, igen, azt mondtam, hogy Jacob. Nagy öröm volt nézni, ahogy a gyerekek a gyepen játszottak. Tele voltak energiával, tele élettel. Az őrületbe kergették szegény Gustavot. Mindenféle trükkökkel kínozták. Akkor maradtak abba a látogatások, amikor a szüleik meghaltak abban a rettenetes szállodai tűzben, Görögországban…

– Törökországban – szólt közbe Agatha.

– Igen, igen, persze – mondta ingerülten az idős hölgy. – Ez a nő imád ellentmondani, ugye, Charles?

– Agathának az a dolga, hogy pontosítsa az efféle dolgokat – nevetett Charles.

Agatha elmondta, hogy Deborah civakodott Maryvel.

– Te semmit nem tudtál erről? – kérdezte.

– Akkor még nem ismertem Maryt – magyarázta Charles –, és tudod, hogy soha nem érdekelt a lovasok társasága.

– Furcsa, hogy pont Lexingtonék jártak itt annyi évvel ezelőtt – jegyezte meg Agatha.

– Régen sokan jöttek látogatóba – hűtötte le Charles. – Ez csak véletlen egybeesés.

– Egy gyilkossági nyomozásnál nem engedhetjük meg magunknak, hogy véletlen egybeesésnek értékeljünk dolgokat. A véletlen egybeesések fölöttébb gyanúsak.

– Gyanúsítottnak tekinted Deborah Lexingtont?

– A körülményeit tekintve elég valószínűtlen gyanúsított – ismerte el Agatha. – Még vizsgáljuk őt és Tamarát és… Nos, gyanúsítottakban nem lesz hiány. Holnap találkozom egy másik érdekelttel. Egy francia nővel, Claudette Duvivier-vel.

– Mennyire tud angolul? – firtatta Charles, mint aki szeretne belefolyni az ügybe. – Tolmácsolhatok, ha akarod.

– Jobb, ha nem keveredsz bele – hárította Agatha –, és úgy néz ki, utazunk Bordeaux-ba.

– Az én költségemre?

– Nem, Charles, meghívtak. Úgy tűnik, ez ingyen lesz.

– Csak vigyázz! Nincs ingyen ebéd!

– Ha valakinek, neked tudnod kell, hogy ez nem igaz! – nevetett fel Agatha. – Már a számát sem tudom, hány ingyen ebédet és vacsorát ügyeskedtél ki belőlem. Hoppá! – kiáltott fel az órájára pillantva. – Már ennyi az idő? Mennem kell.

– Elkísérlek az autódig – ajánlkozott Charles.

Együtt sétáltak a napsütésben, egy pillanatra megálltak, hogy megcsodálják a kilátást az öreg pagony felé. A kocsinál Charles átfogta Agatha vállát.

– Köszönök mindent, amit teszel értem – mondta. – Egészen elvesznék nélküled. – Lehajolt, hogy megcsókolja, de Agatha elfordította a fejét, és a csók a fülén csattant.

– Lassan a testtel, tigris – mondta kedvesen. – Legyen csak szakmai a kapcsolatunk. Különben vagy egyikünk, vagy mind a ketten börtönben végezzünk.

Azzal Agatha beült a kocsijába, és hazaindult.

Hetedik fejezet

Otthon a cicák lelkes fogadtatásban részesítették Agathát. Nyávogtak, doromboltak és a lábához dörgölőztek.

– Nyugalom, fiúk! – Agatha lehajolt, és szép sorban megcirógatta őket. – Tudom, hogy csak érdekből szerettek: kaját akartok. Na, gyertek! – A macskák magasra tartott farokkal tekeregtek előtte, aztán a konyha felé vették az irányt.

Ahogy kitette az ennivalójukat a tálkákba, nyílt a bejárati ajtó. Agatha fájdalmas nyögéseket és tántorgó lépteket hallott. Kisietett az előszobába. Roy Silver terpeszállásban és vörös fejjel kapaszkodott fél kézzel a lépcsőkorlátba, a másikkal a nappali ajtajának keretébe. Halványkék lovaglónadrágot, lómintás sötétkék pólóinget viselt, és látszott rajta, hogy iszonyatosan szenved.

– Ez rettenetes, Aggie! – jajgatott. – Soha többé nem tudom összezárni a lábamat. Kérlek, ne viccelődj rajtam!

– Mi az ördög történt veled? – takarta el mosolyát egyik

kezével Agatha.

– Lovagoltam… megvolt az első lovaglóleckém Tamarával. Azt hittem, az ember csak ül ott, és fogja a kantárt. Kiderült, hogy egyensúlyozni kell, egyenesen ülni, együtt mozogni a lóval… Azóta nem fájt ennyire mindenem, mióta rávettél, hogy induljak a maratonon.

– Az egy öt kilométeres jótékonysági futás volt, Roy, és te végig sétáltál.

– Miközben te a szponzorral smúzoltál.

– Csapatmunka volt!

– Egy kád forró vízben akarok ázni és sokáig! – nyögte Roy, azzal elindult felfelé a lépcsőn.

– Hozok neked egy pohár bort – vigasztalta Agatha. – Gondolom, a lovaglásnak ezzel vége.

– Egyáltalán nem! – kiáltott vissza Roy a legfelső lépcsőfokról. – Holnap megint nyeregbe szállok. Minden pillanatát imádtam. Csak az a kár, hogy ennyit kell szenvednünk az élet gyönyöreiért…

– James áthívott minket magához vacsorára – rikkantott utána Agatha.

– Én nem megyek – jött a válasz. – Tényleg nincs hozzá kedvem.

Agatha felhívta Jamest, hogy megmondja, Roy nem csatlakozik hozzájuk. Mintha némi megkönnyebbülést érzett volna ki James hangjából. Kibontott egy üveg Chablis-t, amely a fridzsiderben hűsölt, és felvitt egy pohárral Roynak. A fürdőszoba ajtaja résnyire nyitva volt.

– Roy, itt a pohár borod!

– Ó, te egy angyal vagy! Hozd be, kérlek! Ne aggódj, teljesen betakarnak a buborékok.

Agatha belesett az ajtón, és látta, ahogy Roy a kádban élvezkedik, míg gőz száll fel a fehér habhegy tetejéről. Odanyújtotta neki a poharat, Roy belekortyolt, aztán lazán lelógatta a karját a kád szélén.

– Ó, micsoda gyönyör! – sóhajtott. – Ez nagyon sűrű nap volt. Beszéltünk potenciális szponzorokkal, és nekiláttunk leveleket kiküldeni a lehetséges ügyfeleknek.

– Van valami újdonság, amit tudnom kell Tamaráról?

– Egy barátja nála maradt éjszakára. Egy autó parkolt az istállónál ma reggel, és Tamara tányérokat meg poharakat mosogatott, amikor megérkeztem. Majdnem biztos vagyok benne, hogy férfi barát volt, de ő nem árulta el. Egy kicsit szégyenlős. Hát tudod, amikor levette azt a régi, kinyúlt szvettert, hogy Szaturnuszt vezesse, miközben én ott pattogtam a ló hátán, csak egy póló volt rajta, és figyelemre méltóan csinosnak tűnt. Igen fitt és erős nő.

– Ha valaki fitt, az még nem bűntény. És az sem, ha barátja van. Ettől még nem lesz gyilkos.

– De ártatlan sem!

– Igazad van. Továbbra is gyanúsított. Tartsd nyitva a füledet, Roy! Próbálj szóba elegyedni az emberekkel, akik segítenek Tamarának a lovasudvarban. Talán másik nyomra vezetnek minket. Na, akkor átmegyek a szomszédba.

James Lacey házikója erős hasonlatosságot mutatott

Agatháéval, mintha csak rokonok lennének. Ám ahogy az lenni szokott, a hasonlóság legtöbbször a külsőségeknél véget is ér. A két ház megjelenése és alaprajza talán közel állt egymáshoz, belül mégis merőben más képet mutattak.

Amikor Agatha beköltözött a házába, belsőépítésszel rendeztette be az egészet, hogy úgy nézzen ki, mint a napilapok fényes mellékleteiben látható idilli otthonok. Az nem számított, hogy a mellékleteket kizárólag a késésben lévő vonatokon ragadt unatkozó ingázók olvassák, amikor már elhagyták az utolsó londoni állomásokat, és reménytelenül vesztegelnek két város között. Agathának az számított, hogy az ő háza is szerepelhessen egy ilyen cikkben. Így lehetett tudtára adni mindenkinek, akit Londonban hátrahagyott, milyen csodálatos is az ő új élete. Azt akarta, hogy mindenki irigyelje – még az unatkozó ingázók is, akikkel soha nem találkozott. Agatha háza ugyan nem került be egyetlen csillogó magazinba sem, de most már sokkal kényelmesebb, barátságosabb hangulatot árasztott, mint eredetileg. Az idilli vidéki házat lassanként a *saját* otthonává alakította, és már nem az volt a célja, hogy bárkit is lenyűgözzön Londonban. Legalábbis nem a háza berendezési tárgyaival. Továbbra is azt szerette volna, hogy boldog-boldogtalan megtudja: olyan életet él, amit mindenki – még az ismeretlen ingázó is – csak irigyelhet, de a háza megmaradt magánterületnek.

James otthona másféle intimitással bírt. Agatha házában a tárgyak hajlamosak voltak önálló életet élni.

Egy dísztárgy egyik héten az étkezőben pompázott, a következőben a nappaliban bukkant fel jókedvében, majd pedig egy jótékonysági boltban találta magát. James korábban katonaként szolgált, így hát a házában mindennek megvolt a maga helye, és ott is maradt, hacsak életbe nem lépett a parancs a mozgósításra. A könyvek feszes vigyázzban álltak a polcokon, egyenesen, akár egy törzsőrmester lovaglópálcája. Agatha soha nem tudta megérteni, hogyan érte el James, hogy minden úgy is maradjon. Az ő otthonában a padló, a falak és a plafon mintha „a leggirbegurbább felület” címért versenyeztek volna. Kellemesen meglepődött tehát, amikor James bevezette kis ebédlőjébe.

Az étkező napi szinten James dolgozószobájaként szolgált. Ezeken a napokon a férfi egy mérsékelten sikeres útikönyvíróként funkcionált, és ez volt az a hely, ahol ráncba szedte a távoli helyekről szóló legújabb bölcs megállapításait. Ma este azonban a dolgozószoba fegyelmezett rendjét elfújta a szél. Az íróasztal kétszemélyes étkezőasztallá alakult, hófehér abrosszal leterítve, és a közepén két hosszú gyertya égett.

– James, rengeteget fáradtál… – Ez volt minden, amit Agatha ki tudott nyögni.

– Nem, nem volt fáradság… Na, jó, egy kicsit, nyilvánvalóan… de nem *annyira*…

– Csodásan néz ki! – ámuldozott Agatha, és lábujjhegyre állt, hogy puszit nyomjon James arcára. A férfinak fülig ért a szája. Arca szépen lebarnult az egzotikus tájakon tett

utazásaitól, kék szeme csillogott sötét szemöldöke alatt. Szálfaegyenesen, magát kihúzva állt, és talán csak sűrű, fekete hajától elütő, a halántékánál sejthető ősz csík jelezte az idő múlását. Ugyanolyan jóképű volt, mint azon a napon, amikor az Orgona közbe költözött, és minden nő szívét megdobogtatta a faluban. Mégis Agatha Raisin kaparintotta meg. – Különösen megtisztelve érzem magam – tette hozzá Agatha.

– Mert te is különleges vagy – jelentette ki James, és kihúzta a széket vendége számára. – Ezért arra gondoltam, legyen különleges ez az este. Nem is működött volna, ha hárman…

Kitöltötte a bort, majd leült.

– Aggie, komolyan beszélni akartam veled a… – Valahol a konyhában megszólalt egy jelzőcsengő. – A fokhagymás kenyér!

– A fokhagymás kenyérről akarsz beszélni velem?

– Nem, nem, dehogy! A fokhagymás kenyér elkészült a sütőben. Legjobb lesz, ha kiveszem.

James kisietett, Agatha hátán pedig végigfutott a hideg. Aztán összeszorult a gyomra. Az asztal, gondolta magában, a gyertyák… mindez annyira *romantikus!* Normál esetben James Lacey élőhelyén romantika elő nem fordulhatott volna. Te jó ég! Meg akarja kérni a kezemet?! Illetve újfent megkérni, vagy akárhogy hívják is, amikor az ember újra eljegyzi az exét!

James egy kosár kenyérrel és egy gondosan elkészített salátával teli díszes tállal tért vissza.

– James, ez mind nagyon romantikus – jegyezte meg Agatha –, de remélem, nem fogod…

– Nem fogok mit?

– Tudod, amiről akkor beszéltünk… a nyomozás kapcsán, hogy nem ez volna a megfelelő idő, hogy…

– Ó, igen… hmm. Hát persze! – kiáltott fel James. – Nem, semmi olyasmi! Csak a… nyomozásról szerettem volna beszélni veled. Aztán arra gondoltam, nem, lazítsunk, és… hmm… egy estére kapcsolódj ki. Egyébként, hogy halad az ügy?

Agatha messze került attól, hogy kikapcsolódjon, és ne Lady Mary Fraith gyilkosságának ügyén gondolkodjon; az este teljes hátralevő részében semmi más nem is került szóba közöttük. Mire a második üveg borral is végeztek, Agatha kezdett elpilledni. Elnyomott egy ásítást.

– Meg kell bocsátanod nekem, James – mondta. – Holnap korán kelek a franciaországi utazás miatt.

– Semmi gond! – ugrott talpra James, és hátrahúzta Agatha székét, mint egy túlmozgásos pincér. Az ajtó előtt tétováztak, aztán James gyengéden Agatha vállára tette a kezét. Ő szorosan átölelte, és felkacagott.

– Miattam nem kell eljátszanod az alázatos lakájt, te is tudod – mosolygott. – Én úgy szeretem a jó öreg James Lacey-t, ahogy van.

James lehajolt, Agatha lábujjhegyre állt, és megcsókolták egymást.

– Köszönöm a csodás estét – mondta Agatha. – Amikor ez a rémes ügy lezárul, megint beszélnünk kell… rólunk.

– Megegyeztünk! – mosolygott James.

Nem ez volt Agatha legnagyobb bőröndje, de nem is a legkisebb. Kinyitva sem foglalta el az ágy felét. Az ezredes azt mondta, csak kétnapos távollétről van szó. Hány öltözék kell az embernek két estére? Egész biztosan több, mint amennyit a legkisebb bőröndbe bele tudott volna gyömöszölni. Szüksége volt minőségi tartalék darabokra, cipőkre, ékszerekre, sminkre… Fürdőruha is kelleni fog? Bordeaux-ban még az itteninél is melegebb az idő. Agatha berakott egyet, biztos, ami biztos, aztán puszta óvatosságból még egyet, majd a holmik tetejére fektetett egy könnyű dzsekit, egy plusz bugyit, és bezárta a bőröndöt. Ekkor pittyegett a telefonja.

Toni üzent. Rövidre fogta, de nem használta az sms-rövidítéseket, mert tudta, hogy Agatha utálja azokat.

Simon és Patrick még nem talált további gyanúsítottat azok közül, akikkel Mary a múltban összeverekedett. Vagy nincsenek az országban, vagy sziklaszilárd alibijük van.

A parti többi vendégét tovább ellenőrizzük, de eddig nincs nyilvánvaló gyanúsított.

Infó C. Duvivier-ről: 33 éves. Anyja meghalt (rák). Apja meghalt (szívroham). Szőlőültetvénye van és egy befektetési vállalkozása a nagybátyjával, Pascal Duvivier-vel. Mind a kettő rendkívül gazdag, a vállalkozásaik milliókat érnek.

Mire visszajön, Lexington orvosi ellátásáról is lesz hír.

Jó szórakozást Franciaországban!
Toni

Szóval nem kerültek elő új gyanúsítottak, akik ott lettek volna a Barfield House-ban a gyilkosság éjszakáján. Ez, gondolta Agatha, valójában nem sokat jelent. Ha kizárjuk Brown-Fieldéket, Charlest, a nagynénjét, Gustavot és engem, akkor még azokat sem lehet összefüggésbe hozni az üggyel, akikre *tényleg* gyanúsítottként tekintünk. Claudette Duvivier talán segít fényt deríteni a dologra.

Agatha leemelte a bőröndöt az ágyról, fogott egy széles karimájú szalmakalapot, és megindult lefelé. Röviden elidőzött a tükör előtt az előszobában, ellenőrizte, minden rendben van-e, mielőtt kilép a házból. Ujjatlan, pliszírozott, merész dzsungelmintás nyári ruhát viselt, vállát és felkarját egy boleró takarta el. Öltözékét magas sarkú pántos szandál és zöld bőrretikül egészítette ki. A kalapot nem fogja felvenni, csak szükség esetén. Az ember soha nem tudhatja, mi történik a hajával, ha levesz egy kalapot, úgyhogy legjobb eleve fel sem tenni. Ezzel Agatha berakta a bőröndöt a kocsiba, és elindul Maugersburyba.

– Bravó! – kiáltotta az ezredes, amikor útitársa húsz perccel később behajtott a háza elé. – Percre pontosan! Jen! Itt van Agatha!

Jennifer Warbler-Dow épp a bejárati ajtót zárta. Széles, ragyogó mosollyal lépett oda a vendéghez, hogy

üdvözölje.

– Örülök, hogy végre megismerhetem! – mondta. – Elszalasztottam, amikor legutóbb itt járt. – Agatha úgy ítélte meg, néhány évvel fiatalabb lehet az ezredesnél. – Napszemüveget hozott? – kérdezte a nő, és könnyű, krémszínű nadrágkosztümje egyik zsebéből előhalászott egy nagy, sötét szemüveget. Egész elegáns, gondolta Agatha, mégis praktikus az utazáshoz. Ő maga egy Aviator napszemüveget vett elő a táskájából. – Az jó lesz! – szólt elismerően Jen.

– Hozom Bellát! – jelentette be az ezredes, és eltűnt a ház mögött.

– Tessék, vegye ezt el, drágám! – mondta Jen, és egy selyem fejkendőt nyújtott át Agathának a szalmakalapjára bökve. – Az egy pillanat alatt eltűnne.

Mechanikus pöfögés, motordurrogás és bőgés jelezte, hogy Bella mindjárt előáll. Az ezredes egy sötétzöld, klasszikus drótküllős veteránautó volánjánál ült, a matuzsálemnek nem volt sem teteje, sem ablaka, csak egy apró szélvédője, és karosszéria tekintetében igen kicsinek látszott. Az oldalára szerelték fel a pótkereket, és az óriási fényszórók akár egy hatalmas bogár két szeme meredtek előre. Agatha képzeletében Mr. Toad vezetett ilyet a *Szél a fűzfák között* című Kenneth Grahame-regényben.

– 1931-es Bentley – kiabált Jen, amikor a motorberregés kakofón hangzavarra váltott. – A büszkesége és öröme!

– De ugye nem ezzel megyünk egészen Bordeaux-ig? – hüledezett Agatha.

– Nem! – kacagott Jen. – Csak egy rövid útra Chipping Nortonba, hogy felszedjük Claudette-t, aztán az oxfordi reptérre.

– A két hölgy szálljon be! – rendelkezett az ezredes. – A bőrönd elfér maguk között. A miénk be van szíjazva hátulra.

Agatha kinyitott egy apró hátsó ajtót, amely, úgy ítélte meg, nem nagyobb egy macskakapunál, beemelte a bőröndjét, és bemászott melléje. Közben észrevette, hogy tartalék fekete csipkebugyija az egyik oldalon kilóg a kofferből. Rajta kívül talán senki nem fogja észrevenni. Jen a másik oldalról szállt be, és felmarkolta az ezredes zöld főkönyvét az egyszerű bőrülésről.

– Erre vigyázni kell! – mosolygott, és a térdére fektette. – Az uram lényegében az egész eseményt ezzel fogja levezényelni Bordeaux-ban.

Agatha az ölében tartotta a kalapját, a fejkendőt pedig megkötötte az álla alatt. Kínosan feszengett, meg volt róla győződve, hogy mire megérkezik Oxfordba, a haja egy szénaboglya lesz, a bőre meg olyan, mint egy homokviharba került csimpánzé. És ott mi vár majd rájuk? Egy első világháborús kétfedelű légi jármű? Egy Zeppelin?

– Minden rendben? – kiáltott az ezredes. – Akkor indulunk!

Agatha, aki modern autókhoz volt szokva, alig értette, hogy az ezredes miféle fogantyúkat húzogat és milyen kapcsolókat állítgat; mindez csupa rejtély volt számára. A

régi automobil zörögve kihajtott a kapun. Az úton felgyorsult, és Agatha kezdte élvezni az arcába csapódó szellőt, sőt, egész felélénkült a friss levegőtől. Érezte, hogy önkéntelenül mosolyra húzódik a szája. Jen megszorította a karját.

– Nem is olyan borzasztó, mint gondolta, igaz? – nevetett.

Közvetlenül Chipping Norton előtt behajtottak egy Bliss Mill táblával jelzett mellékútra. A hatalmas épület tekintélyes otthonnak látszott az ablakok hosszú sorával és minden sarkában egy-egy négyszögletes toronnyal. Legfeltűnőbb sajátossága azonban egy kerek torony volt elöl, tetején egy helyes kis kupolával, amelyből bizarr módon hatalmas gyárkémény ágaskodott az ég felé; egyedül ez árulkodott arról, hogy itt korábban gyapjúszövetgyár működött. Agatha sokszor látta az épületet az útról, de ilyen közel soha nem került hozzá. Tudta, hogy a régi gyár helyén luxuslakásokat létesítettek.

– Menjen csak fel, és ismerkedjen meg Claudette-tel! – biztatta Jen, és integetett az egyik második emeleti ablakban kirajzolódó vékony alaknak. – Itt megvárjuk.

Agatha kimászott a kocsiból, és elindult a ház felé. A második emeleten kilépett a liftből, és egy vékony, mosolygós, sötét szemű nő fogadta, egyszerű pólóban és farmernadrágban. Agatha sokkal fiatalabbnak nézte volna, ha a rövid háttérinformációkból nem tudja, hogy Claudette Duvivier harminchárom éves. Enyhén

napbarnított bőre makulátlan volt, hosszú, fényes haja a fejének minden mozdulatánál végigsöpört a vállán.

– Maga Agatha, ugyebár? – nyújtott kezet. Agatha megrázta, aztán vette észre, hogy a kezében maradt a kendő, amit a liftben levett a fejéről. – Á! – kacagott Claudette. – A hajára, ugye? Milyen volt az első utazása Bellával?

– Azt hiszem, hogy meg lehet szeretni Bellát – felelte Agatha szokatlanul diplomatikusan –, bár még nem vagyok igazán hozzászokva.

– Annyira gyönyörű! – áradozott Claudette, és finom francia akcentusával minden egyes szótagot külön hangsúlyozott. – Boldog vagyok, amikor az ezredes elhozza a gyönyörű Bellát. Már majdnem elkészültem – tette hozzá, és bevezette Agathát a lakásába. A nagy nappali szoba vakolatlan téglafala mintha lángolt volna a magas ablakokon keresztül beáradó napsütésben. A mennyezetet alkotó, téglából készült boltozatokat fagerendák választották el egymástól. A berendezés modern, de nem túl agresszív. Elképesztő lakás volt.

– Szép itt, nem? – jegyezte meg Claudette. – Imádok itt lenni, amikor Angliában vagyok.

– Nagyon szép – helyeselt Agatha. – *Tres chic*.

– Ó, beszél franciául?

– Nem igazán – szerénykedett Agatha –, de szeretek Franciaországba látogatni, különösen Párizsba.

– Akkor jól fogja érezni magát a mi házunkban is. Alig várom, hogy megmutathassam. De azt hiszem, beszélni

akart velem valamiről, nem?

– Mary Brown-Fieldről.

– Ja, igen, róla. – Claudette arcáról eltűnt a mosoly. – Nagyon szomorú, ami történt.

Agatha beszélt Charlesról és a nyomozásról.

– Jól tudom, hogy nem volt barátja Marynek?

Claudette berakott egy összehajtogatott pólót egy apró bőröndbe, és felemelt egy lovaglósisakot. Nyitva állt egy kalapdoboz, hogy befogadja.

– Igaz. Nem voltunk barátok – mondta. – Nem szerettem, mert megpróbálta megetetni a lovamat.

– Megetetni? Ja, megpróbálta elkábítani a lovát. Droggal vagy valamivel.

– Azt hiszem. Elhúztam onnan az állatot, mire ő megpróbált megrúgni engem. Én meg püföltem ő.

– Maga gyűlölte őt – próbált helyesbíteni Agatha.

– Nem, püföltem, a sisakommal. – Megkocogtatta a kemény kobak tetejét. – Vérzett az orra, és kiabált, mint egy marseilles-i kurva. Sajnálom, hogy néha nem elég jól beszélek angolul.

– Sokkal jobban beszél angolul, mint én franciául – ismerte el Agatha. – Charles kiválóan beszél franciául, de én csak annyit tudok, hogy *J'aime la mode française, j'aime la cuisine française, j'aime les vins français* és *j'aime les hommes français.*

– Hahaha! – kacagott Claudette, és összeütötte a tenyerét. – Nagyon jó! Hol tanulta ezt?

– A pincértől egy kávéházban Párizsban, a Saint-

Germain-des-Prés-n. Azt mondta, egy vonzó nőnek ennél többet nem is kell tudnia franciául.

– De a maga kiejtése nagyszerű, ahhoz képest, hogy azt állítja, nem beszél franciául.

– Jó fülem van a kiejtéshez – ismerte el Agatha, és felidézte, milyen nagy erőfeszítéssel sikerült megszabadulnia erős birminghami akcentusától, amikor Londonba költözött. Azonnal eszébe villantak a sorozatosan elszenvedett kínos és stresszes pillanatok, amikor a kiejtését még a birminghami orrhangok határozták meg.

– Ó, Saint-Germain-des-Prés! – sóhajtott Claudette. – Már régóta nem jártam arra. Nem a legjobb lakóhely Párizsban, de nagyon szórakoztató, és a legegzotikusabb. Azokba a kávéházakba járt Jean-Paul Sartre és Simone de Beauvoir. Tanultam róluk a főiskolán.

– Én pedig a kávéházakban tanultam – mesélte Agatha. – Tombolt a hőség, és a szobámban nem volt légkondicionáló. Felfedeztem, hogy vannak kávéházak, amelyek addig tartanak nyitva, ameddig a vendég óhajtja, úgyhogy kiültem egy asztalhoz a teraszra, és majdnem hajnalig bort szopogattam.

Odakint megszólalt egy régimódi autóduda.

– Jobb lesz, ha megyünk – szólt Agatha. – Nem késhetjük le a repülőt.

– Nem fogjuk lekésni – mosolygott Claudette –, de akkor is mennünk kell. Majd később még beszélgetünk.

Claudette beült a vezető melletti ülésre, a csomagját a lába alá gyömöszölte, és Bella mennydörögve ráfordult az A44-esre, déli irányba, Oxford felé. Nemsokára tábla jelezte, hogy megérkeztek a London Oxford repülőtérre, amely sokkal intimebbnek hatott, mint a Heathrow, a Gatwick vagy a főváros körül lévő bármelyik nagyobb légikikötő. Simán átjutottak a biztonsági ellenőrző pontokon, aztán kikísérték őket a terminál épületéből a kifutópályára, ahol Agatha megkönnyebbülésére egy modern, kétmotoros gép várta őket. Nem éppen sugárhajtású masina, de azért mégsem egy antik biplán, sem léghajó. Forogtak a propellerek, nagyobb zajt csaptak, mint Bella, és egy overallos, fülvédős ember berakta bőröndjeiket a csomagtartóba.

– Hol a többi utas? – kérdezte Agatha Claudette-től, túlkiabálva a motorzajt.

– Nincsenek többiek – vonta meg a vállát Claudette. – Ez a nagybátyám gépe, vagyis a cégünké.

Az ezredes felmászott a repülőre vezető néhány lépcsőn. Visszanézett Agathára, nevetett és kacsintott, aztán behúzott nyakkal beszállt. Agatha mosolygott. Magánrepülő – az ezredes újabb kis meglepetése. Amíg Jen és Claudette az egyik földi munkatárssal csevegett, Agatha odament a lépcsőhöz, ám ekkor hirtelen elkapta a propellerek keltette légáramlás. Ruhájának pliszírozott szoknyarésze felrepült a hóna alá, és deréktól lefelé gyakorlatilag meztelen volt. Egyik kezében a kalappal, a másikban a retiküllel gyorsan lefogta a szoknyát, és

felügetett a lépcsőn a gépre. Miért is nem nadrágot vett fel az utazáshoz? De aggodalomra semmi ok! Senki nem látott semmit.

Bent az ezredes a kabin elejében állt, behajolt a pilótafülkébe, és valami, másoknak érthetetlen szaknyelven beszélgetett a pilótával. Agatha legalább egy tucat kényelmes ülést számolt meg. Kiválasztott egyet, és bekötötte magát. Jen és Claudette csatlakoztak hozzá, és a vele szemben levő két ülésbe szíjazták magukat.

– Látványos volt az a Marilyn Monroe-utánérzés a lépcső alján! – nevetett Jen.

– Szerencsére jó lába van – tette hozzá Claudette. Agatha érezte, hogy kezd elvörösödni.

– És a bugyija pont olyan szép, mint az, amelyik kilóg a bőröndjéből! – A két nőből kipukkadt a nevetés. Agatha mérgesen összevonta a szemöldökét. Nem volt hozzászokva az ugratáshoz. Valójában utálta azokat, akik tréfálkoztak vele. De hát most mégiscsak itt ül egy magánrepülő fedélzetén, Bordeaux felé repül két olyan kedves nővel, amilyennel régóta nem találkozott. Sokat nevetnek. Vidámak. Érezte, hogy az utóbbi néhány stresszes hónap után kezd felengedni. A válla ellazult, megengedett magának egy mosolyt, aztán ő is kacagni kezdett. A repülés két órája alatt végig úgy beszélgettek ők hárman, mint régi barátnők, az ezredes pedig több üléssel távolabb belemerült zöld főkönyv-laptopjába.

A bordeaux-i repülőtér sokkal nagyobb volt, mint a

London Oxford. Agatha az ablakból rálátott a csillogó fehér irányítótoronyra és a terminál modern épületeinek tetejére; az építmények kanyarogtak, szárnyaltak, mintha fel akarnának repülni, miközben a gépek türelmesen várakoztak kijelölt állásaikban. Agatha és utastársai gyorsan átestek a formalitásokon az érkezési oldalon, és elindultak a parkoló felé. Az ezredes tolta a csomagjaikkal megpakolt kofferkulit.

– Most én vezetek – jelentette be vidáman Claudette. Kinyitotta egy bordó Range Rover csomagtartóját, és segített az ezredesnek bepakolni.

A reptér Bordeaux-tól nyugatra terült el, és a várost megkerülve Claudette egy észak felé tartó útra hajtott, a Gironde-síkságra, ahol a Dordogne és a Garonne folyók együtt indulnak hosszú útjukra a Vizcayai-öbölbe. Odáig nem mentek el; Claudette körülbelül negyven percig vezetett, javarészt végtelen szőlősorok között. Az Agatha megszokta cotswoldsi dimbes-dombos tájjal ellentétben itt olyan laposan terültek el a mezők, mint a szőnyegek, a szőlőtőkék pedig olyan tökéletesen egyenes sorokban álltak, hogy az még James elismerését is kiváltotta volna. Itt-ott kis erdők nőttek ki a földből, és megtörték a szőlők szép, geometrikus monotóniáját.

Claudette végül behajtott egy keskeny útra, amely a szőlőskerteken keresztül előbb egy ligethez, majd egy pázsitos területhez vezetett, amelynek közepén egy lélegzetelállító kastély pompázott.

– Csodásan néz ki, nem? – kérdezte Jen, aki a hátsó

ülésen ült a kocsiban Agatha mellett.

– Olyan, mint… mint amilyennek egy álomkastélyt rajzoltam volna kislány koromban – hebegte Agatha.

– Igen – kuncogott Jen. – Pontosan tudom, mire gondol.

A kőfalak szinte fehérlettek a napsütésben a kékesszürke palatető alatt. Az épület elejét díszítő kerek tornyok magas, csúcsos tetőben végződtek, a háromszögletű tetők az épület hátsó része felé lejtettek, és befedték az alkotás legnagyobb részét. A kastély mindhárom emeletén magas, elegáns ablaksor húzódott, és két kanyargós lépcsősor vezetett a főbejárathoz. A kastély nem vetekedett a Barfield House méreteivel, de a szépsége bizony kenterbe verte. Műemléknek viszont nem műemlék, nyugtázta magában Agatha. Egy tizenkilencedik századi építész álmodta meg romantikus felbuzdulásában, hogy elkápráztassa az embereket, és ezt a célt még kétszáz évvel később is elérte.

– Ti a szokásos szobátokat kapjátok, természetesen – fordult Claudette Jenhez és az ezredeshez, miután az autót a lépcső közelében hagyta. – Jöjjön, Agatha! Megmutatom a szobáját. Hagyja a táskákat. Pierre majd behozza őket. – *Bonjour*, Pierre! – intett egy középkorú férfinak, aki az autó felé közeledett. Pierre visszaintegetett és mosolygott. Sokkal barátságosabb, mint Gustav, gondolta Agatha. És mennyivel nyugodtabb!

Claudette belekarolt Agathába. Milyen robbanékony, gondolta Agatha, tele van élettel. Még megvan benne a gyerekek fiatalos lelkesedése. Nem hagyja, hogy cinikussá

tegyék az évek, és nem aggodalmaskodik, mint egy felnőtt. Olyan, mint Pán Péter. Agatha megborzongott. Mindig gyűlölte Pán Pétert. Sokkal alaposabban elbánt volna vele, mint Hook kapitány. Claudette viszont maga volt a szabad levegő, és Agatha elhatározta, hogy élvezni fogja a társaságát, legalábbis amíg ez a friss fuvallat el nem használódik.

Claudette szélsebes túra keretében végighurcolta Agathát a folyosókon és a szobákon, amelyeket gazdagon díszített párkányzatok és burkolatok, rafinált gerendákkal keretezett fényes ajtók dobtak fel; a padlót mindenhol értékes szőnyegek borították, és a szobák berendezése a minipalota által megkövetelt elegáns stílust tükrözték. A számára kiutalt szoba Agatha minden várakozását felülmúlta. Saját fürdőszoba, a szőlőültetvényre nyíló erkély és egy óriási baldachinos ágy. Pierre már bekészítette a bőröndjét. Agatha felfrissítette magát, mielőtt csatlakozott a többiekhez a teraszon. Dugó pukkant, és éljenzés hangzott fel, amikor megérkezett.

– Pezsgő! – ujjongott Agatha. – Milyen kedves.

– Nem pezsgő – igazította helyre Claudette. – Crémant de Bordeaux. Szerintem van olyan jó, mint a legtöbb pezsgő. Nem itt termesztem, de hűséges vagyok a tájegységhez.

Csevegtek és iszogatták a gyöngyöző bort a napsütésben, aztán Claudette elvitte Agathát megnézni a szőlőt.

– Épp csak elkezdtek beérni – magyarázta. – Szeptemberig nem fogok szüretelni. Ez a vállalkozás rám eső része. Más területeken Cabernet Sauvignon szőlőt, Merlot-t és egy kis Cabernet Franc-t is termesztek. Kísérleteztem a Petit Verdot-val, de az túl későn érik be a szezonban.

– Hatalmas földterület – jegyezte meg elismerően Agatha, ahogy végighordozta tekintetét a szőlőtőkék tengerén.

– Igen, és nagyon termékeny – erősítette meg Claudette. – A vacsoránál majd megkóstoljuk a termést. Most van egy kis dolgom, de maga csak pihenjen. Használhatja a medencét, ha gondolja, vagy csak élvezze a napsütést.

Aznap este a teraszon szolgálták fel a vacsorát, amikor már nem volt akkora hőség. Agatha sötétlila pamutruhát viselt, amiről remélte, hogy az alkalomnak megfelelő lesz – hogy látszik az erőfeszítés, de nem lesz túl feltűnő –, és örült, hogy Jen, Claudette és az ezredes is azt vette fel, ami a keze ügyébe került, formális esti szerelés híján.

Claudette bora nagyszerű volt, az étel fenséges, a társaság pompás, bár az ezredes és Jen nem sokkal vacsora után aludni tértek, készültek a másnapi korai kelésre.

– Én is korán kezdek – mondta Claudette, miközben újratöltött Agathának és magának –, úgyhogy ez az utolsó italom ma este. Holnap reggel együtt megyünk a rendezvényre, jó? Aztán meglátjuk, hogyan alakul.

– Meg kell kérdeznem, ismer-e még valakit, aki esetleg haragot táplál Maryvel szemben… másvalakit, akinek szintén el akarta kábítani a lovát.

– Azt hiszem, Mary sokakkal összeveszett, de az egyetlen lovas, akiről tudok, hogy talán rajtakapta, egy Cherry nevű nő. Nem tudom a teljes nevét. Nem a barátom.

– Holnap ott lesz?

– Azt hiszem. Versenyez. Sok férfi ad neki pénzt, különben, nos… ez egy nagyon költséges életmód, tudja?

– Meg tudja majd mutatni nekem?

– Természetesen, de… – Claudette sóhajtott és elmosolyodott, majd rosszallóan felemelte az ujját. – Egy pillanatig azt hittem, sikerült elérnünk, hogy ellazuljon, Agatha, de maga most is szolgálatban van, most is dolgozik.

– Ez nem egyszerűen a munkám – fejtette ki Agatha. – Meg kell találnom a gyilkost, különben nagyon is valóságos a veszély, hogy Charles nyakába varrják az egészet.

– Hallottam a maga Sir Charlesáról. Azt mondják, egész jóképű.

– Igen, az.

– És azt is mondják, hogy nagyon sármos.

– Igen, az.

– És hogy kiváló szerető.

– Ő… – bizonytalanodott el Agatha, aztán meglátta Claudette pimasz mosolyát.

– Aha, Agatha! – kacagott fel a lány. – Elrabolta a szívét, ugye?

– Egyszer igen – ismerte be Agatha –, de azóta már visszakértem. Csak barátok vagyunk.

– Az jó – mondta Claudette, és magasra emelte a poharát. – Szeretnünk kell a barátainkat, és barátkoznunk kell a szeretőinkkel!

Agatha erre koccintott, aztán megitta a borát, és elindult a szobájába, mivel egy kicsit a fejébe szállt az ital, és vágyott már a baldachinos ágyra.

Nyolcadik fejezet

Vasárnap már hajnalban ragyogóan tiszta volt az idő a gironde-i szőlőskertek fölött. A kastély lassan életre kelt. Mielőtt teljesen kinyitotta volna a szemét, Agatha egy autó motorját hallotta felberregni. Pislogott, felnézett és megdermedt. Egy dobozban találta magát. Miért egy dobozban alszik? Aztán rájött, hogy a doboz teteje valójában a csodálatos baldachinos ágy mennyezete.

Beállt a zuhany alá, hagyta, hogy a nagy, kerek zuhanyrózsából ömlő vízsugár végigdögönyözze a testét és fel is ébressze, aztán körbesétált a fürdőszobában, és megtörölközött. A mennyezet valahol a magasban látszott, és Agatha tizenötöt tudott lépni a fürdőszoba ajtajától a szemközti falnál álló fésülködőasztalig. Hatalmas luxus egy ekkora hely. Az én hálószobám legalább kétszer beleférne ebbe a fürdőszobába – gondolta. Megcsodálta a mennyezeti rozettán a gipszgyümölcsöt gipszvirággal, és úgy találta, a plafonig

talán még két akkora hálószoba is elférne, mint az övé.

Turbánt kanyarított a törülközőjéből vizes haja köré, szélesre tárta a spalettákat, és hunyorgott a hirtelen, éles napsütésben. Tett egy lépést balra, megállt a földig érő tükör előtt, és kritikus szemmel pillantott magára. Nincs menekvés, állapította meg, a testem egy középkorú asszonyé. Végigsimított a nyakán, hogy feszesebb legyen rajta a bőr, aztán a derekára tette a kezét. Vastagodott, de még volt remény. Kissé oldalra fordult, kiegyenesedett, behúzta a hasát, és az egyik lábát valamivel előbbre nyújtotta, ahogy a modellek csinálják a divatlapokban. Így jobb, gondolta. De el ne felejtsem, nem állhatok itt anyaszült meztelenül egész nap a lovasverseny napján! Szóval, mit vegyek fel?

A teraszról kávéscsészék csörrenését és Claudette meg Jen nevetésének hangját hallotta. Hát ezek soha nem hagyják abba a kacarászást? – tűnődött Agatha. – Nem korai ez még egy kicsit így reggel? Ilyen korán csak a reggeli rádiós adások műsorvezetői vihorásznak, de azt ki tudom kapcsolni. Hogyan döntsem el ilyen hangzavarban, mit vegyek fel? Egy pillanat… Ők vajon mit öltöttek magukra?

A nyitott erkélyajtó felé nézett, túl a kőkorláton. Aztán négykézlábra ereszkedve az erkélyhez kúszott, és kikukucskált a balusztrád résein. Claudette lófarokba fésülte a haját. Fehér blúzt, krémszínű lovaglónadrágot és csillogó fekete csizmát viselt. Fantasztikusan nézett ki, de ez egyáltalán nem segített Agathának. Claudette

versenyző volt, Agatha puszta néző. Jent már érdemesebb volt szemügyre vennie. Egyszerű virágmintás ruha, elegáns és nyárias. Ez kellemesebb látványt nyújtott.

– Jó reggelt, Agatha!

Jobbra lent az ezredes lépkedett. Agatha szorosan összezárta a szemét, mintha el akarná tüntetni a férfit, aztán röviden integetett, és rák módjára gyorsan visszakúszott a szobába. Mennyit láthatott? Nem számít. Az ezredes egy gentleman. Nem fogja elszólni magát. A teraszon harsány kacaj tört fel. Gentleman a frászt!

Agatha megszárította a haját a fésülködőasztalnál, kisminkelte magát, aztán kihozta a sárga lenvászon ingruhát a fürdőszobából. A lenvászon könnyen gyűrődik, de meglehetősen jól viselte a szállítást a bőröndben. A fürdőszobai gőzben eltűnt belőle az a kevés ránc is. Az egyik kedvenc mircesteri boltjában vette, mert megtetszett neki a V kivágás és a japán ujj. Már majdnem visszatette, amikor látta, hogy a címke szerint elsősorban „alma típusú nőknek” való. Nem szívesen ismerte el, hogy alma típusú nő volna, de a mell alatti bevarrások vékonyabbnak mutatták a derekát, a ruha jól is állt rajta, amikor felpróbálta, és éppen térd fölöttig ért, úgyhogy nem tudott ellenállni. Maga elé tartotta a szerzeményét, és a tükörbe nézett. Ez tökéletes lesz mára. Gyorsan felöltözött, majd csatlakozott a többiekhez egy könnyű reggelire.

Claudette vitte a társaságot az eseményre a Range

Roverén. A Vizcayai-öböl partja felé tartottak, és megérkeztek egy versenypályához, ahol már jókora nyüzsgés fogadta őket. A bejárattól az útig állt a kocsisor, de Claudette egy oldalsó kapuhoz hajtott, a versenyzők bejáratához, ahol nem kellett várakozniuk. Megmutatta a belépőjét, és rövid baráti csevegést követően intettek, hogy bemehetnek.

– Jó helyünk van – újságolta. – Ma reggel korán már itt jártunk az ezredessel. Beszéltem Pierre-rel és a lovammal, Mákvirággal. Remek formában van. Jó helyezésben reménykedem!

– Mi meg majd szurkolunk, igaz, Agatha? – lelkesedett Jen.

– Hát persze! – helyeselt Agatha. – Te jó ég! Óriási ez a hely!

A bemutatótér hatalmas síkon terült el, két nagy fehérre festett tribünnel, amelyek a versenypályára néztek. Sok nemzet zászlaja lengedezett a gyengéden fújdogáló szellőben. Rengeteg néző nyüzsgött a parkoló autók mellett, vidáman üdvözölték egymást azokkal, akik a nyitott hátsó kapuknál piknikeztek. Az árusok furgonokból palacsintát és fagylaltot kínáltak, sátraiknál vállalati szponzorok szórakoztatták a fontos ügyfeleket, a rendezők pedig zöld láthatósági mellényben járőröztek. Az egész helyszín zsibongott az élettől.

– Izgalmas, ugye? – veregette meg Agatha combját Jen. – Imádni fogja. Később meg fantasztikus ebéd vár ránk. Kell egy kis kikapcsolódás!

– A mi területünk ott van – szólt Claudette, és elhajtott egy csomó ember mellett. – Nem szeretem én vezetni a lószállítót. Túl nagy nekem. Pierre mindent előkészített.

Claudette a versenyzők számára fenntartott terület bejáratánál felmutatta a belépőjét. Itt már nem személyautók, hanem lószállító kocsik, mindenféle négykerék-meghajtású járművek és kamionnagyságú teherautók parkoltak. Claudette beállt az egyik monumentális kamion mellé, amely hazafias módon a francia trikolór piros-fehér-kék színeiben pompázott. Pierre már várta őket. Átnyújtott egy papírköteget Claudette-nek. Az ezredes eltűnt, hogy eleget tegyen hivatalos kötelezettségeinek.

– Papírmunka, formalitás – mosolygott Claudette, és egy-egy belépési engedéllyel ellátott nyakbavalót nyújtott át Agathának és Jennek. – Ez az ékszer mára – kacagott. – Nem megy a ruhájához, Agatha, de ne veszítse el. Oké, nekem mennem is kell.

– Hol találhatnám meg a nőt, akit említett? – érdeklődött Agatha. – Azt a Cherry nevűt.

– Azt hiszem, övé az a nagy ezüstszínű lószállító – mutatta Claudette. – De most nincs ott. Próbálja meg később. Muszáj mennem, hogy megnézzem Mákvirágot.

Claudette elsietett, Jen pedig azt javasolta Agathának, sétáljanak egyet és tájékozódjanak. Lószállítók tucatjai mellett haladtak el, néhányból kidugták a fejüket az állatok a nyitott ablakokon keresztül, és kíváncsian bámészkodtak. Mivel nem fújt a szél, hogy elvigye a bűzt,

mindenhol átütő lószag terjengett a levegőben. Néhány helyen szinte vágni lehetett. Agatha befogta az orrát.

– Egy idő után megszokja – nevetgélt Jen. – Jöjjön, nézzük meg, hol lovagol majd Claudette!

Megtalálták a díjugrató arénát az egyik fehér tribün előtt. Az ifjúsági lovasok versenye zajlott éppen. Gyerekek ügettek szigorú arccal összpontosítva a homokos pályán pónilovaikon, amelyek szinte átrepültek a sövénykerítések, piros-fehérre festett kapuk és belül üres furnértéglából épített falak fölött. A kapuk farúdjait és a téglának látszó falakat is úgy építették meg, hogy ledőljenek, ha a ló nekimegy. Agatha sok kerítést látott összedőlni és számos falat leomlani. A vesztesek könnyeztek, a győztesek ünnepeltek és kokárdát kaptak, mindenki tapsolt és ujjongott.

Claudette visszatért a szállítókocsihoz, és kávét kortyolgatott.

– Minden készen van – jegyezte meg idegesen. – Nemsokára én jövök. Láttam Cherryt és a barátait a lószállító teherautójánál.

– Köszönöm – hálálkodott Agatha. – Most mindjárt odamegyek, és megpróbálok szót váltani vele.

Agatha otthagyta Jent, aki csendesen nyugtatgatta Claudette-et, és elindult az ezüst teherautó irányába. Ez egy sor hasonló jármű között állt, farral a védelmet nyújtó kiserdőnek. Elöl nem volt jele mozgásnak, de oldalt, az árnyékban egy erős, elegáns fekete ló állt kikötve. Hátulról élénk női hangok hallatszottak. Agatha közelebb

ment a nyitott ajtóhoz. Három nő társalgott a kamionban. Ketten utcai ruhában, egyikük nekidőlt egy alacsony bakra fektetett nyeregnek, a másik továbbadott egy laposüveget a harmadiknak, aki egyedül viselte a csizmából, lovaglónadrágból és zakóból álló uniformist. Ő háttal állt az ajtónak.

– Mit akar? – szólt ki az egyik nő, amikor meglátta Agathát.

– Cherryt keresem… – felelte Agatha, aztán elhallgatott, amikor a fekete zakós szembefordult vele. Szőke haja szorosan hátrakötve lógott, és Agatha megítélése szerint egy kicsit túl erős, de hibátlan sminket viselt. Ismerős mosoly ült az arcán, és egy még ismerősebb, lovat ábrázoló brosstű csillogott a zakóján.

– Á, szóval nem Cherry – állapította meg Agatha. – Sherry – Sheraton Chadwick.

– Agatha Raisin – válaszolta Chadwick. – Gondoltam is rá, vajon mikor fog felbukkanni. Bár itt nem számítottam önre.

– Ó, én tele vagyok meglepetésekkel! – húzta mosolyra a száját Agatha.

– Jöjjön be! – invitálta Chadwick, és felajánlotta neki a laposüveget. – Húzza meg!

– Köszönöm, de nem kérek – válaszolta Agatha, és belépett a furgonba. – Azt reméltem, válthatok magával egy-két szót a…

– …a néhai királyi fenségről, Mary Darlinda Brown-Field Fraithről – vigyorgott Chadwick. – Maga mindenkire

ráakaszkodik, és erről a nőről faggatja, nem igaz?

– Fontos, hogy én…

– Nem fontos. Mary nem volt fontos. Maga sem fontos, ahogy semmi, amit csinál, Mrs. Magándetektív, nem fontos.

– Ez ő? – horkant fel az egyik nő. – Ő az a magánnyomozó? Igencsak átlagos, mi?

Agatha lesújtó pillantást vetett rá.

– Maga biztosan otthon született – válaszolta. – Olyankor történik a legtöbb baleset.

– Haha! – nevetett a harmadik nő. – Akkor halálbiztos, hogy Mary otthon született! – Felvetette az állát és ide-oda billegette a fejét, durva utánzás gyanánt. – Neked *Lady Mary!* Neked *Lady Mary!*

A másik kettő visítva nevetett. Agatha komoran Sheratonra nézett.

– De az apját már nem szívesen gúnyolná, ugye, Mrs. Chadwick? Egyébként szép a brossa. Azt hiszem, meg merem kockáztatni, hogy kitaláljam, honnan van.

– Ön kémkedik utánam, Mrs. Raisin? Tudja, nem szeretem a spicliket.

– Ó, pontosan tudom, hogy ön mit szeret – és fejével a nyereg felé intett. – Minden készen áll magánál, hogy felnyergelje „a huncut kis pónit”?

– Attól tartok, meg kell leckéztetnünk magát, vénasszony!

Sheraton Chadwick el akarta kapni Agathát, ő ekkor kitért előle, a másik nő azonban megragadta a karját.

– Ördög és pokol! – sziszegte. Claudette példáját követve Agatha lekapta a furgon falára akasztott kobakot, és fogva tartója arcába vágott vele. A nő hátratántorodott, és az orrát szorongatta. Agatha az ajtó felé lódult. Chadwick eléje lépett, a sértetlen nő pedig hátulról ráugrott. Agatha csapkodott, rúgott és dobálta magát, de ekkor újra ott termett az, akit az előbb megütött, és ketten szorosan lefogták.

Chadwick közelebb lépett Agathához. Kezében tartott egy lovaglópálcát, és annak hegyét Agatha álla alá nyomta. Amaz megpróbált kiszabadulni, de Chadwick barátnői hátracsavarták a karját, és szorosan tartották.

– Amikor elkaptam a drágalátos Maryt itt bent – vicsorgott Chadwick –, megkóstoltattam vele ezt. – Még erősebben Agatha torkához nyomta a lovaglópálcát. – Maga megbántotta a barátnőmet, Charlotte-ot. Ezért bűnhődnie kell.

Hátralépett, és a nyeregre mutatott. A barátnői előrelökték, neki a nyeregnek, és amikor Agatha ráesett, támadói nem engedtek a vad és fájdalmas szorításon a karján. Agatha kétrét görnyedt, az arca mindössze néhány centire volt a padlón heverő szalmától, a haja a szemébe hullott, ahogy megpróbált felegyenesedni, de Charlotte ott állt fölötte, és keményen lefelé nyomta Agatha hátraszorított kezét. A másik nő gyorsan átfogta karjával Agatha bokáját, és felemelte a földről. Ő moccanni sem tudott, levegőt is alig kapott. Érezte, hogy a ruhája felcsúszott egészen a fenekéig. Chadwick rátette a

lovaglópálcát Agatha combjára.

– Az édes kis nyári ruhája nem fog olyan cukin kinézni, amikor a lába hátul tele lesz vörös csíkokkal, igaz? – dorombolta. – Rossz kis póni voltál…

– ABBAHAGYNI! Engedjék el!

Agatha felismerte Jen hangját, de a hangszínét nem. Soha nem tapasztalta még, milyen az, ha Jen dühös. Érezte, hogy elengedik a lábát, aztán a karját. A nyeregbe kapaszkodva lassan felállt. Lesimította a ruháját, a haját hátrasöpörte az arcából.

– Maguk állatok! – Jen az ajtóban állt. Pierre erős keze satuba szorította Chadwick csuklóját. Elvette tőle a lovaglópálcát, és félrelökte a nőt.

– Köszönöm, Jen! – lihegte Agatha, amikor visszanyerte az egyensúlyát.

Felkapta a táskáját, amely a harc közben leesett, és ahogy meglátott egy apró tükröt a falon, ujjaival elrendezgette a frizuráját, és ellenőrizte a sminkjét. Aztán Charlotte-hoz fordult, felajánlott neki egy papír zsebkendőt, hogy felitathassa az orrából csöpögő vért.

– Szegény Charlotte – jegyezte meg. – Mondhatnám, hogy sajnálom… de nem teszem. – Szembefordult Sheraton Chadwickkel, és maciszemeivel egyenesen rábámult. – Nincs vége – brummogta vészjóslóan.

– Nem tud megijeszteni – gúnyolódott Chadwick. – Az ilyeneket, mint maga, megeszem reggelire. Ha még egyszer a szemem elé kerül, magának befellegzett!

– Fenyeget? – csóválta a fejét Agatha. – Ó, istenem! Nagy

hiba. Maga egyáltalán nem ismer engem.

Jennel együtt kisétált a furgonból. Pierre némán követte őket.

– Jól van, Agatha? – kérdezte Jen, amikor már elég távol voltak Chadwick furgonjától.

– Remekül! – felelete Agatha, majd a nap felé fordította az arcát, és mélyeket lélegzett. – Kissé talán megtépázva, de nem ért olyan baj, amit egy erős ital ne tudna orvosolni.

– Ez a beszéd! – helyeselt Jen. – Van egy bár a lelátónál. Claudette nemsokára versenyez, menjünk oda. Mi dolga volt magának azokkal a nőkkel?

– A munkámat végeztem. Néha kicsit eldurvulnak a dolgok.

– Hát, Sheraton Chadwicktől nem áll távol az ilyesmi, mondhatom. Egyszer rávert az ostorával egy fiatal lányra, aki csak meg akarta simogatni a lovát. Sajnálom, ami történt. A többiek, akiket ismerünk, nem ilyenek. A legtöbben nagyon is kedvesek. Ő viszont egy különösen undok példány.

– Úgy látszik. Engem… szakmai szempontból érdekel.

– Vigyázzon vele, Agatha! Szívtelen nőszemély. Erkölcstelen. A férje pénzéből finanszírozza a lovas kiruccanásait, és amikor élete párja időnként elzárja a pénzcsapot, Sheraton egyszerűn egy másik jótevőhöz fordul. Legalább három férfit tudnék megnevezni – Olaszországból, Németországból és Hollandiából –, akikkel megosztja az ágyát, amikor pénzinjekcióra van

szüksége.

– Valóban? – álmélkodott csendesen Agatha. – Jen, lehet, hogy később kiszedem magából azokat a neveket. Mindegyikből egy-egy szöget csinálok Sheraton Chadwick koporsójába. Addig is menjünk, és hajtsuk fel azt az italt.

Mire odaértek a lelátóhoz, és vettek két gyönyörűségesen hideg pohár fehérbort a pultnál, már elkezdődött a díjugratás. Elfoglalták a helyüket, és még elcsípték, ahogy a Claudette előtti lovas befejezi a körét. Még egy olyan újonc is, mint Agatha, meg tudta állapítani, hogy a felnőtt versenyen magasabbak az akadályok, és több is van belőlük elszórva a hosszabb pályán. A lovas nagyon ügyesen irányította a lovát, de az utolsó ugrásnál az állat hátsó patái hozzáértek a falhoz, és néhány tégla a földre borult. Csalódott moraj hullámzott végig a tömegen, de azért megtapsolták a versenyezőt, és éljeneztek, amikor a pálya végére ért.

Claudette következett az arénában Mákvirággal. Szikár volt és sportos, kiegyensúlyozottan ülte meg az erős, szürke kancát, magabiztosan indult neki a pályának. Agatha látta, ahogy Jen a mellette levő széken barátnője minden ugrásánál és fordulásánál felugrik, majd visszaül. Ló és lovasa tökéletes harmóniában mozgott, a tömegben egyre nőtt a feszültség és a várakozás, amíg Claudette el nem érkezett az utolsó akadályig. Mákvirág nekilódult, és hatalmasat ugrott, jóval az akadály fölé szállt. A tömeg üdvrivalgással és dörgő tapssal fogadta. Jen és Agatha állva tapsoltak, Agathára is teljesen átragadt a pillanat

izgalma.

– Jöjjön! – szólt Jen. – Menjünk, és beszéljünk vele!

Leszaladtak a lelátó lépcsőjén, Claudette-et a kis legelőn találták Mákvirággal, Pierre társaságában. Claudette ugrált a boldogságtól. Más versenyzők is odamentek és gratuláltak a kiváló teljesítményhez. Jen meglapogatta, Claudette pedig izgatottan visítozva ölelte meg Agathát.

– Ez azt jelenti, hogy nyert? – kérdezte Agatha.

– Nem egészen – mosolygott Claudette –, de a kezdet remek. Mákvirág fantasztikus, nem? Még van feladat, de ez hibátlan futam volt, jó idővel. A legjobb teljesítményünk, azt hiszem. Bármi más történjék is még ma, este a kastélyhoz közeli étteremben ünnepelünk. Imádni fogja!

– Akkor legjobb lesz, ha csak valami könnyűt ebédelünk, Agatha! – nevetett Jen. – Később megnézzük Claudette következő futamát.

– Alig várom! – mondta Agatha. Aztán, miközben Claudette vidáman beszélgetett a barátaival, csendesen odaszólt Jennek és Pierre-nek: – Ne szóljanak a korábbi kis incidensről. Semmiképp sem szeretném elrontani Claudette napját. Majd én elbánok Sheraton Chadwickkel.

Agatha a fésülködőasztalnál ült kastélybeli szobájában. Már lezuhanyozott és átöltözött, elvégezte az utolsó simításokat a sminkjén, közben átgondolta a nap történéseit. Claudette és Mákvirág sikeres napot könyvelhettek el, és jó helyről indulhatnak a verseny

másnapi futamában. Agatha nagyszerűen érezte magát Jennel… de aztán jött Sheraton Chadwick.

Megborzongott. Aznap szinte másra sem tudott gondolni. Amikor nem vonta el valami a figyelmét, amikor nem volt, ami lefoglalja a gondolatait, vagy amikor egy pillanatig nem merült el egy beszélgetésben, lelki szemei előtt újra és újra lejátszódtak az összetűzés részletei. Megalázták. Ráijesztettek. Szörnyen megrémült, amikor rádobták arra a nyeregre, és várta, hogy a lovaglópálca forró, éles csípéssel csattanjon a combján. Ha Jen nem talál rá… Agatha nagyot nyelt. Egy könnycsepp buggyant ki a szeme sarkából. Letörölte egy zsebkendővel. Istennek hála a vízálló szempillafestékért! Megrázta magát. Ez így nem lesz jó. Nem hagyja, hogy felzaklassák! Jól fogja érezni magát a barátaival este. Sheraton Chadwick pedig megkapja, amit érdemel.

Agatha megnézte magát a nagy tükörben, mielőtt elindult lefelé. A fekete flitteres ruha a lábszára közepéig ért, a dekoltázsa inkább decens volt, mint merészen mély. Koktélruha, nem estélyi – ideális egy korai vacsorához bármilyen étteremben. Az idő jelentősen lehűlt, küszöbön állt az időváltozás, úgyhogy egy ezüsttel átszőtt fekete gyapjústólát kanyarított a vállára. Elkészült.

Lent az előcsarnokban Claudette és Jen pezsgőzött az ezredessel, akinek főkönyv-laptopja nyitva várakozott az asztalon.

– Épp jókor, Agatha kedves! – kiáltott az ezredes, és felé nyújtott egy pohár pezsgőbort. – Jöjjön, és ezt nézze meg!

A laptopon egy videó futott. Agatha látta a díjugrató pályát és egy-egy pillanatra a közönséget, aztán a kamera ráközelített az egyik ugrásra, és ott is maradt; Mákvirág nyaka és füle töltötte be a monitor jó részét. Paták trappolását lehetett hallani, Mákvirág fújtatott, míg Claudette biztató szavakat duruzsolt a fülébe. A nap legnagyobb sikerének dokumentuma volt ez, ráadásul Claudette szemszögéből.

– Elképesztő! – ámult el Agatha. – Hogy az ördögbe csinálta?

– Egy ilyennel – válaszolta az ezredes, és felmutatott néhány színes gombnak látszó kis herkentyűt. – Ezek a kis szépségek közvetlenül a laptopomra továbbítják a képet és a hangot. Egész rendes a végeredmény, a súlyuk pedig szinte nulla.

– Jó estét! – hallatszott az ajtóból. – Remélem, nem maradtam le semmiről.

Egy férfi állt az ajtóban, egyenesen Agathára nézett. Középmagas volt, széles vállú, sötét szeme parázslott.

– Pascal bácsi! – Claudette a nyakába vetette magát és megpuszilta. – Hát ideért!

– Kicsit késtem, és holnap már indulnom is kell Londonba – szabadkozott mosolyogva a férfi. – De ma este együtt vacsorázom az én gyönyörű unokahúgommal, a nagyszerű barátokkal és… egy elragadó hölggyel.

Claudette bemutatta a nagybátyját Agathának. Ő kezet nyújtott, mire a férfi az ajkához emelte és megcsókolta Agatha kezét.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem, Agatha – mondta. – Később beszélnünk kell. Mindent tudni szeretnék önről.

– Én… nos, igen… természetesen! – Agatha érezte, hogy enyhén elpirul.

Agatha Raisin! – figyelmeztette magát. – Szedd össze magad! Úgy viselkedsz, mint egy buta kislány… Bár igaz, hogy ördögien jóképű…

Claudette vezetett az étteremig. Csak egy pohár bort fog inni, jelentette ki, mert másnap tiszta fejjel kell nekivágnia a díjlovaglásnak. Ezért is vacsoráznak ilyen korán. Nem csak Claudette-nek, az ezredesnek is korán kellett kelnie a következő napon, hogy időben kiérjenek a pályára. Mivel Agatha haza akart menni dolgozni, elhatározták, hogy Pascallal repül vissza Oxfordba.

Az étterem néhány cotswoldsi fogadóra emlékeztette Agathát. Évszázados hely volt, egy kereszteződésben állt a vidék szívében, mindössze néhány perces kocsiútra a kastélytól. Odabent fagerendák tartották az alacsony mennyezetet, és a félhomályban diszkrét zugok labirintusa hívogatta a vendégeket az elegáns asztalokkal. Őt magát is meglepte, hogy hirtelen azt képzelte, James invitálja, üljön le az egyik asztalhoz. Charlesszal sokkal több ilyen helyet látogatott meg, mint Jamesszel, mégis volt férje jutott eszébe. Ő bizonyára jobban értékelné az itteni atmoszférát, mint Charles, és talán írna is róla valamelyik útleírásában.

Pazar vacsorát kaptak, mindegyik fogás mellé más-más

bort kínáltak. Pascal ragaszkodott hozzá, hogy minden egyes borkülönlegességet részletesen bemutasson. Beszélt Párizsról, Londonról és a vállalati élet bizarr és szórakoztató eseményeiről. Agatha élvezte a légkört, a beszélgetést és a bort, de megtorpant, amikor az este utolsó óborát készültek megkóstolni. Onnan, ahol ült, belátta az egész éttermet, amely most már tele volt vendégekkel. Az ajtóban ott állt Darell Brown-Field, karján Mrs. Sheraton Chadwickkel, és a főpincérrel diskurált. Agatha a táskájába nyúlt, megragadta a telefonját, és lefotózta őket. Sem Brown-Field, sem Chadwick nem vett észre semmit. Az étterem egy távolabbi asztalához vezették őket, és nem látták meg Agathát. Azt hiszik, hogy itt biztonságban vannak, mosolygott Agatha, mérföldekre mindentől, a francia vidék közepén egy étteremben, ahol senki nem ismeri őket. De most jól lebuktak, és nem fogják megúszni!

– Szeretne fotografálni? – érdeklődött Pascal.

– Csak ezt az egyet – felelte gyorsan Agatha. – Meg akartam örökíteni a… miliőt.

A kastélyba visszatérve Agatha és Pascal elidőzött a nappaliban, vidáman csevegtek az öblös konyakospoharak mellett, még jóval azt követően is, hogy a többiek már aludni tértek. Amikor Agatha úgy döntött, jobb lesz, ha ő is lefekszik, Pascal karon fogta, és együtt indultak a lépcső felé.

– Nagy kár lenne, ha most elválnánk egyszerűen azért,

hogy holnap korán reggel újra találkozzunk – duruzsolta Pascal, azzal Agathához hajolt, és szájon csókolta. Agatha egy pillanatig átengedte magát a csóknak, aztán a férfi mellkasára tenyerelt, és finoman kibontakozott az ölelésből.

– Sajnálom – mondta. – Nagyon jól éreztem magam ma este, de úgy hiszem, nem lennék készen a…

– Ahogy óhajtja – hangzott a halk válasz. – Bocsánatot kérek, ha bármilyen módon megbántottam volna.

– Egyáltalán nem. Nem szükséges mentegetőznie, Pascal, de tényleg. Viszontlátásra reggel. Jó éjszakát!

Agatha felballagott a szobájába, és az ágyra vetette magát. Pascal őrületesen csábos volt, és áradt belőle a szexepil. Hogy tudott ellenállni egy ilyen nagyszerű este után egy ilyen mesebeli kastélyban ennek a pompás franciának és a bársonyos akcentusának, azok után, hogy a férfi szemlátomást teljesen belezúgott? Úgy, Agatha Raisin – magyarázta magának –, hogy az életed már így is elég komplikált. Mi a helyzet Jamesszel? Miként hitethetted el vele, hogy újra együtt lesztek, amikor még magad sem vagy biztos benne? Hogy csókolózhattál egy franciával, gyakorlatilag egy idegennel, ha tényleg Jamesszel akarsz élni? Hogyan keveredhettél bele ebbe az egészbe, ami teljesen összeegyeztethetetlen a… És mielőtt pontosan megfogalmazhatta volna, mit mivel nem lehet összeegyeztetni, Agatha mély álomba merült. Az éjszaka közepén arra ébredt, hogy ruhaujjának flittere pikkelyformájú mintákat nyomott az arcába.

Másnap kora reggel, amikor el kellett indulnia a repülőtérre Pascallal, Agatha még nem igazán készült fel rá, hogy megkezdje a napot. A férfi tökéletesen tisztában volt vele, hogy érdemi beszélgetést majd akkor lehet folytatni, ha kitisztult a fejük az előző este után, így az utazás legnagyobb részét az újság pénzügyi mellékletének tanulmányozásával és az aktatáskájában meglapuló papírok olvasgatásával töltötte.

Már a levegőben voltak, és Agatha a negyedik reggeli kávéját iszogatta, amikor végül barátságosan újra szóba elegyedtek. Oxfordban, a terminál épületében a búcsúzkodáskor Agatha tudta, hogy szeretne újra találkozni a férfival, bár előtte rendbe kell hoznia az életét.

– Itt van a kocsija a reptéren? – érdeklődött Pascal.

– Nem, Toni eljön értem.

– Jó barátja ez a Toni fiú?

– Toni lány – nevetett Agatha –, de igen, jó barát és kolléga. Nálam dolgozik.

Röviden hallgattak, miközben Agatha próbálta megfogalmazni, mit mondjon.

– Pascal, tegnap este én egy kicsit…

A férfi egy legyintéssel elhárított minden kínos gondolatot, mintha félresöpörte volna őket.

– Én szaladtam előre túlságosan – mondta –, túl türelmetlen voltam. Engedje meg, hogy jóvátegyem. Látogasson el hozzánk megint a kastélyba, méghozzá mielőbb. Holnaptól kezdve a következő hónapot ott

töltöm. Minden egyes napot. Ígérje meg, hogy eljön!

– Megígérem. Ahogy felgöngyölítem ezt az ügyet, ott leszek.

– Csak telefonáljon nekem vagy Claudette-nak, hogy tudjuk, mikor érkezik. Roppant boldoggá tenne, ha újra találkozhatnánk. Biztos vagyok benne, hogy Claudette is örülne, én persze még sokkal jobban.

Megölelték egymást, aztán Pascal kétfelől puszit nyomott Agatha arcára, és elsietett, hogy beszéljen a pilótával a gépen.

Toni már várta Agathát, amikor felbukkant az érkezési oldalon.

– Üdv itthon! – mosolygott a lány. – Jó volt a nyaralás?

– Ez egy üzleti út volt, kislányom – válaszolta Agatha, aztán elnevette magát. – Akarod látni a nyaraláson készített fotóimat? Fogd ezt meg egy pillanatra.

Átadta a bőröndjét Toninak, elővette a telefonját, és miközben a parkoló felé sétáltak, előkereste Darell Brown-Field és Sheraton Chadwick fotóját, hogy Toni megcsodálhassa.

– Hűha! – ámult el a lány. – Szóval lekapta őket! Ez hol készült?

– Egy étteremben, Gironde megyében. Gyere, a többit elmesélem a kocsiban.

Ahogy észak felé tartottak az A44-esen, Agatha beszámolt asszisztensének szédületes útjáról Bordeaux-ba, többek közt a Sheraton Chadwick és barátnői

jóvoltából megtapasztalt élményről.

– Az egy beteg, veszélyes ribanc! – sziszegte Toni. – Tényleg megkorbácsolta volna magát azzal az izével?

– Ha Jen nem állít be Pierre-rel, biztosan megtette volna. Az a nő szinte bármire képes.

– Embert ölni is?

– Semmi kétségem felőle.

– De milyen motivációja lehetett, hogy megölje Maryt?

– Hazafelé végig ezen törtem a fejem. Az nyilvánvaló, hogy a lehető legtöbb pénzt akarja kipréselni Darellből. Ebből a szempontból nem lett volna szerencsés, ha megöli a lányát. Feltételezem, hogy Mary megzsarolta az apjával vagy a többi szeretőjével folytatott viszonya miatt. Háromnak ismerem is a nevét.

– Gondolom, ez legalább megágyaz a Chadwick-ügynek, hogy úgy mondjam. Minden megvan ahhoz, hogy jelentsük Mr. Chadwicknek, mit művel a felesége.

– Nem csak Mr. Chadwicknek. Teszek róla, hogy az egész világ megtudja, milyen pénzéhes ribanc az a nő.

Kínos csend telepedett közéjük, miközben Agatha tovább dühöngött magában. Megjelent néhány esőcsepp a szélvédőn, mire az ablaktörlő nyikorogva munkába lendült.

– Deborah Lexingtonról is van ám hír – szólalt meg végül Toni. – Simon és én minden egészségügyi központtal és ápolási szolgálattal felvettük a kapcsolatot. Simon ismer pár nővért… elég sokat, ami azt illeti… de két olyat is, akiknek a kollégái jártak Deborah Lexington

otthonában. Már legalább három hónapja nem bukkantak fel nála, és nem találtuk nyomát, hogy a beteg orvosi ellátásban részesülne. Emlékszik a fiatal orvosra, akivel jártam?

– Jaj, csak azt ne mondd, hogy megint összejöttetek! – sóhajtott fel Agatha. Utálta, ha Toni belebonyolódik egy kapcsolatba. Messze nem volt olyan használható a munkában, és Agatha a végén mindig összeveszett vele. Az orvos tűnt a legrosszabbnak az eddigiek közül.

– Nem, de miért lenne az akkora… – Toni a fejét csóválta, de elhatározta, hogy nem hagyja, hogy a szerelmi életéről folytatott ellenséges vita eltérítse a tárgytól. – Szóval, azt mondta, ismer valakit, aki részt vett Deborah gyógykezelésében, és nem hiszi, hogy ne épült volna fel teljesen.

– Érdekes… – Agatha előhalászta a telefonját, és beütött egy számot a gyorshívóban. – Simon? Igen, visszajöttem. Igen, tudom, hogy vasárnap van. Nem, nem akarom, hogy megfigyeld a Chadwick-házat. Inkább Lexingtonékat kellene megfigyelned. Igen, ma este. Toni nemsokára elküldi a címet. Jó. Holnap reggel újra beszélünk.

Toni a házánál tette ki Agathát az Orgona közben. Agatha dideregve emelte ki bőröndjét a kocsiból. Sokkal hidegebb volt, mint amikor elutazott. Át kellett volna cserélnie a nyári ruhát valami melegebbre. Az előszobában hagyta a bőröndöt, és a konyha felé nézett. Egyetlen macska sem szaladt elé. Amikor besétált a nappaliba, rájött, miért. Roy hevert elterülve a kanapén

és tévét nézett, a két macska pedig az ölében pihent.

– Mintha azt mondtad volna, nem kedvelnek téged – jegyezte meg Agatha.

– Én etettem őket, drágám – válaszolta Roy. – Az étel adóját istenítik.

– Hogy van a hátsód?

– Jobban és rosszabbul. Tegnap sokkal, de sokkal rosszabb volt. Tamara figyelmeztetett, hogy a sajgás legrosszabb része pár nappal azután jön, hogy elkezdem a lovaglást. Csak úgy lehet elviselhetőbbé tenni, ha folytatom a gyakorlást. Ki gondolta volna, hogy a testmozgás kínját még több ugyanolyan testmozgással lehet kúrálni? Most már nem érzem a régi fájdalmat, csak az újabbat.

– És még mindig odavagy a lovaglásért?

– Abszolút! Bátran szenvedek, és továbbra is imádom. Tamara azt mondja, nemsokára megpróbálhatom az ügetést is.

– Jó! Akkor tájékozódj tovább az istálló környékén.

– Éjjel újra megjelent az az autó, a barátja kocsija.

Agatha odament az italszekrényhez, de most, hogy megváltozott az időjárás, a gin-tonik ellenében döntött, és whiskyt töltött magának. Royt is kínálta.

– Milyen márkájú a kocsi? – érdeklődött.

– Piros, háromajtós Ford.

– Tényleg? Lexingtonéknak is ilyen van.

– Ez egész biztosan csak véletlen egybeesés, drágám – válaszolta Roy, és rájött, hogy unja már a főzős műsort,

amit addig nézett. Meglehetősen távolinak tűnt az eshetősége, hogy valaha kifog egy egész polipot. – Ezerszámra futnak Fordok mindenfelé.

– Egy gyilkossági nyomozásnál nem hiszek a véletlen egybeesésekben. Felírtad a rendszámát?

Roy elhadarta a rendszámot, amit memorizált, majd kortyolt egyet az italból, és figyelte, ahogy Agatha rákoppint egy ikonra a telefonján.

– Már ott vagy? Remek, Simon! Ott áll egy piros autó a feljárón? Mi a rendszáma? Köszönöm!

Agatha lassan a kisasztalra helyezte a telefonját, és leült egy fotelba. Belenyalt a whiskybe, majd Royra emelte a tekintetét.

– Nagyon érdekes – tűnődött. – Jacob Lexington látogatja Tamara Montgomeryt.

Kilencedik fejezet

Roy Silver kiszámolta, hogy legalább hét új módját találta ki a járásnak. Minden attól függött, melyik testrésze fájt a legjobban. A testtartása már nem a szokásos lezser londoni bandukolást tükrözte; időnként, amikor érzékeltetni akarta komoly szándékát, ollózással gyorsított fel, aztán átváltott részeg tántorgásra, majd valami furcsa mozdulatsorra, ami leginkább arra hasonlított, mintha egy veréb próbálna megülni egy strucctojást.

A Montgomery-istálló raktárhelyiségébe tartva cowboystílusban közlekedett.

Különféle lószerszámokat cipelt, amelyeket meg kellett tisztítania és visszatenni kijelölt helyükre. Roy természeténél fogva nem volt pedáns ember, de tiszteletben tartotta, hogy Tamara mindent rendben tart. Soha semmit nem hagyott szét vagy tett rossz helyre. Amire csak a lovaknál szükség lehetett, mindig kéznél

volt. Roy épp ezért csodálkozva látta, hogy a pokrócos láda teteje kissé nyitva van, és egy szürke, párnázott pléd sarka lóg ki belőle. Ez a hanyagság nem volt jellemző errefelé.

Ahogy felemelte a tetőt, hogy visszagyömöszölje bele a steppelt szövetet, meglátott a ládában valami csillámló, aranyszínű anyagot – ennek egész biztosan nem a pokrócok között volna a helye. Ahogy felemelt néhány takarót, hátrahőkölt. Valami nagyon nem stimmelt. A zsebébe nyúlt a telefonjáért.

A Raisin Nyomozóirodában Agatha Toni íróasztalának szélére telepedett egy csésze kávéval. Miután éjszaka szolgálatban volt a Lexington-háznál, Simon otthon pihent; Patrick sem volt bent, mert ő vette át Simontól a megfigyelést; Helen Freedman papírokat rendezgetett egy fiókban, Toni pedig a csészéjét két tenyerébe fogva üldögélt.

– Jacob Lexington és Tamara Montgomery? – álmélkodott a lány. – Komolyan?

– Komolyan – bólintott Agatha.

– Nem úgy festenek, mint akik összeillenek.

– A dolgok nem mindig…

Hangos trappolás hallatszott a lépcső felől, és kivágódott az iroda ajtaja. Darell Brown-Field rontott be dühösen villámló tekintettel, az álla hóekeként meredt előre.

– Maga! – kiáltotta, és Agathára mutatott. – Beszélni

akarok magával!

– Van időpontja? – kérdezte Agatha, és nyugodtan kortyolt a kávéjából. – Pillanatnyilag nem érek rá.

– Ne szemtelenkedjen velem, maga jöttment senki! – harsogta Darell. – Tudom, miben sántikál!

– Maga nem tud semmit. Maga egy idióta.

– Maradjon ki az ügyeimből!

– Ezek szerint több is van? Hol talált magának *két* nőt ilyen rossz ízléssel?

– Figyelmeztetem, én…

– Egy kicsit nagy itt a lárma, nem? – sétált be a nyitott ajtón Roy Silver.

Darell idegesen nézett körül. Roy nem volt valami ijesztő figura, különösen a lovaglónadrágjában és csizmájában, de Darell világosan érezte, hogy most egyáltalán nem neki áll a zászló. Megfordult, távozni készült, de még egyszer ellenségesen végigmérte Agathát.

– Csak ne üsse bele az orrát a dolgaimba! – ordította.

– Fel a fejjel! – biztatta vidáman Agatha.

Darell leviharzott a lépcsőn, és becsapta maga után az utcai ajtót.

– Ez meg mitől került ilyen állapotba? – kérdezte Roy.

– Talán megártott neki a francia konyha – vonta meg a vállát Agatha. – De térjünk a lényegre: mit keresel itt? Miért nem vagy a lovaknál?

– Van valami, amit látnod kell – mondta Roy. Átpörgette a képeket a telefonján, amíg meg nem találta a fotót a kijelzőn. – Nem tudtam elküldeni az istállóból. Nem volt

elég térerő.

Agatha és Toni a képet bámulták. Egy öltözet ruha az asztalra kiterítve a raktárhelyiségben: hosszú kabát, arany- és ezüstszínű hímzéssel, fehér csipkés ing, bricsesznadrág és fehér zokni.

– Mint egy jelmez a maszkabálból – ráncolta a homlokát Agatha.

– Nem ismeri fel? – kérdezte Toni. – Így egy kicsit másképp néz ki, de esküszöm, mind a ketten táncoltunk ezzel a kosztümmel. Az a fickó viselte, aki először kérte fel magát.

– Igazad van – ismerte el Agatha.

– Sejtettem, hogy fontos – jegyezte meg Roy –, de miért dugták el a pokrócok közé a Montgomery-udvarban?

– Tényleg, miért? – tűnődött Agatha.

– Viselhette Tamara? – tépelődött Toni. – Lehet, hogy férfinak maszkírozva szökött be a partira?

– De mi táncoltunk vele, akárki viselte is – érvelt Agatha. – Nem táncolt különösebben jól, de azt észrevettük volna, ha nem férfi.

– Mit csináltál a jelmezzel, Roy? – kérdezte Toni.

– Visszatettem oda, ahol találtam – felelte Roy –, de nem úgy, ahogy találtam. A dobozból kilógó egyik takaró vezetett nyomra, amiből arra következtetek, hogy nem Tamara volt az, aki oda rejtette. Ő ennél sokkal rendszeretőbb.

– Akkor miért dugná el bárki ilyen hanyagul egy rendben tartott helyiségben? – spekulált Agatha. – Az volt

a cél, hogy te találd meg, Roy. Szándékosan helyezték oda!

– Jacob Lexington lehetett! – vetette fel Toni.

– Én is őrá fogadnék – helyeselt Agatha. – Toni, azt hiszem, el kell látogatnunk még egyszer Lexingtonékhoz. Roy, legjobb lesz, ha visszamész az istállóba.

– Rendben – fordult meg a fiú, hogy máris induljon. Reménykedett benne, hogy kap legalább egy vállon veregetést, amiért ilyen fontos nyommal szolgált. Az ajtó felé bicegett.

– Ó, és Roy… – szólt utána Agatha.

– Igen? – kapta fel a fejét a fiú reménykedve.

– Gyí, paci!

Agatha a délelőtt további részét a nevek utáni kutatással töltötte, amelyeket Jen Warbler-Dow hozott a tudomására – az olasz, a holland és a német fickó. Nem volt nehéz megtalálni őket az interneten. Mindegyik sikeres üzletember. Mind dúsgazdag. És mindegyikről készültek fotók pompás rendezvényeken, elbűvölő feleséggel az oldalukon. Mi a csodának tették kockára mindezt egy olyan nőért, mint Sheraton Chadwick? Ezek a férfiak vajon ismerik egymást? Valószínűnek tűnt, mivel mindegyik érdekelt volt a díjugratásban, de Agatha arra is fogadni mert volna, hogy nem álltak közeli barátságban. Arról is meg volt győződve: egyikük sem tudta, hogy a másik kettő is Sheratonnal enyeleg. Nem olyan férfiak voltak, akik hajlandóak lennének osztozkodni. Az a nő veszélyes játékot játszott.

Mint ambiciózus londoni PR-tanácsadónak, Agathának számos gazdag, befolyásos férfival akadt már dolga. Az egójuk nem ismert határokat. Élvezték a gondolatot, hogy barátaik és üzletfeleik tudják, vagy legalább sejtik: viszonyuk van valakivel. Azt hitték, mindenki csodálja a férfiasságukat. Ettől dagadt a mellük. Az osztozkodás nem volt benne a pakliban. Az ilyesmi azt jelentette volna, nem ők a dominánsak, nem ők uralják a helyzetet. Ha tudnák, hogy osztozniuk kell valami angol lotyón két másik kreténnel, csorba esne az önbecsülésükön. Képtelenek lennének elviselni a gúnyolódást, ráadásul az elbűvölő feleségek hirtelen drága ügyvédekhez fordulnának. Ezt még inkább sérelmeznék. Az volna csak az igazi csapás a bankszámlájukra, és egész biztosan Sheraton Chadwicktől szabadulnának meg, nem az asszonytól. Agatha egy pillanatig eltűnődött, tényleg ebbe az arénába akarja-e belekényszeríteni Chadwicket. Aztán eszébe jutott, amikor erőszakkal a nyeregre szorították a furgonban, és ez megtette hatását. Amint összeáll Agatha terve, Sheraton Chadwick az oroszlánok elé vettetik.

Agatha megbeszélte Tonival, hogy később, amikor újra Simon lesz szolgálatban, ismét ellátogatnak Lexingtonékhoz. Toni már informálódott Lexingtonék házának eladásáról és egy bizonyos CPD Developments nevű építővállalatról, amely megvásárolta. Agatha úgy döntött, később megnézi az erről szóló feljegyzéseket, és kisebb bevásárlásra indult. A végén otthon lyukadt ki Carselyben, a Harvey’s falusi boltjában. Épp

szorgalmasan pakolta a kosarába a mélyhűtőből a kiporciózott fagyasztott lasagnét, amikor összefutott Margaret Bloxbyval.

– Agatha, hát visszajött! – örvendezett Mrs. Bloxby. – Hallottam, hogy elutazott néhány napra.

– Csak két napra – helyesbített Agatha. – Munkával kapcsolatban… főleg.

– Főleg? Remélem, azért akadt közben egy kis szórakozás is!

– Szórakozás? Volt némi kellemes időtöltés, igen, de… zűrzavar is.

– Ez bosszantónak hangzik. Mit szólna egy csésze teához?

– Remek! – lelkendezett Agatha, és miután kifizette a vásárolt holmit, elindultak a főutca felé.

– Ó, hagyjuk a teát! – legyintett Agatha a Vörös Oroszlán cégérét megpillantva. – Nem iszunk inkább valamit? A lelkészfeleségek járnak kocsmába?

– Azt én nem tudhatom – somolygott Mrs. Bloxby. – Lehet, hogy belém csap a villám, ahogy átlépem a küszöböt.

Alighogy besétáltak a fogadóba, a pultos elkiáltotta magát a sörcsapok mellől:

– A szokásosat, Margaret?

– A szokásosat, John – válaszolta Mrs. Bloxby, és huncutul Agathára mosolygott –, és a szokásosat Mrs. Raisinnek is!

Ki is hozták az asztalukhoz a két pohár sherryt.

Koccintottak, aztán Agatha buzgón fecsegett a bordeaux-i kiruccanásról, főleg a szenvedélyes Pascallal történt rövid találkozására összpontosítva.

– Ejha! – csettintett Mrs. Bloxby, és ájulást színlelve legyezte magát a söralátéttel. – Pascal igazi férfinak tűnik. Nem tudom, nekem lett volna-e annyi akaraterőm, mint magának, az adott körülmények között.

– Ugrat engem! – bosszankodott Agatha. – Azt hittem, számíthatok magára…

– Számíthat, Agatha – nyugtatta meg Mrs. Bloxby, és békítően barátnője karjára tette a kezét. – Azt akartam mondani, hogy nem mindenki maradt volna hű önmagához, ahogy maga tette.

– És mi van a Jameshez való hűséggel?

– James talán része annak, hogy hű önmagához. Az egyetlen tanács, amit adni tudok: legyen őszinte, és hallgasson a szívére.

– Hallgattam rá, és már rengetegszer zsákutcába vitt.

– Mégis hűséges társnak bizonyult eddig. Maga mindennek ellenére még mindig Sir Charlest próbálja megvédeni.

– Ó, bárcsak megint a régi Agatha lehetnék… aki felépítette sikeres vállalkozását a gyilkos londoni versenyben, és cseppet sem törődött másokkal.

– A régi Agatha? Aki, mielőtt eladta a cégét, biztosítékot követelt a beosztottai számára, hogy megtarthatják az állásukat, aztán őrjöngött, amikor az új tulajdonos visszatáncolt a megállapodástól?

– Sokat beszélgettünk, amióta Carselybe jöttem, nem igaz?

– Sok sherryt elszopogattunk.

– De a munkatársak ügye csak rólam szólt. Nem akartam, hogy bárki azt higgye, én lehetek a vesztes fél egy szerződésnél. Abszolút nem érdekeltek a beosztottak.

– Az egyikük, Roy, mégis látogatja magát a mai napig, és továbbra is minden alkalmat megragad, hogy együtt dolgozhassanak.

– Pedig nem vagyok olyan kedves, mint ahogy maga feltételezi.

– De olyan rettenetes sem, mint gondolja. Vannak emberek, akikkel törődik, és olyanok, akik magával törődnek.

Mrs. Bloxby az utolsó cseppet is kiitta a poharából.

– Vissza kell mennem a parókiára – jelentette be. – Fél óra múlva meditatív zongoramuzsikát játszom a hölgykórus pilatesóráján.

Összeszedték bevásárlószatyraikat, és az ajtó felé indultak. Agatha lépett először az utcára, és egyenesen beleütközött egy arra sétáló férfiba.

– Miért nem néz a lába elé? – zsörtölődött Agatha. – Nincs magának… James!

– Sajnálom, Aggie – mentegetőzött James mosolyogva. – Hadd vegyem át tőled a csomagokat!

Lehajolt, hogy elvegye a szatyrait. Mrs. Bloxby elköszönt tőlük, visszaindult a parókiára a trikóban feszítő hölgyekhez, ők ketten pedig az Orgona köz felé

vették az irányt.

– Milyen volt Bordeaux? – kérdezte James.

– Bizonyos részeit nagyon élvezted volna – sóhajtotta Agatha. – Elég sokat gondoltam rád.

– Ezt jó tudni. Én…

– Hahó! Hé! Raisin! – A hang egy parkoló autóból jött – egy piros Fordból. Jacob Lexington szállt ki belőle. – Eddig megpróbáltam udvarias lenni magával, de az nem működött, úgyhogy most kereken megmondom. Tudom, hogy figyelteti valakivel a házunkat. Hívja vissza! Szálljon le rólunk!

– Ez már kezd szokássá válni – suttogta Agatha Jamesnek. – Ez ma már a második.

– Ne kezdjen itt okoskodni! Egyszerűen ne üsse a randa orrát a mi dolgunkba, maga vén spiné!

– Nem tanácsolom, hogy így beszéljen Agathával! – lépett egyet Jacob irányába James, és letette a szatyrokat.

– Maradjon ki ebből, tata! – vicsorgott Jacob, azzal megragadta James grabancát, és félrelökte. A két férfi egymásba akaszkodott, fújtatva és morogva rángatták egymást ide-oda. Ütést nem váltottak, senki nem sérült meg. Agatha kezdte azt gondolni, ez nem is igazi verekedés, és talán neki is be kellene szállnia, ám ekkor valaki félretolta, és a két férfi közé állt.

– Mircesteri rendőrség! Mind a ketten nyugodjanak meg! – Bill Wong volt az. – Jól van? – kérdezte Jamestől, aki bólintott, és megigazította a zakóját. Bill Jacobhoz fordult. – Tűnjön el innen! Nem akarom még egyszer

errefelé látni!

Jacob beugrott a kocsijába, és elhajtott.

– Mi volt ez az egész? – kérdezte Bill.

– Mary Brown-Field, mi más? – kérdezett vissza Agatha.

– Én is épp erről szeretnék beszélni veled – mondta Bill. – Menjünk be hozzád. Gyorsan, nincs sok időnk.

James és Bill a konyhaasztalnál ültek Agathánál, miközben ő a szatyor tartalmát rakosgatta a mélyhűtőbe.

– Agatha – szólt Bill –, Charlest újra letartóztatták a felesége meggyilkolásáért.

– Micsoda? – csattant fel Agatha. – Milyen alapon?

– Új bizonyíték. – Bill egy papírlapot húzott elő a zsebéből, és az asztalon széthajtogatta. – Nem volna szabad megmutatnom neked. Nálad sem lehetnék, de itt valami nagyon gyanús, és félek, hogy Wilkes megtalálja a módját, hogy ez ne is változzon. Ezt az e-mailt bányászták elő Sir Charles számítógépéből. Több mint két hónapja küldték, mielőtt elvette Mary Brown-Fieldet, és még csak jegyesek voltak. A cím, amelyre küldték, valahol Kelet-Európában található, de a világon bárhonnan kezelhették a fiókot. Azóta már megszüntették. Lehetetlen megállapítani a címzettet.

Az e-mail-üzenet rövid volt, és lényegre törő.

Oké, fizetem. Az essküvö után történjen.
Azt akarom, hogy tűnjön el. Az őrületbe kerget. Holtan akarom látni.

– Ezt nem Charles írta – jelentette ki Agatha. – Egyáltalán

nem ilyen a stílusa.

– És az esküvőt rosszul írták – tette hozzá James. – Charles művelt ember. Azonkívül soha nem tenne ilyet.

– Egyetértek – mondta Bill. – Valakinek valahogy sikerült Charles postafiókjában elhelyeznie ezt az üzenetet, de Wilkes ezzel nem törődik. A kihallgatásokon keményen szorongatja Charlest, arra vár, hogy elszólja magát.

– Ugye az ügyvédje is jelen van? – kérdezte Agatha.

– Természetesen – nyugtatta meg Bill. – És Charles mindenben együttműködik, de van más is. A halott nyakán levő nyomokból a patológus arra a következtetésre jutott, hogy Maryt egy kis kezű személy fojtotta meg – valószínűleg egy nő. Wilkes azt akarja bizonyítani, hogy az a nő te voltál, Agatha. Házkutatási parancsa van hozzád. Keresnek valamit, amivel gyanúba keverhetnének. Ő és a csapata fél órán belül itt lesznek.

– De én nem! – jelentette ki Agatha, azzal felkapta a táskáját, a kocsikulcsát és a telefonját, majd elindult kifelé. – Nekem dolgom van. James, itt maradnál, és rajtuk tartanád a szemed a kedvemért? Neked pedig köszönöm, Bill! Tudom, hogy az állásodat kockáztatod azzal, hogy itt vagy. Legjobb lesz, ha eltűnsz.

Agatha Duns Tew-ba indult, ahová Tonival beszélt meg találkozót. A Fehér Lónál parkolt le, és a Lexington-házhoz vezető mellékúton baktatott Toni kocsija felé. Erősen felhős volt az ég, idő előtt sötétedett, és ahogy

közeledett a lány autójához, Agatha a hűvösben összehúzta magán a dzsekit. Megigazította a gyöngysort a nyakában, és az elegáns, dekoratív tűt a hajtókáján. Toni meglátta, és letekerte a kocsi ablakát.

– Láttál valami gyanúsat? – kérdezte Agatha.

– Az égvilágon semmit – mondta Toni –, sőt, Simont sem.

– Próbáltad felhívni?

– Nem válaszol. Ki van kapcsolva a telefonja.

– Itt várj, és próbálgasd. Én bemegyek.

Agatha odasétált a házhoz, és becsöngetett. Jacob Lexington nyitott ajtót.

– Már megint maga! – kiáltott fel. – Még mindig itt szaglászik? Megmondtam, hogy tartsa magát távol tőlünk!

– Azért jöttem, hogy elmondjam, mennyire sajnálom, ami korábban történt – magyarázta Agatha. – Bejöhetek? Szeretnék elnézést kérni Deborah-tól is.

– De csak gyorsan. Mi… Deborah könnyen elfárad.

A férfi bevezette Agathát az előszobába, és megkérte, hogy várjon. Agatha belesett Jacob kuckójába, és a súlyzók mellett egy bőröndöt pillantott meg. Biztos volt benne, hogy korábban ezt nem látta. Jacob újra felbukkant.

– Most fogadja magát. – Intett Agathának, hogy menjen be Deborah szobájába, és becsukta mögötte az ajtót.

A szobában félhomály uralkodott, a lemenő nap utolsó sugarai beszűrődtek a redőny lécei között. Deborah a kórházi ágyán feküdt egy fehér lepedővel betakarva, de

most egy pólót viselt a selyem pizsamafelső helyett.

– Megint itt van? – kérdezte fáradtan. – Most meg miről van szó?

– Jó estét – szólt Agatha. – Azt akartam mondani, mennyire sajnálom, hogy ez az egész Mary-ügy megint előkerült. Biztosan rémes magának.

Az ágy felé lépett. A monitorok éppúgy világítottak Deborah balján, mint a múltkor, a jobb oldalon, az asztalon is ott volt a könyv, a tévé távirányító és a víz, valamint az üveg kölni. Agatha beleszagolt a levegőbe.

– Nagyon finom ez az illat – jegyezte meg, és a kezébe vette az üveget. – És gyönyörű a kristályüvegcse. Még soha nem láttam ilyet. Biztosan nagyon drága. És egész szép súlya van. – Egyik kezéből a másikba dobálta az üveget, mint egy zsonglőr.

– Ne csinálja ezt! – szólt rá Deborah. – Tegye le!

– Persze – válaszolta Agatha. – Nem szeretném leejteni…

A bal kezéből átlódította a jobba, de az üveg kicsúszott az ujjai közül. Egy szempillantás alatt Deborah jobb keze a levegőbe lendült, és elkapta.

– Ez szép volt! – gratulált Agatha. – Ügyetlenkedtem, de legalább egy csodálatos gyógyulásnak voltunk a tanúi! Vagy a jobb keze tökéletesen működik, amikor úgy akarja? Ez megmagyarázná, miért van a távirányító, a víz és a becses parfüm – minden, amire a legnagyobb szüksége van – a jobb oldalon? Miért lenne így, ha nem tudná használni a jobb kezét, hogy elérje őket? Miért nincsenek a monitorok és a többi holmi a bal oldalon?

Deborah felhajtotta a takarót, és lassan a földre tette a lábát. Farmernadrág és sportcipő volt rajta. Benyúlt a pólója alá, előhúzott egy csomó kábelt, és az ágyra rakta őket. Sem a testére, sem a monitorokra nem voltak rákötve.

– Ha már mindent kitalált, akkor nem kell tovább színlelnem ezekkel – mondta.

– Előbb is rájöhettem volna – ismerte be Agatha –, de Mary nagyon sok ellenséget szerzett magának, és maga sok hamis nyomot hagyott maga után. A parfümről szinte azonnal tudnom kellett volna. Annyit spriccelt szét belőle, hogy szegény Jacobnek egész illatfelhőn kellett keresztülhatolnia, amikor a jelmezbálra készült. Megéreztem rajta, amikor táncolt velem.

– Az a jelmezbál! – horkant fel Deborah. – Micsoda majomparádé! Bár engem különben sem érdekel. – Felállt, és szembefordult Agathával. – Tudok járni, már egy kicsit futni is, de soha nem voltam jó táncos.

– Titokban meggyógyította magát. A súlyzókat Jacob szobájában, amelyekről Toni azt gondolta, túl könnyűek neki, valójában maga használta. Már egy ideje tud mozogni, de a külvilág, még a legjobb barátai is rokkantnak gondolják.

– A dolgok nem mindig azok, aminek látszanak – mondta Deborah.

– Folyton ezt hallom – ingatta a fejét Agatha. – A barátnője, aki eljött meglátogatni magát, és megmutatta a meghívóját a bálra… Nos, maga mit is csinált? Kiküldte

kávét főzni? Fogalma sem volt, hogy maga tud mozogni, fogalma sem volt, amikor visszajött a szobába, hogy maga átkutatta a táskáját és ellopta a meghívót.

– Az tényleg csak a szerencsén múlt – ismerte be Deborah. – Tudtuk, hogy Brown-Fieldéknél biztonsági őrök lesznek. Ezzel is felvágnak.

– Maga kiismerte magát a Barfield House-ban, gyerekkora óta. Tucatnyi módon be lehet jutni az épületbe, és Gustav nem elég lelkiismeretes, hogy az összes ajtót zárva tartsa, de Brown-Fieldék biztonsági emberei talán igen. Tehát szüksége volt valakire odabentről. Minket Gustav engedett be – láttuk is a maga barátnőjét, aki elveszítette a meghívóját, jó kis jelenetet rendezett a bejáratnál –, magának meg itt volt Jacob, talpig álruhába öltözve. Feltételezem, a laptopját és a tervezői tehetségét kihasználva hamisította meg a meghívót.

– Jól ért az ilyen dolgokhoz – bólintott Deborah. – Az a bál a lehető legjobbkor jött nekünk. Túl kedvező alkalom volt ahhoz, hogy elszalasszuk. Amikor bejutottunk, már csak ki kellett csalni Maryt a bálteremből. Nem ismerte Jake-et. Neki kábítania kellett Maryt valami hülyeséggel a lovakról, és elérnie, hogy kimenjen az istállóba. Aztán felbukkant maga, és megkönnyítette nekünk ezt a részt.

– De miért öltöztették lovaglószerelésbe?

– Valamibe muszáj volt felöltöztetnünk. Ha meglátnak minket, ahogy cipelünk egy holttestet, még elhitethetjük, hogy berúgott és elájult, de nem úgy, ha meztelen, és

egyenesen a zuhany alól jön.

– Miért kellett egyáltalán elvinni valahová? Az kockázatos manőver.

– Ismerjük a házat. Nagyjából biztosak voltunk benne, hogy le tudjuk vinni az istállóba anélkül, hogy meglátna valaki.

– Ó, igen, az istálló – jegyezte meg Agatha. – Az a helyszín nem véletlenül volt fontos magának, igaz?

– Azt akartam, hogy ott találják meg. Ő tette ezt velem – mutatott az ágyra Deborah –, és mindezt azért, mert a lovaglás megszállottja volt. Ott kellett volna meghalnia, de maga felzavarta a szobájába átöltözni.

– És az imitált öngyilkosság? – kérdezte Agatha. – Magának tudnia kellett, hogy előbb vagy utóbb kiderül.

– Reménykedtünk benne, hogy inkább utóbb – mondta Deborah. – Bármi jól jött, amivel egy kis időt nyerhettünk. Az emberek talán az öngyilkosságban is üzenetet láttak volna. Mary sikertelen volt a lovaglásban, és emberként is kudarcos, ilyesmit. Őszintén szólva örültem, hogy mások azt látnak bele, amit akarnak – csak húzódjon el a nyomozás.

– Ó, igen, zűrzavart teremteni, hamis nyomokat telepíteni a késleltetés érdekében. Maga tudta, hogy Charles lesz az egyes számú gyanúsított, természetesen, és gondolom, Jacob hekkelte meg az e-mail-fiókját és helyezte el benne az üzenetet, ami látszólag egy bérgyilkosnak szólt. A jelmez elrejtése Tamara házában szintén egy hamis nyom volt. Hagyta, hogy rohangáljunk

és mindenkit lenyomozzunk díjugratókörökben. Tudta, hogy így rengeteg lesz a gyanúsított.

– Biztosak voltunk benne, hogy Charles önt is bevonja, Mrs. Raisin, és ez csak még zavarosabbá tett mindent. Több késlekedés, több idő nekünk.

– És az idő pénz, nem igaz? Eladták ezt a házat, de egy ingatlan esetében meg kell felelni egy csomó rendelkezésnek, különösen, ha ilyen nagy összeg cserél gazdát. Az átutalásnak szabályai vannak, amelyek biztosítják, hogy a pénz a megfelelő személyhez kerüljön, szabályok, amelyek kizárják a csalást, hogy nincs semmiféle pénzmosás… Ez mind időbe telik, még ha a vevő és az eladó is meg van elégedve az adásvétellel. Még ha rá is tette valaki a kezét a pénzre, nem kockáztathatja meg, hogy befagyasszák a bankszámláját. Ez megtörténhetett volna, ha túl hamar elszöknek az országból. A bőrönd ott áll Jacob szobájában, maguk indulásra készek, nem igaz?

– Mi nem jöhettünk szóba gyanúsítottként az állapotom miatt, illetve amiatt, amit mások az állapotomról gondoltak. Rengeteg időm volt, hogy feküdjek az ágyban, és semmi másra ne gondoljak, csak arra, hogyan álljak bosszút azon az ócska ribancon. Tucatnyi tervet eszeltem ki a meggyilkolására, de senki nem tudhatta meg, hogy jobban vagyok. Minden megálmodott terv arra épült, hogy ágyhoz vagyok kötve. Ha hirtelen külföldre távozom, azzal gyanút keltek, és veszélybe került volna a pénzünk. A rendes bankszámlánkra kellett érkeznie az

összegnek a szokásos módon. Aztán biztonságosan átutalhatjuk országon kívülre, és eltűnhetünk.

– Ez immár nem fog megtörténni, attól tartok. – Agatha a hajtókáján levő dekoratív gombra mutatott. – Kamera. Mindent felvettünk. Megvan, Toni?

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó.

– Igen – kiáltotta Jacob, és a földre hajította Toni laptopját, majd a lányt is utánalökte. Toni csuklóját ragasztószalaggal kötözte össze, egy csíkkal a száját is leragasztotta. A lába szabadon maradt, de Jacob megpörgette, és Toni elveszítette az egyensúlyát. Felnyögött, ahogy a földre zuhant.

– Toni, te… – Mielőtt Agatha még egy szót kiejthetett volna, Jacob odaugrott hozzá, megragadta a karját, és az oldalához szorította. A nővére gyorsan körétekerte a monitor kábeleit, és szorosan megkötözte. Aztán háttal belökte Agathát az egyik karosszékbe.

– Hozz még ragasztószalagot! – utasította Jacoböt. – Ezt is le kell kötöznünk.

– Egy pillanat – válaszolta a férfi. – Hadd csatlakozzon mindenki a bulihoz.

Kisietett a szobából, és Simont rángatva jött vissza, akinek a kezét és a lábát szintén ragasztószalag kötötte gúzsba, a száját kipeckelte. Odalökte Toni mellé, aki közben ülő helyzetbe küzdötte magát. Jacob visszament az előszobába, és hozott egy tekercs ragasztószalagot Agatha számára.

– Ezt nem ússzák meg – sziszegte Agatha.

– Fogadok, hogy ezt már nagyon sokszor elsütötte, Mrs. Raisin – vigyorgott Deborah –, de ezúttal téved.

Jacob visszatért a ragasztószalaggal, de alig tett három lépést a szobában, amikor Simon oldalra hengeredett a padlón, gurulni kezdett, mint egy fatörzs, és kilökte Jacob alól a lábát. Az előretántorodott, térdre esett, de egy pillanat alatt felállt, és a magatehetetlen Simon felé fordult, aki minden erejével igyekezett arrébb csúszni.

– Te idióta szarjankó! – üvöltött Jacob, és hasba rúgta Simont. Toni ekkor talpra ugrott, és mindkét kezével megragadta a laptopot.

– Vigyázz, Jacob! – kiáltott a nővére, de már késő volt. Toni tiszta erővel fejbe vágta Jacobot a géppel.

Agatha felszisszent. A filmekben ennyi elég lett volna ahhoz, hogy a delikvens elveszítse az eszméletét, de ez nem film volt. Agatha tudta, hogy ha a valóságban csapnak fejbe valakit, és nem olyan tárggyal teszik, ami elég nehéz, hogy betörje a koponyát, mindössze feldühítik az illetőt. Fáj neki, a sokktól egy pillanatig megzavarodik, de aztán visszaüt.

– Fuss, Toni! – visította Agatha, de már túl későn. Jacob hirtelen meglendítette a karját, és visszakézzel eltalálta Toni arcát. A lány megint a földre került. Agatha feltápászkodott, Deborah felé rúgott, de lefagyott, amikor Deborah egy széttárt olló pengéjét tartotta a torkához.

– Ragaszd a székhez, Jake!

Jacob egyik kezével a fejét fogta, aztán meglátta a vért az ujjain. Összehúzott szemmel Toni felé fordult.

– Először ezt – mondta. Toni kifulladva kapkodta a levegőt a ragasztószalag alatt. Jacob megragadta a csuklóját, maga felé rángatta, hogy elérje a bokáját, és köréje tudja tekerni a ragasztószalagot. – Nem akarom, hogy megint hirtelen felpattanjon.

Aztán letérdelt, hogy megkötözze Agatha bokáját.

– Nem sok magánélete lehetett, Jacob, a nővére balesete után – jegyezte meg Agatha.

– Az nem baleset volt! – javította ki Deborah. – Az a lotyó meg is ölhetett volna.

– Az ugyanaz – érvelt Agatha, és megpróbálta folytatni a beszélgetést, ameddig csak lehet. Most rajta volt a sor, hogy időt nyerjen. – Egy fiatalembernek, mint maga, kint kellett volna kalandoznia a világban. Bulik, nyaralások, barátnők…

– Tamara mindig odavolt érted, ugye, Jake? – vihogott a nővére.

– Talán minden más lett volna – mondta Jacob, míg megkötözte és a székhez erősítette Agatha karját –, ha nem lett volna az a Brown-Field lány. Megérdemelte, amit kapott.

– Még nem késett le semmiről, Jacob – mondta Agatha. – Deborah Maryt fojtotta meg, nem magát. Maga még szabadon elsétálhat, ha ügyesen intézi a dolgot.

– Mind a ketten szabadon elsétálunk, Mrs. Raisin – felelte Jacob. – Jó helyre megyünk. Itt hagyjuk ezt az egészet, és teljesen új életet kezdünk. Ezt már semmi nem tudja megakadályozni.

– Nem bujkálhatnak örökké – jegyezte meg Agatha. – A rendőrök végül elkapják magukat.

– Az ki van zárva – jelentette ki Jacob. – Új név, új útlevél, új minden. Jake és Deborah nem létezik. Már nagyon régen kiterveltük, ma este indul a gépünk.

– Sajnos – tette hozzá a nővére, míg a kezét Agatha torka köré fonta, és kissé megszorította – maguk miatt maradt még néhány szál, amit fel kell göngyölítenünk.

– Mit csináljunk velük? – kérdezte Jake.

– Tűz, azt hiszem. Felgyújtjuk a házat velük együtt. – Elengedte Agatha nyakát.

– Az új tulajdonosok – zihált Agatha levegő után kapkodva – nem lesznek elragadtatva tőle.

– Ingatlanfejlesztők! – kacagott Deborah. – Őket nem érdekli. Szívességet teszünk nekik. Úgyis lebontanák az egészet. Négy új házat építenek ezen a területen.

– Van egy kanna benzin a garázsban – mondta Jacob. – Majd én…

Hirtelen hatalmas reccsenés hallatszott, felbőgött egy motor, és megszólalt egy autóduda. Éles fény hatolt be a redőnyön keresztül.

– A kerítésnek annyi – állapította meg Agatha. – Megérkezett Bella.

Kivágódott a bejárati ajtó, s miközben kiáltások hangzottak mindenfelől, egyenruhás rendőrök özönlöttek a szobába.

– Rendőrség! Maradjon ott, ahol van! Senki nem mozdul! – Aztán Bill Wong termett Agatha mellett, elvágta

a ragasztószalagot, és kioldotta a monitorkábeleket.

– Jól vagy, Agatha? – kérdezte.

– Jól – felelte ő, és hátrapillantott, ahol Alice Peterson és egy másik rendőrnő Tonit szabadították ki. Toni bólintott Agatha felé. Egy mentős Simont látta el. Simon meglátta, hogy Agatha nézi, és szélesen elvigyorodott. – Ők is jól vannak, úgy látszik. Annyira örülök, hogy látlak, Bill! Már kezdtem azt hinni, hogy nem érsz ide időben.

– Az első hívást Tonitól kaptam – mondta Bill mosolyogva. – Már úton voltunk, amikor az ezredes erősítést kért.

– Agatha, drágám! – Az ezredes masírozott be a szobába, kezében a zöld főkönyvvel. – Jen és én éppen egy fenséges vacsorát fogyasztottunk a Fehér Lóban. Onnan figyeltem mindent. A rendőrsrácok nem hamarkodták el a dolgot, nem igaz?

– Ezredes, maga fantasztikus! – Agatha odament, hogy kezet rázzon vele, de aztán inkább megölelte. – Nagyon köszönöm a sok segítséget!

– Örülök, hogy a szolgálatára lehettem – mosolygott az ezredes. – Most haza kell vinnem Bellát. Úgy látszik, megint esni fog, nem szeretem, ha kint áll az esőben. És nem szabad megfeledkezni Jenről. Otthagytam, hogy megehesse a diós-almás rétesét.

– Később szeretnék beszélni önnel, ezredes – szólt közbe Bill –, és Agathával…

– Tudom – mondta Agatha, és figyelte, ahogy Deborah-t és Jacoböt megbilincselve elvezetik. – Hosszú éjszaka lesz.

Tizedik fejezet

Két nappal később Toni és Agatha a Barfield House felé autóztak, a nedves úton a kerekek surrogása elnyomta a motor zaját. A lehajló ágak levelei között vibrált a napfény, és ragyogó foltokban tükröződött vissza az úton. A hőhullámot sorozatos záporok törték meg, és a cotswoldsi tavasz most a megszokott enyhe időjárásnál állapodott meg.

A kérdésekkel, nyomtatványok kitöltésével és faggatózással eltelt nyomasztó hétfő este után Agatha az egész csapatnak szabadnapot adott keddre, csak a titkárnő tartotta a frontot az irodában. Mrs. Freedman félretette a telefont, a nap legnagyobb részét pedig teázással és egy meglehetősen silány erotikus ponyvaregény olvasásával töltötte, amelyet Agatha adott neki kölcsön. Ezenkívül csak időnként kiáltott ki egyet a lépcsőházba, ahogy főnöke meghagyta neki: „No comment!”, amikor a riporterek a levélszekrényt

zörgették.

Ma már mindenki újra dolgozott, és most, hogy elkészült a „Fraith gyilkossági nyomozás” aktája, és biztonságosan Agatha táskájának mélyére került, a dolgok kezdtek visszatérni a normál kerékvágásba. Megint elveszett házi kedvencek és éber munkaadók ügyei kerültek terítékre… no meg rengeteg új válás. A gyilkosság, állapította meg Agatha, egész jót tesz az üzletnek – hacsak persze nem ő az áldozat, mert annak a cég felszámolása lenne a végeredménye.

Roy Silver korán reggel elindult Londonba, de új szenvedélye, a lovaglás erősen valószínűvé tette, hogy hétvégenként rendszeres látogató lesz errefelé. Boldogan dolgozott tovább Tamarával, akinek nagy kő esett le a szívéről, amikor Roy tájékoztatta, mi történt Jacobbel. A rendőrség természetesen kiszállt a lovasudvarba, bizonyítékokat gyűjtöttek, és hosszasan kihallgatták Tamarát, de a sajtó most úgy írt róla, mint aki egyszerre áldozata „Bloody Marynek” – ezt a kifejezést minden újságíró imádta –, és a „gonosz testvéreknek”, sőt az „ördögi ikerpárnak”. Lexingtonék ugyan nem voltak ikrek, de a hírszerkesztő, aki kitalálta a szókapcsolatot, nem hagyta, hogy a tények akadályt gördítsenek a kiváló szalagcím útjába.

Roy maximálisan kihasználta a médiafigyelmet, így aztán kénytelen volt visszatérni londoni irodájába, hogy kezelni tudja a vállalati ügyfelek és lovasszponzorok érdeklődésének rohamát a Montgomery-istálló ügyében.

Tamara kizárta a riportereket a tanyáról, felzaklatták az események, nem bírta a zűrzavart. Meghúzta magát, és mindenkit Royhoz irányított. Agatha tudta, hogy állni fogja a sarat, ha egyszer elrendeződnek a dolgok, és majd lovakról, lovaglásról akarnak vele beszélni intrika és gyilkosság helyett. Erre nem is kell majd sokat várni, hiszen a tegnapi hír izgatja legkevésbé a sajtót.

– Biztos benne, hogy a kocsifelhajtó elején akar kiszállni? – kérdezte Toni. – Bemehetek magával, ha akarja.

– Biztos – felelte Agatha. – Nagyon kellemes az idő. Elállt az eső, és jó lesz sétálni egyet a friss levegőn.

– Csak… egyedül lesz.

– Nem gond. Nem kell mindenhova tömegesen beállítani. Te pedig menj el vásárolni. Az a ruha, ami hétfőn este volt rajtad, tönkrement, miután a padlón vonszoltak ott a szobában. Vegyél magadnak egy újat. Vegyél kettőt, a cég kontójára. Itt van nálam Charles számlája. – Agatha megpaskolta az ölében levő aktatáskát. – A Raisin Nyomozóirodának telik rá.

Toni befordult a Barfield House kapuján, s miután megállt, Agatha kipattant a kocsiból. Ruganyos léptekkel elindult felfelé a hosszú fasoron. Valóban gyönyörű, sétára alkalmas délután volt. Egyik kezében vitte az aktatáskát, a másikban egy palack formájú, kipárnázott csomagot. Ez utóbbiban egy üveg lehűtött pezsgő bújt meg, amellyel ő és Charles megünneplik majd az ügy sikeres lezárását és Charles újonnan keletkezett vagyonát.

Ahogy a ház felé közeledett, Agatha meglátott egy kisméretű, nyitott tetejű sportkocsit, amely a terasz közelében parkolt. Mozgást észlelt a teraszon, a könyvtárszoba mellett. Ahogy továbbsétált, felismerte Sir Charles Fraith összetéveszthetetlenül elegáns, karcsú alakját – de ki az ott mellette? Kicsit közelebb merészkedve egy fiatal nőt látott, földig érő, éjkék estélyi ruhában. Tűsarkúját, amelynek abba a magasságba kellett volna emelnie, hogy a ruhája épp a földig érjen, a bal kezében tartotta. Jobb kezével Charles haját simogatta, aztán a tarkóját, miközben egyre közelebb hajoltak egymáshoz. Végül Charles magához szorította a nőt, a szájuk csókban forrt össze, ami arról árulkodott, hogy előző este óta égett bennük a vágy. Sőt, talán az előző reggel óta, gondolta Agatha, ismerve barátját. Hosszú, lusta délelőtt, meglehetősen késői ebéd…

Érezte, hogy végigfut a hátán a hideg. Tényleg csak ilyen rövid idő kellett Charlesnak, hogy visszatérjen korábbi, ragadozó életmódjához?

Figyelte, ahogy a fiatal nő vidáman integet Charlesnak, a cipőjét a kocsi első ülésére hajítja, és bemászik a volán mögé. Ügyes lány. Még nem szoktad meg az új cipődet, igaz? Tegnap este biztosan halálra szorított, és a lábad még mindig annyira fáj, hogy ma fel sem tudod venni. Jobb is, hogy levetted, különösen, ha nem vagy gyakorlott benne, hogy tűsarkúban vezessél.

Charles visszasétált a könyvtárba. Agatha lelépett az útról, beállt egy fa mögé, és letette az aktatáskáját.

Elővette a pezsgőt a hűtőtasakból, letépte róla a fóliát és kitekerte a drótot. Épp ekkor felbőgött a sportkocsi motorja, és az autó már suhant is lefelé az úton. Agatha kilépett a fa mögül, és erőteljesen felrázta a pezsgőt. A dugó kilőtt, Agatha rátette a hüvelykujját az üveg szájára, és amikor a kocsi odaért mellé, a zuhatagként kispriccelő pezsgővel eláztatta a sofőrt. Az autó csikorogva fékezett, a habzás alábbhagyott.

– Elnézést! – kiáltotta Agatha, azzal felkapta az aktatáskáját, és továbbsietett a feljárón a magasba tartott üveggel. – Biztosan összerázódott!

Charles éppen telefonált, amikor Agatha besétált a könyvtárszoba üvegajtaján.

– Aggie! – tette le a telefont összeráncolt homlokkal. – Most hívott egy barátom. Figyelmeztetett, hogy egy őrült nő pezsgőt spriccel szét a kocsifeljárón.

– Történt egy kis baleset – vallotta be Agatha, és Charles íróasztalára tette az üveget. – Biztosan felrázódott. De rosszabbul is végződhetett volna. Azt mondják, ezer palack közül egynél előfordul, hogy hibás az üveg, és szétrobban. Az a barátod… egy nő, ugye?

– Igen… egy barátom.

– Régóta ismered? Bár nem, arra tippelek. Nem annyi idős, hogy bárki is túl régóta ismerhetné.

– Én… hm… tegnap este ismertem meg az Ifjú Farmerek vacsoráján. Beszédet tartottam a… A fenébe is, Aggie, nem tartozom neked magyarázattal!

– Nem, nem tartozol. Persze, hogy nem. De én

túlságosan kimerült voltam tegnap este bármihez, kivéve ahhoz, hogy aludjak, mivel mostanában minden ébren töltött órámban azért küzdöttem, hogy te ne kerülj börtönbe!

– Nyugodj meg, az isten szerelmére! Tisztázzuk ezt a dolgot, rendben? Minél előbb megtesszük, annál jobb.

– Akkor lesz jobb, ha elmesélem, mi van a jelentésemben.

Agatha röviden mindenről beszámolt, ami utolsó beszélgetésük óta történt, többek között franciaországi kalandjairól a szépséges Claudette-tel.

Charles az íróasztalán levő kézi csengőért nyúlt, és megcsörgette.

– GUSTAV!

Gustav meg is jelent, ahogy kell, és csúnyán nézett Agathára.

– A kereskedelmi bejáratot használtam – közölte vele Agatha. – Ahogy a fizetett dolgozóktól elvárják.

– Mintha lett volna valamiféle pezsgős incidens a kocsifelhajtón – jegyezte meg szárazon Gustav.

Charles Agatha és a szinte üres üveg felé intett.

– Azt mondja, összerázódott – tárta szét a karját Charles. – Kérlek, vezesd be az urakat, Gustav.

– Urakat? – értetlenkedett Gustav. – Megfelel helyettük ez a kettő?

Gustav intett, mire Wilkes főkapitány és Darell Brown-Field lépett a szobába.

– Nahát, nahát! – jegyezte meg Agatha. – Rifike és

Röfike. Egyből a felére csökkent a szobában az intelligenciahányados.

– Nem azért vagyok itt, hogy inzultáljon, Agatha Raisin! – morogta Wilkes.

– Nem? – kérdezte Agatha. – Pontosan miért is vannak itt, Charles?

– Azt hiszem, ő itt azért, hogy bocsánatot kérjen – válaszolta Charles, és Wilkesre mutatott –, a másikuk pedig azért – itt Brown-Field felé intett –, hogy még utoljára körülnézzen.

– Nem tartozom bocsánatkéréssel senkinek – sziszegte Wilkes. – Csak a munkámat végeztem.

– Valóban? – kérdezte Agatha. – Ha rendesen végezte volna a munkáját, a gyilkosok nem tudtak volna hajszál híján elstartolni valami napsütéses tengerpartra, hogy bottal üthessék a nyomukat!

– Minden gyanús jelet és személyt lekövettünk! – állította Wilkes.

– Engem és Charlest üldözték! – kiáltotta Agatha. – Személyes okokból, és… – Brown-Fieldhez fordult – feltehetőleg személyes érdekből. Wilkes a maga golfcimborája, nem igaz, Darell? Maga vette rá, hogy Charlest és engem gyanúsítson, nem így van?

– A Lexington testvérpár ügyében majd a bíróság dönt – vetette oda Darell. – Ki meri állítani, hogy az egészet maguktól csinálták? Ki meri azt állítani, hogy nem Charles van az egész mögött?

– Maguk Lexingtonék, Darell – jelentette ki Agatha. –

Mindent bevallottak. Felvettük az egészet.

– Az nem jelent semmit! – ellenkezett Darell. – Valószínűleg jól megfizették őket, hogy elvigyék a balhét. Fiatalok. Leülnek néhány évet a börtönben, aztán szabadok. Elköltözhetnek egy trópusi szigetre, vagy ahová akarnak, és életük végéig kényelemben élhetnek egy nagy csomó pénzzel.

– Maga szerint csak a pénz számít, igaz, Darell? Ha Sir Charles lett volna a bűnös, akkor az egész vagyona a magáé lenne. Mivel ártatlan, mindezt elveszítette – mutatott körbe a helyiségben Agatha –, a Brown-Field-milliók jelentős részével együtt. Ezért uszította rá ezt a maga kis ölebét.

– Én nem vagyok senki kis…

– Nyugi! – emelte fel a mutatóujját Agatha Wilkes felé. – Leülünk, Charles, vagy ő nem használhatja a bútort?

– Kikérem magamnak, hogy így beszéljenek velem! – üvöltötte Wilkes. – A mircesteri rendőrség már kiadott egy hivatalos bocsánatkérést. Mit akarnak még tőlem ezen kívül?

– Mondjuk egy kis szerénységet! – javasolta Agatha. – Maga sok kényelmetlenséget okozott Sir Charlesnak és nekem; talán kicsit alázatosabb is lehetne, különben kötelességemnek érezném, hogy utánajárjak kicsit az ügyeinek, úgy, ahogy az ő esetében tettem! – intett Darell felé.

– Figyelmeztettem, hogy maradjon ki belőle! – kiáltott Darell, és ökölbe szorított kézzel közelített Agatha felé.

– Eszébe ne jusson! – lépett hozzá Charles, és a vállánál fogva visszalökte a férfit.

– Vigyázzon, Darell, mire ragadtatja magát – tette hozzá Agatha –, tanúk előtt pláne. Egy törvénytisztelő rendőrtiszt is jelen van. Itt mindenki látja magát, nem egy taxiban lapul, hogy a szeretőjével találkozzon egy bérelt házban Oxfordban.

– Én… én nem tudom, miről beszél – habogott Darell.

– Dehogynem, Darell! Mrs. Chadwickről. – Agatha előhúzta az aktatáskájából a kinyomtatott fotót, amit a gironde-i étteremben készített. – Biztosan emlékszik rá, két napja hancúrozott vele Franciaországban. Mostanra már a kedves Sherry kezdi felfogni, hogy egész világa darabokra esik szét. A férje megkapta az előzetes beszámolót az asszonyka tevékenységéről Franciaországban és a szeretőinél Olaszországban, Németországban és Hollandiában. Maga tudott róluk? Nem? De igazán, Darell, tényleg azt hitte, maga volt az egyetlen?

– Azt hiszem, először akkor találkozott vele, miután Mary megpróbálta elkábítani a lovát – folytatta Agatha. – Hallgatási díjat ajánlott neki. Sherry szereti a pénzt. Vajon mit fog ehhez szólni Mrs. Brown-Field? Még meg tudnám tenni, hogy kihagyom a maga nevét a Chadwick-ügy jelentéséből. Talán alkut köthetünk, Darell. Ön úgyis szeret alkukat kötni, nem igaz?

– Miféle alkut? – motyogta Darell.

– Mi lenne, ha maga elmenne innen, békén hagyná

Charlest, békén hagyná Tamara Montgomeryt, én pedig nem közölném a nevét a végső jelentésemben?

– Ez zsarolásnak hangzik – jegyezte meg a rendőr.

– Maradj ki ebből, Wilkes – szólt rá Darell –, ha meg akarod tartani az állásodat meg a nyugdíjjogosultságodat.

– Ez nagyszerű tanácsnak tűnik – szólalt meg Charles. – A legjobb lesz, ha senkinek nem beszél róla, öregfiú.

– Szóval, Darell? – kérdezte Agatha. – Kisebbfajta csapás volna, hogy miután a vagyonának Maryre eső részét Charles kapja meg a házassági szerződés értelmében, még a felesége is elsétálna a maradék steksz jelentős részével egy válási szerződés értelmében. Maradna annyija, hogy érdekelje még a kis Sherryt? Telne még az olyan ajándékokra, mint az a lóbross, amit csináltatott neki? Meglátta Maryét, és ugyanolyat akart, igaz?

– Te egy olyan brosst adtál a *kurvádnak,* mint *Maryé?!* – állt meg a könyvtárszoba ajtajában Linda Brown-Field. A következő pillanatban odarohant Darellhez, és pofonvágta. – *Neki* adtad az ajándék másolatát, amit *én* csináltattam *a lányomnak?!* Hogy tehetted?

– Linda, drágám, én csak…

– Fogd be! – Azzal lekevert még egy pofont. Agatha élvezte. – Sok mindenért kell felelned. Mostantól kezdve én mondom meg, mit csinálunk!

Linda Charleshoz fordult.

– Elhagyjuk ezt a házat. Többé nem lát minket, és nem hall felőlünk. Marbellára költözünk.

Agathára nézett.

– Tamara Montgomery sem fog hallani rólunk többé, de maga igen, Mrs. Raisin, ha valaha is szükségem lesz a szolgálataira. Hallottad ezt, Darell, te ócska kis patkány?

Wilkesre bámult.

– És ha maga még egyszer felbukkan a házamban Marbellán, maga szánalmas vén seggnyaló, *őt* fogom magára uszítani!

Ezzel Linda sarkon fordult, és kivonult.

– Azt hiszem, ez lenne a megfelelő pillanat, hogy maguk ketten távozzanak. – Charles Darellnek és Wilkesnek címezte kijelentését. Megint csöngetett. – GUSTAV!

Gustav belépett a szobába, és felsóhajtott.

– Felmerült magában bármikor is – kérdezte –, hogy felesleges a csengőt rázni, ha rögtön utána akkorát ordít, mint egy mircesteri piaci kofa?

– Kíséred ki a főkapitány urat, Gustav! – rendelkezett Charles. – Utána segíts összepakolni Mr. Brown-Fieldnek. Figyelj oda, nehogy magával vigye a családi ezüstöt.

– Azt maga már évekkel ezelőtt eladta – dörmögte Gustav, és kikísérte a kimerült Wilkest és a lelombozódott Darellt a szobából.

– Nekem is mennem kell – mondta Agatha, miközben előhúzott egy mappát a táskájából. – Itt a beszámoló, és ez itt a számla.

– Ez pedig a csekked – mondta Charles.

– Meg sem nézted a számlát!

– Felesleges. Ez bőven fedezi – plusz jutalék.

– Micsoda nagylelkűség! Azt hiszem, a csapatom

megdolgozott érte.

– Aggie, muszáj ilyennek lenned? – rimánkodott Charles, és meg akarta érinteni. – Nem lehetne köztünk megint minden olyan, mint régen?

Agatha hátralépett.

– Nincs olyan, hogy „köztünk”, Charles. Azok után pláne nem, hogy az Ifjú Farmerek vacsorájáról egy címeres lotyóval jöttél haza.

– Ne légy ilyen!

– Elvégeztem a munkámat. Megtettem, amiért fizettél. Felfogadtál, hogy segítsek. És most megyek.

Kisétált a teraszra, egyenesen a kocsifelhajtó felé tartott, aztán rájött, hogy nem kocsival jött, úgyhogy elmasírozott Charles mellett, át a füvön, egyenesen a fák közé. A Vadász biztosan nyitva lesz. Iszik valamit, és hív egy taxit.

Charles a megbánás és a bosszankodás vegyes érzésével figyelte Agatha távozását. Számtalanszor elviharzott már Barfieldből, de még soha nem a fák felé vette az irányt. Ez biztosan jelent valamit. Lehet, hogy most végleg távozik. Charles visszaballagott a könyvtárba, leült az íróasztala mellé, és eltűnődött a történteken.

– GUSTAV!

– Csengetés nincs?

– Foglalj nekem helyet a legközelebbi járatra Bordeaux-ba. Van ott egy fiatal hölgy, akivel, azt hiszem, találkoznom kell.

Agatha taxija csak azután érkezett meg a Vadász elé, hogy

már lenyelt három megtévesztően nagy pohár Pinot Grist. Igaz, nem is hívott kocsit addig, amíg nem végzett a második pohár felével. A kocsma csendes volt, a pultosnő boldogan elcsevegett Agathával borokról, férfiakról, cipőkről, férfiakról, ruhákról, férfiakról, macskákról és férfiakról. Csak a borra, a cipőkre, a ruhákra és a macskákra nézve voltak hízelgőek a megállapításaik.

James az előkertjében rendezkedett, amikor a taxi megállt az Orgona közben. Agatha kicsit bizonytalanul szállt ki, aztán nekilátott megkeresni a kulcsait.

– James! – kiáltotta enyhén támolyogva. – Jó ember vagy, de holnap visszamegyek Franciaországba, ahol vannak borok – itt maga is meglepődött, akkorát csuklott –, ahol van divat, szőlő és zamatos férfiak. Erről szól az élet… meg a macskákról.

Aztán eltűnt a házban. James arra gondolt, utánamegy megnézni, jól van-e, de okosan úgy döntött, mégse. Ha majd csattanásokat, sikítozást vagy az elkeseredettség más jeleit hallja, még meggondolja. Nem hallott semmit, és amikor később megkockáztatta, hogy belessen Agatha ablakán, látta, hogy összegömbölyödve alszik a kanapén. Ha holnap tényleg megint Franciaországba akar utazni, majd ő eteti a macskákat. Biztos volt benne, hogy volt felesége erre célzott.

Agatha még hajnal előtt legördült a kanapéról, és felvonszolta magát az emeletre a zuhany alá. Mire a dombok fölött a hamvas, kora reggeli napfény friss

rózsaszínűre festette a fáradt éjszakai felhőket, Agatha már úton volt Moreton-in-Marsh felé, hogy elkapja a londoni vonatot. Az eleinte szinte üres kocsi egyre zsúfoltabb lett, ahogy az ingázók reggeli hulláma a főváros felé igyekezett. A Paddington állomásra érkezve Agatha felszállt a metróra St. Pancras felé, ott felült a párizsi Gare du Nord felé tartó Eurostarra, és szundított egyet, miközben a vonat átsuhant vele a Csalagúton. Párizsban a metró gyorsan kivitte a Gare Montparnasse-ra, ahol a bordeaux-i vonattal továbbrobogott, elfogyasztott egy késői ebédet és egy pohár pompás, élénkítő Sauvignon Blanc-t, aztán tanulmányozni kezdte a térképet, amit vásárolt, hogy megtervezze útvonalát a városon kívülre.

Késő délután volt, amikor a vonat befutott a bordeaux-i Saint-Jean állomásra. Agatha behajította szerény utazótáskáját egy bérelt autóba, majd lehajtott a folyóhoz, követte a Garonne-t, amíg meg nem látta a Cité du Vin múzeum kanyargós, üveg-acél tornyát. Ott balra fordult, és bosszúsan fékezgetett a sugárúton lassan araszoló forgalomban, amely egy régi dokk mellett haladt el. A második világháború alatt olasz tengeralattjárók indultak innen útnak, hogy csatlakozzanak a német tengeralattjárók csordáihoz, amelyek hajónaszádokat támadtak meg az Atlanti-óceánon. Ez is olyasmi volt, amit James csempészett a beszélgetésükbe, amikor megtudta, hogy Agatha Bordeaux-ba látogat. Ő pedig gratulált magának, hogy még emlékszik rá.

Jobbra fordult a Boulevard Aliénor d'Aquitaine-re – névadója Franciaország és Anglia királynője, egyben Európa legnagyobb hatalommal rendelkező asszonya volt a tizenkettedik században. Agatha elcsodálkozott rajta, milyen sok mindenre emlékszik James hablatyolásából, pedig csak fél füllel hallgatta. Lehet, hogy sokat tanulhatott volna, ha tényleg odafigyel. Az útja ezután egy városi tavon átívelő hídon keresztül vezetett, aztán ráfordult egy útra, amely a külvárosokon keresztül Gironde megyébe vitt.

A kastélynál bukkant elő a szőlőültetvények közül, s már látta is, ahogy Claudette ugrál le a lépcsőn, hogy üdvözölje.

– Agatha! – sikkantotta Claudette, majd átölelte a vendéget, és kétfelől puszit nyomott az arcára. – Úgy örülök, hogy újra itt van!

– Nagyon örülök, hogy itt lehetek. Hogy van Pascal?

– Remekül, és alig várja, hogy ma este találkozhassanak. Túrát tesz egy barátjával a szőlőskertben. Jöjjön be, azt hiszem, esni fog.

Gyorsan bementek, és Claudette teát szervírozott maguknak a nappaliban. A széken ülve a hosszú ablakokon keresztül ráláttak a szőlőskertekre, amelyek a messzi horizontig elértek. A szemerkélő eső első cseppjei lassan bepöttyözték az ablaküveget.

– Olyan jó újra itt lenni – sóhajtott fel Agatha –, de van valami, amiről beszélnem kell magával, Claudette.

– Ez nagyon komolyan hangzik. Mi bántja?

– Tud valamit a CPD Developmentsről?

– Miért kérdezi?

– A CPD Developments a CPD Holding része, egy befektetési vállalat. A CPD azt jelenti, Claudette-Pascal-Duvivier, igaz? Mind a két cégnek ön és a nagybátyja a tulajdonosa.

– Így van – bökte ki Claudette kissé feszengve. – Sok cégünk foglalkozik ingatlanbefektetéssel.

– Biztosan tudja, hogy a CPD Developments vette meg Deborah és Jacob Lexington házát, mégpedig igen túlárazott értéken.

– Szükségük volt a pénzre – vonta meg a vállát Claudette. – Megsajnáltam őket. Olyan sok mindenen mentek keresztül. A bácsikám és én elhatároztuk, hogy segítünk nekik. Tudom, milyen az, amikor valaki ilyen fiatalon elveszíti a szüleit, aztán ott volt az a baleset Mary Brown-Fielddel…

– Tudta, hogy Deborah újra tud járni?

– Meglátogattam őket egyszer-kétszer. Láttam, hogy javul az állapota.

– Nem gondoltam volna, hogy maguk ketten barátok.

– Hogy is mondják ezt angolul?… Az ellenségem ellensége a barátom!

– Azt hittem, a maga veszekedése Maryvel csak vihar volt egy csésze teában, hogy úgy mondjam.

– Ön nem tud mindent. Csak Pascal bácsi és Pierre tudja az igazat. Senki nem látta. Én kaptam rajta a furgonban a lovaknál. Amit mondtam, hogy megpróbált megrúgni,

mire én fejbe vágtam a sisakommal, az igaz volt, de aztán…

Claudette felhúzta a pólóját, és megmutatott Agathának egy kékes színű sebhelyet, amely a bal mellétől a csípője jobb oldaláig éktelenkedett, keresztülszelve a hasát. Agathának elállt a lélegzete.

– Ezt ő tette?

– Leakasztott egy acél bálahorgot – ezt használjuk a szénabálák felemelésére – a fali polcról, és lesújtott vele. Szerencsém volt. Nem túl mély, nem nagy seb, de amikor megtörtént, sok vért vesztettem. Szörnyen fájt, összeestem. Mozdulni sem bírtam. Ő nem hívott segítséget. Fogott egy rongyot, letörölte a horogról az ujjlenyomatát, és elsétált. Pierre talált meg. Hónapokig nem tudtam versenyezni, lovagolni. Most már jól vagyok, de ez – végighúzta a kezét a hosszú hegen, aztán visszaigazította a helyére a pólóját –, ez örökre itt marad, és bikiniben nem jól mutat, ugyebár…

– Ezért börtönbe juttathatta volna!

– Tanúk nélkül, azt hiszem, hogy nem. Azt mondtuk, baleset volt, de én keresem a módját, hogy visszafizessem neki.

– Szóval maga fizetett Lexingtonéknak, hogy öljék meg?

– Öljék? – Claudette megint vállat vont. – Honnan tudjam, hogy ezt tették-e? Mi elég pénzt adtunk nekik, hogy külföldre költözhessenek, új életet kezdhessenek, ennyi az egész.

– És ez mennyiben segítette hozzá, hogy megfizessen

Marynek?

– Minden apróság segít…

– Sajnos nem hiszek magának, Claudette – állt fel Agatha –, de kétlem, hogy valaha bizonyítani tudom, hogy részt vett a gyilkosság kitervelésében. Abban sem vagyok egészen biztos, hogy meg akarom próbálni. Nem hiszem, hogy itt maradhatnék. Visszamegyek Carselybe. Egyedül is kitalálok.

– Sajnálom, ha így érzi, de természetesen azt csinál, amit akar. *Au revoir,* Agatha.

– Nem – válaszolta Agatha. – *Adieu,* Claudette.

Agatha éppen az egyik széles lépcsősorhoz érkezett a bejárati ajtó előtt, amikor két figurát látott közeledni a másik lépcsőn. Két férfit. Mind a kettőt ismerte. Az egyik Pascal volt, a másik Sir Charles Fraith. Agatha várakozó állásba helyezkedett a lépcsősor tetején.

– Aggie! – szólította meg fülig érő mosollyal Charles. – Micsoda fantasztikus meglepetés! Nagyon örülök, hogy látlak…

– Te! – hüledezett Agatha, és megfenyegette az ujjával. – Mi az ördögöt keresel itt?

– Eljött megtekinteni a szőlőt – magyarázta Pascal –, és talán angol bort készíteni, meg…

– Hihető történet! – csattant fel Agatha. – Téged sosem érdekelt a szőlő. Az persze lehet, hogy Claudette érdekel!

– Hát, természetesen, Claudette és én…

– Mióta találkozgatsz vele? Egy pillanat… te is benne

voltál, ugye? – kiáltott Agatha, egy elegáns logikai ugrással a tökéletesen rossz következtetésre jutva. – Benne voltál a gyilkosságban a legelejétől fogva. Velük meg Lexingtonékkal! Végig hülyét csináltál belőlem!

– Aggie, édesem, én…

– Ne nevezz így! – tombolt Agatha. – Ne szólj egy szót sem! Soha többé nem akarlak látni! Tartsd távol magad tőlem! Maradj ki az életemből! Hallod? MARADJ KI AZ ÉLETEMBŐL!

Agatha leszaladt a lépcsőn, beugrott a bérelt autóba, és sebesen elhajtott az úton, a szőlőültetvények mentén.

– Mi… mi volt ez az egész, Pascal? – zihált Charles.

– Fogalmam sincs – vonta meg a vállát a másik férfi, és lopva Agatha távolodó kocsija után nézett.

– De Agatha a gyilkosságot és Lexingtonékat említette. Te nem ismered Lexingtonékat, vagy igen?

– Senkit nem ismerek ezen a néven – hazudta Pascal.

– Agatha annyira feldúlt volt…

– Azt hiszem, a nők ebben a legjobbak – jegyezte meg Pascal, és finoman karon fogta Charlest. – Talán túl sokat dolgozott. Túl sok volt a stressz. Túl sokat töri a fejét gyilkosságokon. Most gyere, kóstoljunk meg néhány bort…

Agatha felszállt a kora esti Bordeaux–Párizs vonatra. Átfutott az agyán, hogy kivesz egy szobát, és megszakítja az utazást, elmegy sétálni és megvacsorázik valahol. De az ötlet rövid életű volt. Szerette Párizs hangjait, az illatokat,

a hangulatot. Olyan romantikus város… és épp ez a probléma. Egyedül volt. Ha megoszthatta volna valakivel az estét a fények városában, sétálhatott volna valakivel a Szajna partján, akár a szemerkélő esőben, amely már csepergett is, az igazi boldogság lett volna. Egyedül viszont csak nyirkos, nyomorúságos program.

A menetrendet tanulmányozva kiszámította, hogy még visszautazhat Paddigtonba, és elérheti a késő esti moretoni vonatot. A romantikus párizsi vacsora helyett vett egy szendvicset az Eurostar büféjében, útban London felé.

Majdnem hajnali egy óra volt, mire Carselybe ért, és megállt az autójával az Orgona közben. A házára sötétség borult. James étkezőjében égett a villany. Agatha tudta, hogy a férfi sokszor későig dolgozik, mert könnyebben tud írni, amikor a falu legnagyobb része mélyen alszik, és semmi nem vonja el a figyelmét. Agatha kiszállt, a kocsi becsukódó ajtajának zaja az ablakhoz csalta Jamest. Agatha a férfi bejárata felé indult el, nem a sajátja felé, tudta, hogy James úgyis kijön az ajtó elé.

– Mi történt? – kérdezte halkan James. – Nem egy kastélyban kellene lenned valahol Franciaországban?

– Ott voltam, de… Csak haza akartam jönni, James.

– Értem – bólintott a másik. Hallotta Agatha hangjában a törődöttséget és az elkeseredést. – A francia férfiak nem elég zamatosak?

– Tessék?

– Nem számít – mosolygott James. – Holtfáradtnak

látszol. Nagy utat tettél meg oda és vissza.

– Tudom, és… Ó, James, olyan hülyének érzem magam… komplett idiótának!

– Nem vagy az – tette Agatha vállára a kezét a férfi. – Csak fáradt. Ez az egész gyilkossági ügy kimerített.

Agatha felnézett, mire James gyengéden megcsókolta.

– Ne legyél egyedül ma éjjel – suttogta. – Maradj velem. – Megadást mímelve feltartotta a kezét. – Semmi hancúrozás, megígérem. Csak maradj velem.

Agatha szorosan átölelte.

– Nagyon szeretném – mosolyodott el.

Együtt mentek be, és az étkezőben kialudt a villany.

[1] A Fleet Street a brit sajtó fogalommá vált központja és szinonimája, egykor itt működtek a legnagyobb lapok szerkesztőségei. *(A ford.)*